ဓိ-၅၀-ပြား။

www.dhammaransi.com

သက
အလ

ပြဇာတ်

ရေးသူ

ဦးနု

www.dhammaransi.com

သ က အ လ ပြဇာတ်

ဦးနု ရေးသည်

၂၄၉၂

ဘားမားစတားပုံနှိပ်တိုက်တွင်
ဦးကျော်ရှိန်က တာဝန်ခံပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်၊
အမှတ်(၂၀၆)ကမ်းနားလမ်း ရန်ကုန်မြို့။

www.dhammaransi.com

ဒေါ်မြရီ

သို့

ဂတိပေးထားသည့်အတိုင်း၊ ဒေါ်မြရီအတွက်၊ စာအုပ် ၄၊၅၊၆ အုပ်ရေးပေးရန်ရှိနေပါသဖြင့်၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ကတည်းကဤပြဇာတ်ကိုရေးရန် ကျွန်တော်စိတ်ကူးမိပါသည်။ သို့ရာတွင် အခြားစာအုပ်များကိုသာ ရေးသားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤပြဇာတ်ကိုရေးသားရန် အချိန်မရခဲ့ပါ။ ၁၉၅၈–၅၉ ခုနှစ်အတွင်း အချိန်ပိုကလေးများ အနည်းငယ်ရရှိသဖြင့် ဤပြဇာတ်ကိုရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းပြဇာတ်ကိုရေးသားပြီးသောအခါ ပါမောက္ခဦးမျိုးမင်း၊ တက္ကသိုလ်ပိဋကတ်မှူးဦးသိန်းဟန်တို့နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ရာ အနည်းငယ်ပြုပြင်ရန် လိုနေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့်အတိုင်း ၁၉၅၉ ခုနှစ်အတွင်းက ၎င်းပြဇာတ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ပါ။ မကြာမီကမှပြုပြင်ပြီးသဖြင့် ယခုအခါတွင် ဤပြဇာတ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း ပြုလိုက်ရပါသည်။

လိုအပ်သောအကူအညီများကိုပေးခဲ့ကြသည့်အတွက် ဦးသိန်းဟန်နှင့် ဦးမျိုးမင်းတို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ဖဆပလဥက္ကဋ္ဌဦးဗဆွေနှင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်ငြိမ်းတို့ထံမှလည်း၊ အကြံကောင်းများကိုရရှိပါသဖြင့်၊ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ပထစဒုဥက္ကဋ္ဌ သခင်တင်နှင့် တဲဘက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်တင်မောင်ကြီးတို့အားလည်း၊ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

မောင်နု။
၆-၁၂-၆၀

www.dhammaransi.com

နိဒါန်း။

ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီသည် အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသောအရာဝတ္ထုမဟုတ်။ လူရင့်မာကြီးဖြစ်ပြီး တိရိစ္ဆာန်များလို မနေရဘဲ လူ၏ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်လျော်ညီအောင်နေလိုကြသည့်ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများသည် နှစ်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအမျိုးမျိုးကိုအသက်စည်းစိမ်စွန့်ရသည်အထိ၊ စွန့်စား တိုက်ဖျက် တော်လှန်ပြီးမှရရှိခဲ့သော အရာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူ၏ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်လျော်ညီစွာ လူလိုနေချင်ကြသော ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတိုင်းသည် ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီကို အသက်နှင့်စီးစိမ်ပေး၍ကာကွယ်ကြရမည်။

ခြင်္သေ့ဆီသည် သိင်္ဂီရွှေခွက်မှာသာတည်သကဲ့သို့ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီသည်လည်း တရားစောင့်သောလူများနေထိုင်ရာ နိုင်ငံ၌သာ တည်သည်။အထူးသဖြင့်၊တရားစောင့်သော အာဏာပိုင်များရှိရာနိုင်ငံ၌သာတည်သည်။

(၁) သေသောက်ကြူးသော အာဏာပိုင်များ၊

(၂) မိန်းမအစရှိသောအပျော်အပါးကြူးသောအာဏာပိုင်များ၊

(၃) အလောင်းအစားကြူးသောအာဏာပိုင်များ၊

(၄) လတ်အစားကြူးသောအာဏာပိုင်များ၊

(၅) မိမိပါတီစည်းရုံးရေးအတွက် အာဏာကို အလွဲသုံးစားလုပ်သော အာဏာပိုင်များနေထိုင်ရာ နိုင်ငံတွင် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မတည်ရှိနိုင်၊ အနှေးထက်အမြန် ပျက်စီးရမည်။

ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီကို ချစ်မြတ်နိုးကြသော အာဏာပိုင်ဟူဟူသမျှတို့သည် ဤအချက်ကိုအထူးသတိပြုကြ၍၊ တရားကိုအစွမ်းကုန် စောင့်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

မောင်နု။

၁၄-၁-၆၁။

www.dhammaransi.com

သ က အ လ ပြဇာတ်

အရေးပါသောဇာတ်ဆောင်သူများ။

ဦးဘိုးလုံး .... ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး။

ဒေါ်ခင်သိုက် .... ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကတော်။

ဘိုးသောင်း .... ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏သား။

ဦးစံလင်း .... ကွန်မြူနစ် သင်တန်းဆရာကြီး။

ဦးဘိုးစိန် .... ဦးဘိုလုံး၏ သူငယ်ချင်း။

မကြည် .... ဦးဘိုးလုံး၏ အပျော်မယား။

ဦးကြင်စွေ .... ကလိမ်ချုံ့စီးပွားရေးသမား။

တင်တင် .... ဦးဘိုးလုံး၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်ကလေး။

ဦးတင်ထွန်း .... ဖျော်ပုံခရိုင်ဝန်။

အခြားဇာတ်ဆောင်သူများမှာ၊ ဦးဘိုးလုံး၏သောက်ဖော် သောက်ဖက်၊ ကစားဖော် ကစားဖက်များ၊ ဦးဘိုးလုံး၏တပည့် များနှင့် မင်းစေများ၊ ဦးစံလင်း၏တပည့် ရဲဘော်ရဲမေများနှင့် ရဲဇာနည်သင်တန်းသား လူငယ်လူရွယ်များ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

www.dhammaransi.com

သ ဂ ဏ အ လ ပြဇာတ်

အခန်း ၁။

နေရာ။ ။(ရန်ကုန်မြို့၏ နေရာတနေရာ၌ရှိသော အိမ်တအိမ်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘိုးလုံးက အထူးငှါးထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဖဲရိုက်ရန်စားပွဲခုံတခုနှင့် ကုလားထိုင်များရှိသည်။စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဖဲထုပ်တထုပ်ရှိသည်။ ကုလားထိုင်များနှင့် မနီးမဝေးတနေရာတွင် ဧည့်သည်များထိုင်ရန်ဆိုဖါတစုံရှိသည်။အခန်း၏တနေရာတွင် တယ်လီဖုံးရှိသည်၊ မကြည်သည် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လှပသော သူငယ်မကလေး တဦးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖါပေါ်တွင် နောက်ကိုမှီ၍ထိုင်လျက် အခန်း၏မျက်နှာချက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ၎င်း၏ရှေ့တွင်ရှိသော ခုံကလေးပေါ်တွင်၊ ဝီစကီပုလင်းတပုလင်း၊ ရေပုလင်းတပုလင်းနှင့် ဖလ်ခွက်နှစ်ခုရှိသည်။ မကြည်ရှေ့မှ ဖလ်ခွက်တွင် ရေရောထားသော အရက်မှာ ပြည့်မဲ့ပြည့်လျက်ရှိသည်။အခြားတဘက်က ဖလ်ခွက်တွင် မူကား၊ အရက် လက် ၂ လုံးခန့်သာရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(တယ်လီဖုံးပြောလျက်)၊ ဟာလို........၊ ဟာလို........ ဒါဘယ်သူလဲ၊ အတွင်းဝန်လား၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးစကားပြောနေတယ်။ ဒီကနေ့ ဝန်ကြီးရုံးကိုမလာနိုင်တော့ဘူး။ နယ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေ အိမ်မှာရောက်နေတယ်၊အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးစရာရှိနေတယ်။

www.dhammaransi.com

လက်မှတ်ထိုးစရာတွေရှိနေရင် မနက်ဖြန် ဝန်ကြီးရုံးကိုလာ တော့မှဘဲထိုးတော့မယ်။ ဟာလို....ဒါထက်၊ ပြည်နှင်ဒဏ် ပေးဘို့ မနေ့က ဝန်ကြီး အမိန့် ချလိုက်တဲ့ မန္တလေးက ကွာစိရဲ့ အမှုဟာ ချက်ချင်းအရေးယူလိုက်နော်၊ ဒီကောင် တယ်ရှုပ်တယ်။ ဘိန်းချတာရော၊ ရွှေချောင်းတွေ ခိုးသွင်း တာရော၊ မှောင်ခိုဈေးရော ရှုပ်နေတာဘဲ။ ဒီကောင် မြန်မြန်ထွက်သွားပေစေ၊ အတွင်းဝန် မြန်မြန်ကြည့်လုပ် လိုက်ပါ။ ဟာလို....အောက်က ကောင်တွေက ငွေရရင် ဆွဲချင်ဆွဲထားမယ်။ ဒီအမှုမှာ ကြာသင့်တာထက်ပိုပြီး ကြာနေရင်တော့၊ဝန်ကြီးအများကြီး စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်။ ဩော်....၊ မနေ့ကဘဲ အရေးယူပြီးပြီလား။ ကောင်း တယ်....၊ ကောင်းတယ်....၊ ဝန်ကြီးက ဒါမျိုးမှကြိုက် တယ်။ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေ တာမကြိုက်ဘူး၊ လုပ်စရာရှိရင်မြန်မြန်မှပေါ့၊ ဒါဝန်ကြီးရဲ့ သဘောဘဲ။သည့်အပြင်၊ ဒီကနေ့ဘာကိစ္စတွေများအရေး ကြီးတာတွေ ရှိသေးသလဲ။ အင်း....အင်း....အင်း ဟာ........ဒါတွေတော့ ထားလိုက်အုံး၊ မနက်ဖြန်မှဘဲ ဝန်ကြီး ကြည့်တော့မယ်၊ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးတာတွေ ရှိနေတယ်။ နယ်ကအရေးကြီးတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ရောက်နေတယ်။ ကောင်းပြီနော်....၊သင့်ခ်ယူ။ (တယ်လီ ဖုံးကိုချလိုက်ပြီး မကြည်နှင့်ယှဉ်လျက် ဆိုဖါပေါ်တွင်ထိုင် သည်)။

မကြည်။ ။အကိုကြီးဒီလိုရုံးမတက်ရင် ဘယ်သူကမှအရေးမယူ ဘူးလား....ဟင်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟား.......ဟား.......ဟား၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို ဘယ်သူကအရေးယူရဲမှာလဲ၊ မကြည်က တယ်-အ-သေ၊

www.dhammaransi.com

တာကိုး။ အကိုကြီးရုံးမှာအကိုကြီးဗိုလ်ဘဲ။ အကိုကြီးက ငါးခြောက်ဆိုရင် ဖုတ်ပြီးပါပြီတောင်မဟုတ်ဘူး။ဆီဆမ်း ပြီးပါပြီအထိဖြစ်ရတာကွဲ့။

မကြည်။ ။ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆိုတာ သိပ်တံခိုး ကြီး တာ ဘဲ နော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါပေါ့ကွ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား။

(ခုံပေါ်က အရက်ခွက်ကိုယူပြီး အားလုံးသောက်ချလိုက် သည်၊ မကြည်သည် အရက်နှင့်ရေရောပေးလျှက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်လဲသောက်အုံးလေ။ မကြည်ရဲ့ဖလ်ခွက် ထဲမှာ အရာမယွင်းသေးဘူး။

မကြည်။ ။မသောက်ချင်ဘူး အကိုကြီး။မကြည်စိတ်မကောင်း ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးကိုချစ်ရင်တော့သောက်မှာဘဲ၊အကိုကြီး ကတော့မကြည်ကိုသိပ်ချစ်တာ။ မကြည်က အကိုကြီး အ ကိုကြီးနဲ့ ခေါ်တဲ့အသံကလေးတွေကို တကြားထဲကြား၊အ ကိုကြီးကို မကြည်ကညှို့ညှို့ပြီးကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးကလေး တွေကိုတမြင်ထဲမြင်ပြီး အကိုကြီးဟာ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရ မှန်းတောင်မသိပါဘူး........မကြည်ရာ။

မကြည်။ ။မကြည်ကချစ်သလောက်၊ အကိုကြီးက မကြည်ကို မချစ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးက မကြည်ကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆို တာ အခုမြင်ပြီမဟုတ်ဘူးလား။ဒီကနေ့ဆိုရင်ရုံးမှာအရေး ကြီးတဲ့အမှုတွဲတွေဟာ တပုံကြီးဘဲ။ ခုနတင်ကဘဲ အတွင်း ဝန်ကပြောသေးတယ်။ ရုံးမှာအရေးကြီးတဲ့ အမှုတွဲတွေ ရောက်နေတယ်တဲ့။ဒါပေမဲ့ ဟောဒီကအကိုကြီးရဲ့မကြည် ကိုသိပ်ပြီးချစ်နေလို့၊ အကိုကြီးဟာ ရုံးတောင်မတက်နိုင်

www.dhammaransi.com

ဘူး။ (အရက်ခွက်ကိုယူ၍ အနည်းငယ်သောက်လိုက်သည်)။

မကြည်။ ။မကြည်ကို အကိုကြီးအဟုတ်ချစ်တယ်ဆိုရင်၊ မကြည်ပြောတာကို အကိုကြီးလုပ်မှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ကလဲကွာ၊ အကိုကြီးလုပ်နိုင်တာတွေဆိုရင် မကြည်အတွက်ဘာများ လုပ်မပေးတာရှိဘူးလို့လဲ။ ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဟောဒီလိုအပြောကလေးတွေကြောင့်၊ ဟောဒီကမောင်ရွှေလုံးဆိုတဲ့ ငနဲက၊ မကြည်ကို အသဲစွဲချစ်နေတာကွ၊ ဒါဘဲနေ၁် ကိုယ်ချစ်အောင် သိပ်မလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်သိပ်ချစ်လာရင် ဟောဒီမကြည်ရဲ့ နဖူးကလေးကို၊ ဥကနဲနေအောင်ထုလိုက်မှာ။ ဒါဘဲ။ (အရက်သောက်ပြန်သည်)။

မကြည်။ ။အကိုကြီးက မကြည်ကိုချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ပြောနေတာဟာ ပစပ်ကချည်းဘဲ၊ လက်ကတော့ ဘယ်တော့မှမပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မကြည်ဘက်ကိုလှဲပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်လျှက်) ဟဲ့ကောင်မကလေး မကြည်၊ ဒီအနားတိုးစမ်းပါအုံးကွာ၊ (မကြည်၏ ပခုံးကိုဘက်ပြီး သူ့ဘက်ကို အနည်းငယ်ဆွဲလိုက်သည်)။

မကြည်။ ။ဒီစိန်နားကပ်ဆံကွဲ ဆံညှာကလေးကို ပန်နေရတာလူမြင်လို့မကောင်းပါဘူးလို့ အကိုကြီးကို မကြည်ပြောတာကြာပြီ။ တခါပြောလဲ (မဲ့၍ပြောသည်)။ အေးပါကွာ။ အေးပါကွာ။ တခါပြောလဲ အေးပါကွာ၊ အေးပါကွာ။ ဒီအေးပါကွာနဲ့ဘဲ ပြီးနေတာဘဲ။

ဦးရွှေလုံး။ ။မကြည်ကြိုက်တဲ့ နားကပ်ကြီးကိုရပါစေ့မယ်ကွ။ စိတ်ချပါ အကိုကြီးမမေ့ပါဘူး။

www.dhammaransi.com

မကြည်။ ။ဝန်ကြီးကိုယူထားရတာ ဘာများထူးသေးသလဲ။ ဒီလိုဆံကွဲဆံညှာလောက်တော့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ ပန်နိုင်တာဘဲ။

ဦးရွှေလုံး။ ။(အရက်ကိုခပ်များများ ကျိုက်ချလျှက်) တယ်ခက်တာကိုး။ ဒီကနေ့မကြည်နဲ့အားရပါးရ အတိုးချပြီးချစ်မလို့ဟာ၊ မကြည်က ရန်စကားကိုချည်းဘဲ ပြောနေတာကိုးကွဲ့။

မကြည်။ ။မကြည်ရဲ့ဝမ်းထဲကို အကိုကြီးဝင်ကြည့်စေချင်တယ် မကြည်ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်။

ဦးရွှေလုံး။ ။(ဖလ်ခွက်ထဲက အရက်များကို အကုန်ကျိုက်ချလိုက်ပြီး) အကိုကြီးသိပါတယ်၊ မကြည်ရဲ့။ မကြည်ရဲ့ဝမ်းထဲမှာ၊ အကိုကြီးကိုချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊စုံမက်တယ် အသဲစွဲဖြစ်နေတယ်။ တနေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ခဏ ခဏ........

မကြည်။ ။(ကြားဖြတ်လျှက်)၊ အမလေး....တော်ပါတော့။ မကြည်ယူထားတာ ဝန်ကြီးလားမှတ်တယ်၊ လက်စသတ်တော့၊ ကြက်တူရွေးကြီးဖြစ်နေတာကိုး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ပြောချင်တာ ဒါတွေဘဲမဟုတ်ဘူးလား၊ မကြည် မောနေမှာစိုးလို့ အကိုကြီးက မကြည်ကိုယ်စားအကုန်လုံးပြောချပေးလိုက်တာကွ၊ မကြည်ပြောချင်တာ ဒါတွေဘဲမဟုတ်ဘူးလား။ ပြောလေ၊ ပြောလေ။

မကြည်။ ။မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(စိတ်ပျက်သွားသောမျက်နှာနှင့်) ဒါဖြင့်ဘာလဲ မကြည်ရဲ့၊ တယ်ခက်တာကိုး။

မကြည်။ ။အခု၊ အကိုကြီးနဲ့ ညားပြီးကတဲက အကိုကြီးက ပွဲမထုတ်ချင်ပေမဲ့....၊

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ကြားဖြတ်လျက်)၊အမလေး....တော်ပါမကြည်ရယ်၊ ပွဲထုတ်ဘို့ဆိုတာတော့ ဘိုးရွှေလုံး စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဝံ့သေးပါဘူး၊ အိမ်က မ-အာကြမ်းကြီးနဲ့ မျှားပက်ပင်းပါ တိုးမိရင် လူတောထဲမှာ မြင်းကျားသံကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ဒို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆွဲဆုတ်ပစ်မှာကွ.... မကြည်ရ။ အကိုကြီးက မကြည်ကို ပွဲမထုတ်ချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ဆောရီး....ဆောရီး....မကြည်ဘာပြောမလို့လဲ မဆိုနိုင်ဘူး၊ကိုယ်ကကြားဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ရပ်သွားတယ်၊ **(အရက်ဖလ်ခွက်ထဲသို့ အရက်နှင့်ရေရောလျက်ရှိသည်)**။

မကြည်။ ။အကိုကြီးနဲ့ ညာပြီးကဘဲကပွဲတွေ လမ်းတွေကို အတော် ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲတွေ လမ်းတွေမှာဆိုရင် ကျွန်မဘာသူလဲဆိုတာ သိကြပါတယ်၊ ဒီလိုသိကြတာကို မကြည်ကရှက်တယ်၊ ရှက်ထာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြည်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်၊ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ စိန်နားကပ်ကြီးတွေ ဝင်းဝင်းတောက်နေတာဘဲ၊ ကိုယ့်အောက်က အတွင်းဝန် ကတော်တွေကို ကြည့်လိုက်ရင်လဲ တဖျပ်ဖျပ်ဘဲ၊ မင်းကြီးကတော်တွေကို ကြည့်လိုက်ရင်လဲ တဖျပ်ဖျပ်ဘဲ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ရုံးဝန်ထောက် ကတော်လောက် ကြည့်လိုက်ရင်လဲ တဖျပ်ဖျပ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ မကြည်ဟာ ဒီပွဲတွေလမ်းတွေကို တက်တောင် မတက်ချင်တော့ဘူး၊ မကြည်က ကျွမဘာသူလို့ မပြောရပါဘူး သူတို့က သိနေကြပါတယ်။ မကြည်တော့ ဒီဆံကွဲ ဆံညှာကလေးကိုဝတ်ပြီး ပွဲတွေလမ်းတွေ တက်နေရတာ သိပ်ပြီးရှက်တာဘဲ။ **(မကြည်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကို အောက်စိုက်ထားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် အရက်ကို ဖလ်ခွက်တဝက်ခန့်သောက်ချလိုက်သည်)**။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မကြည်၏မေးစေ့ကိုလက်မနှင့်မြှင့်တင်လျက်) ကဲ....ဒီတခါတော့စိတ်ချကွာ၊ (လက်နှစ်ချောင်းကိုပွတ်၍ လှူပ်ပြလျက်) ၂လအတွင်း ရရမယ်၊ ၂လအတွင်း၊ ၂လ အတွင်း...........။

မကြည်။ ။အမယ်လေး........ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး လုပ်နေပြီး တော့ ဒီလောက် ဟာကလေးကို ၂လတောင်စောင့်ရအုံး မှာလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဆိုတာ တန်ခိုးသာ ရှိတာကွ ငွေရှိတာမဟုတ်ဘူး! ငါ့မိတ်ဆွေ မီရာဆွာမိဆီမှာ ချေးရ အုံးမယ်ကွ။

မကြည်။ ။တန်ခိုးရှိရင် ငွေရှိတာပေါ့၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဆို ရင် လူတွေကဖိန့်ဖိန့် ဖိန့်ဖိန့်နဲ့တုန်နေအောင်ကို ကြောက် နေတာ၊ အကိုကြီးကသာ မကြည်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို ရင် ငါးခြောက်ဟေ့လို့အကိုကြီးပစပ်က ထွက်လိုက်ရုံနဲ့ ဖုတ်ပြီးရုံတောင်မကဘူး ဆီဆမ်းပြီးသားပေါ် ဖြစ်မှာဘဲ၊ အဲဒီတော့ မကြည်ကို အကိုကြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ အဟုတ် ဆိုရင် အခုချက်ခြင်း လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ အကိုကြီးကသာ အခုချက်ခြင်း လိုချင်တယ်ဆိုရင် အခုချက်ခြင်း ရနိုင် တာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ခပ်တွေတွေ ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်ပြီး)၊အင်း ဝန်ကြီးဖြစ်တာမကြာသေးတော့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဒီလောက် တောင် တန်ခိုးကြီးနေတာကို မသိသေးဘဲကိုး....။

မကြည်။ ။(ဦးဘိုးလုံးကို ယက်တဘက်နှင့် ဘက်ပြီး) ဘာခက် သလဲ....အကိုကြီးရယ်၊ ဦးကြင်စွေ့ကို တယ်လီဖုံးနဲ့ ခေါ် လိုက်ပေါ့၊ ရောက်လာတော့ ဟောဒီလို လက်မထောင် ပြီး ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးပီပီ လေခပ်တင်းတင်းနဲ့ “ဟေ့

www.dhammaransi.com

ဦးကြင်စွေ့ ကျုပ်မိန်းမ မကြည်အတွက် တဖက် ဆယ်ရတီတန် စိန်နားကပ်တရံ လိုချင်တယ်၊ ဒီကနေ့ ညနေ ၄ နာရီထက် နောက်မကျဘဲ လိုချင်တယ် လို့သာ ဆိုလိုက်ပါ ၄ နာရီမထိုးခင် စိန်နားကပ်တရံကို ငှက်ပြောပွဲ အုန်းပွဲနဲ့ လာပို့ရမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီလောက်တောင်ဘဲလားကွယ်။

မကြည်။ ။မကြည်ပြောတာ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါ အကိုကြီးရယ် (**ဦးဘိုးလုံးသည် ဖလ်ခွက်ထဲ၌ ကျန်နေသော အရက်အားလုံးကို မော့ချလိုက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်နေသည်**)၊ ဒါဘဲအကိုကြီး (**သူ့နားကပ်ကိုချွတ်ပြီး ရှေ့ကခုံပေါ်တွင် တင်လျက်**) အကိုကြီးရဲ့ နားကပ်စုတ်ကို အကိုကြီးဘဲပြန်ယူတော့ ဒီအစုတ်အပြတ်ကိုသာ ပန်ရမယ်ဆိုရင် နားဟောင်းလောင်းနဲ့ဘဲနေတော့မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးကြင်စွေ့ဆိုတဲ့ အကောင်က တယ်ရှုပ်တယ်။ ဒီကောင်နဲ့တော့ အကျွမ်းမဝင်ချင်ဘူး။

မကြည်။ ။ဒါ....အကျွမ်းဝင်ဒါမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး အနေနဲ့ အမိန့်ပေးတာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(**အနည်းငယ် တွေနေပြီး**) မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ (**ဖလ်ခွက်ထဲသို့ အရက်နှင့်ရေရောလျက်ရှိသည်**)။

မကြည်။ ။မဖြစ်ရင်လဲ အကိုကြီးဟာ အကိုကြီး နေတော့။ မကြည်လဲ ခြေဦးတည့်ရာသွားတော့မယ်၊ အလကားဘဲ။ ဝန်ကြီးကတော်ဆိုပြီး ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား စုတ်ထားတဲ့ သရက်စေ့လောက်တောင်မှ ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင် မရှိဘူးဆိုရင် ဘာအသုံးကျမှာလဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမအပေါ်မှာ ဒီလောက်မှ စာနာရမှန်းမသိတဲ့ လူနဲ့ အတူတူနေလို့

www.dhammaransi.com

ကော ဘာအသုံးကျမှာလဲ၊ မကြည် ခြေဦးတည့်ရာသွား မယ်။ (မျက်ရည်ကျလာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မကြည်ကိုဆွဲထားလျက်) ကဲ....မယ်မင်းကြီးမ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်တော့၊ ဒီကြင်စေ့ကို မြန်မြန် ခေါ်မှဖြစ်မှာဘဲ၊ မြန်မြန်ခေါ်မှဖြစ်မှာဘဲ၊ မြန်မြန်ခေါ်မှ ဖြစ်မှာဘဲ၊ သူ့ဖုံးနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲ။

မကြည်။ ။ဆောက်သ် ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ.... ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးရွှေလုံး ခေါ် ဘီကွာ။ (လက်သီးနှစ်ဘက်ဆုတ်၍ ခေါ်ဘီကွာနှင့် လိုက်အောင် ခေါင်းနှင့်ကိုယ်ကိုလှုပ်ပြီး၊ခြေဆောင့်နင်းလျက် တယ်လီဖုံး ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်) ခေါ်ဘီကွာ၊ ခေါ်ဘီကွာ၊ ခေါ်ဘီကွာ၊ ခေါ်....ပါဘီကွာ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် တယ် လီဖုံးကို ဆပ်ကနဲကောက်ကိုင်၍ ဆပ်ကနဲပစပ်နားသို့ ကပ် ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ၊ တယ်လီဖုံးကို ခပ်ဖြေးဖြေး ပြန်ချ လိုက်သည်၊ နောက်တကြိမ် ရှေးနည်းအတိုင်း လုပ်ပြန် သည်၊ တတိယအကြိမ်တွင် အံကြိတ်ပြီးသက်ပြင်းချလျက် တယ်လီဖုံးကို ဆပ်ခနဲပစပ်နားသို့ကပ်လိုက်၍) ဒေါ်ခင် သိုက်ပေးစမ်း၊ ဟ....မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ခင် သိုက် မဟုတ်ဘူးဟ၊ ယောင်လို့....ယောင်လို့၊ ဘာ.... ဘာကွ၊ ဒီတယ်လီဖုံးက ကောင်မတွေဟာ ဘာကမြင်း ကျောထနေကြတာလဲ၊ ငါနံပါတ်ပြောတာ မကြားဘူး လား။ ဆောက် သရီး၊ ဖိုး၊ ဖိုက်။ (တအားအော်လျက်) အခုစကားပြောနေတာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကွ၊ ပြည်ထဲ ရေးဝန်ကြီး ဘိုးရွှေလုံးကွ သိပလား။

မကြည်။ ။အကိုကြီး သရီး၊ ဖိုး၊ ဖိုက် မဟုတ်ဘူး။ ဆောက် ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။(တယ်လီဖုံး အောက်သို့ ချလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလျက်)ဆောရီး၊ ဆောရီး ဆောက်သ်၊....ဘာလောက်ကွ။

မကြည်။ ။ဖိုး၊ဖိုက်၊ဆစ်၊ အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဆောက်သ် ဖိုး၊ ဖိုက်၊ ဆစ်၊ ဟလို....ဦးကြင်ငစွ့လား....၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး စကားပြောနေတယ်၊ အခုခဏလာနိုင်မလား.... ခြံထဲကိုပေါ့ ကောင်းပြီ သင့်ခ်ယူ။

မကြည်။ ။အကိုကြီးကလဲ ဒီလိုလူစားတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့နေရာမှာ အောက်မကျစမ်းပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ခဏလာနိုင်မလားလို့ မေးနေရတာလဲ၊ အခုချက်ခြင်း....(ငေါက်လျက်) လာခဲ့လို့ခေါ်လိုက်ပါလား၊ အကိုကြီး ခေါ်ရင်ဒီကောင်တွေ ခြေနဲ့မဟုတ်ဘူး ခေါင်းနဲ့လာရမှာပေါ့၊ ကြင်စွေ့ရောက်လာရင် ခပ်တည်တည်ပြောနော်... ဒါဘဲ၊ **(ဦးဘိုးလုံးသည် မကြည်ဆီသို့ပြန်လာသည်၊ မကြည်သည် အရက်ခွက်ကိုယူပြီး ဦးဘိုးလုံးအားပေးသည်၊ ဦးဘိုးလုံးသည် မကြည်အနီးတွင်ကပ်ထိုင်ပြီး အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်၊မကြည်လည်း အရက်ခွက်ကိုယူပြီ ဦးဘိုးလုံး၏ ခွက်နှင့်ခွက်ချင်းထိလျက်)**မကြည်ရဲ့အသဲစွဲအချစ်ဆုံး ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ။ **(အနည်းငယ်စီ သောက်ကြသည်)**။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ရေ ...အကိုကြီးတော့ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီ။ အောင်စာရင်းကို မျှော်ရမှာဘဲ။

မကြည်။ ။အောင်ရမှာပေါ့ အကိုကြီးရယ် အကိုကြီးလို ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်၊ သမ္မာရှင်က လိုချင်ရင် မိုးပေါ်ကစူဝံကြယ်တောင်ရ ...ရမှာပေါ့ အကိုကြီးရဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(**အရက်ကို အနည်းငယ် ထပ်သောက်လျက်**) ဒါပေါ့ကွ ဒီလိုဘဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွ။ မကြည်ရေ ဒီစာ

www.dhammaransi.com

မေးပွဲ အောင်ပြီးရင် သူငယ်တန်းက ပဌမတန်းကို အကို ကြီး တက်ရမှာဘဲနော်။

မကြည်။ ။ဒါတော့ အကိုကြီးသဘောဘဲ တက်ချင်တဲ့အတန်း ကို တက်နိုင်ဘီ၊အကိုကြီး....ဒီလို မကြည်ရဲ့အလိုကိုလိုက်ရ တာ ဝမ်းမသာဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း....(ခပ်မဲ့မဲ့) ဝမ်းသာပေါ့ကွာ၊ အားကြီး ပေါ့။

မကြည်။ ။(ဦးဘိုးလုံးကိုဖက်လျက်)မကြည်ကတော့ အကိုကြီး ရဲ့ အလိုလိုက်ထာကိုခံရတာ သိပ်ဝမ်းသာနေတာဘဲ၊ မ ကြည်ကို အကိုကြီး ချစ်တယ်နော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။မကြည်ကို အကိုကြီးသနားတယ်နော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့(အရက်ကိုအနည်းငယ် သောက်ချပြန် သည်)။

မကြည်။ ။အကိုကြီးရယ်.........အကိုကြီးနဲ့ မကြည်တို့ဟာ ဘသူတွေမှ မနှောက်ယှက်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက် ထဲသွားပြီး မကြည် နေချင်နေတာကြာလှဘီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အရက်မူးစပြုလာမြီ)ခဏစောင့်အုံးကွယ်။ကြင် စေ့က သေချာသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ စိန်နားကပ် မပေး နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းစိတ်ကောက်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာတော့ ထွက်မသွားပါနဲ့ကွာ၊ ဟောဒီက ဘိုးရွှေလုံးကြီးကတော့ မကြည်မရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူးကွဲ့၊ မကြည်ကလွဲရင် အိမ်က မ-အာကြမ်း မိခင်သိုက်ကြီးပါ အပါအဝင် အား လုံးသော သတ္တဝါတွေဟာ ဖွဲနဲ့ဆံကွဲကြီးဘဲ၊ မကြည်ဟာ ဟောဒီ ငရွှေလုံးကြီးအတွက်ဆိုရင်၊ မိုးနတ်ဒေဝီဘဲကွ။ (အရက်သံနှင့် ဘောလယ်ကို သိဆိုလျက်) မိုးနတ်ဒေဝီ

www.dhammaransi.com

မောဘရဏီတန္ဒုံးလိုပ၊ ရွှေပန်းချီတွေရှုံးလောက်ပါရဲ့ ပြုံးလျက်မှုရာ........၊(**မင်းစေ တယောက် အခန်းထဲဝင်လာသည်။**)

မင်းစေ။ ။ဝန်ကြီးမင်းခင်ဗျား၊........ဦးဘိုးစိန်ဆိုတဲ့ ညှော်သည် တယောက်က ဝန်ကြီးနဲ့ ခဏတွေ့ချင်လို့တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(**စိတ်တိုလျက် လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်ပြီး**) တကတဲမှဘဲကွာ၊ ဒီညှော်သည်တွေကလဲ ပီးဘဲမပီးနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းမပြောဘူးလား....ခွေးမသား။

မင်းစေ။ ။ဝန်ကြီးမင်းအင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အလုပ်များနေလို့၊ ရုံးတောင်မတက်နိုင်ဘဲ ဒီမှာပုန်းပြီး အလုပ်လုပ်နေရပါတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(**ငေါက်လျက်**)ညှော်သည်က ဘသူကွ။

မင်းစေ။ ။ဦးဘိုးစိန်တဲ့၊ ဝန်ကြီးမင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းတဲ့၊ နောက်ပြီးတော့လဲ သူ့ကိုတွေ့ခွင့်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် ဒီအိမ်ကို ခဲနဲ့ဝိုင်းပေါက်မယ်လို့လဲ အပြောခိုင်းလိုက်သေးတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီခွေးမသားဘိုးစိန် လာရှုပ်ပြန်ပါဘီကွာ၊(**လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လျက်**) ဒီလိုဆိုရင် ဒီကနေ့ ငါဘယ်မှာ နားရတော့မလဲ (**ဒေါသနှင့်**)လွှတ်လိုက်ကွာ၊ လွှတ်လိုက်၊ လွှတ်လိုက်။(**မင်းစေတံခါးဝအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ**)၊ ဟေ့ကောင်....(**ဝန်ကြီးမင်းသည်လက်သီး ၂ ဘက်စလုံးကို ဆုတ်ပြီး မြှောက်၍ အားရပါးရပြောလျက်**) သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကြီးတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အလုပ်များနေပါတယ်၊ ငါးမိနစ်လောက်နဲ့ (**သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး**) သုံးမိနစ် လောက်နဲ့ ပီးအောင် ပြောစရာ ရှိတာ ပြောလို့ သေသေချာချာ ပြောပြ။ ကြားလား။

www.dhammaransi.com

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့ကောင်....နေအုံး၊ငါပြောတာကို ပြန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ။

မင်းစေ။ ။**(ဦးဘိုးလုံး၏ အမူအရာကို အတုခိုးလျက်)**၊ဝန်ကြီးမင်း သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ သိပ်ပြီးအလုပ်များနေပါတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်နဲ့ **(သူ့လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး)**၊ သုံးမိနစ်လောက်နဲ့ ပီးအောင်ပြောပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေး....ဟုတ်ပြီ၊ သွားတော့ **(မင်းစေထွက်သွားသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလျက်)** ဒီဘိုးစိန်ဆိုတဲ့အကောင်ဟာ ငါ့ကိုဝန်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ရှိသေမှာလဲမဟုတ်ပါဘူး။ဂမြင်းမသား**(မကြည်ဘက်သို့လှည့်၍)**ကဲ....မကြည်ဟိုအခန်းထဲ ခဏဝင်နေစမ်းပါအုံးကွာ၊ **(မကြည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်၊ဦးဘိုးစိန်ထွက်လာသောအခါ၊မကြည်အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို နောက်ကနေ၍ မြင်လိုက်သည်)**။

ဦးဘိုးစိန်။ ။**(ငေါက်လျက်)**၊ ရွှေလုံး....... **(ဦးဘိုးလုံးသည် အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ ဦးဘိုးစိန်သည် မကြည် ဝင်သွားသော အခန်းဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်)**၊ အခုဝင်သွားတာ အလီမှူလာထဲက ဖါသယ်မ မိကြည်ဆိုတာမဟုတ်လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးဘိုးစိန်ရေ.... ဒူးနေရာဒူး........။

ဦးဘိုးစိန်။ ။**(ငေါက်လျက်)**၊ ဘာ....ဒူးနေရာဒူးလဲ....၊ ဒါတွေငါအကုန်လုံးသိတယ်။ မင်းသင်စရာမလိုဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါအုံး။ ကျုပ် အ ရင် တုန်း က ဘိုးရွှေလုံးမဟုတ်တော့ဘူး........ဦးဘိုးစိန်ရဲ့။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ဝေါက်လျက်)၊ ဘာ....ဦးဘိုးစိန်ရဲ့လဲ.... မင်းငါ့ကို ခေါ်ချင်သလိုခေါ်၊ ခင်ဗျားကျွန်တော်နဲ့ ရိုရိုသေသေ ပြောချင်လဲပြော၊ မင်းကိုတော့ ရွှေလုံးလို့ဘဲ၊ ငါခေါ်ရမှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သူငယ်ချင်းရယ်.... နှစ်ယောက်ထဲကျတော့ ငါ့ကို ကျိတ်ပြီး ပါးရိုက်၊ မအေနှမနဲ့ ကလော်ဆဲပါ သူငယ်ချင်းရာ။ အခုတော့ ဟိုဘက်အခန်းတွေထဲမှာ ရဲအရာရှိတွေရှိတယ်၊ စာရေးတွေရှိတယ်၊ဒါတွေရှေ့မှာ သူငယ်ချင်းက ဒီလိုရမ်းတာ မကောင်းပါဘူး။ ဒူးနေရာ........။

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ကြားဖြတ်လျက်)၊ ဟေ့....ရွှေလုံး၊ ဒီ....စောက်ဒူးနေရာ အကြောင်းကို မင်း.... နောက်ဆက်ပြီး မပြောနဲ့တော့၊ ဒါတွေ ငါအကုန် သိတယ်။ ငါမင်းကို တမင်ဂုတိုက်နေတာ၊ မင်းဟာဝန်ကြီးဆိုပြီး ဝန်ကြီးလိုနေရင် ငါကပုဆစ်ဒူးတုတ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ကထိုင်ပြမှာ၊ဝန်ကြီးလို့ဆိုင်းဘုတ် ဆွဲထားပြီး ကဇော် သမား ဖြစ်နေမယ်၊ ငွေစားဘီလူး ဖြစ်နေမယ်၊ ကြာသမား ဖြစ်နေမယ်၊ ဖဲသမား ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလိုအရေခြုံ ဝန်ကြီးတွေကို ဘယ်လို ပြောရမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့ကိုသင်နေစရာ မလိုဘူး။ လူတွေရှေ့မှာ မင်းကိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံတာကိုတော့ မင်းကရှက်တယ်၊ လူတွေရှေ့မှာ ဂဇော်မူး၊ ဖဲချ၊ မိန်းမရှင်တွေနဲ့ တရှုံးရှုံးဖြစ်နေတာတော့ .... မင်း မရှက်ဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သူငယ်ချင်းရယ်.... ဝန်ကြီးဆိုတာ ဘယ်လောက်တာဝန်ကြီးတယ်....။

ဦးဘိုးစိန်။ ဘာတာဝန်လဲ.... တာဝန်ကြီးတွေ ထမ်းနေရလို့ ဦးဈောက် ခြောက်တာကြောင့် တခါတလေ ဒီလိုထွက်

www.dhammaransi.com

ထွက်ပြီး ကမြင်းရတယ်လို့ မင်းကပြောချင် တာပေါ့ လေ၊ ဒီဆင်ခြေတွေနဲ့ ငါ့ကိုလှိမ့်လို့ဘာရမလဲ (ငေါက်လျက်) ဘယ်မလဲ အလီမူလာထဲက ဂမြင်းမမိကြည်။ ဒီ.... စောက်ကောင်မ ဘယ်မှာလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သူ့ရင်ကို ဘိလျက်) အမလေး.... အမလေး၊ သူငယ်ချင်းရယ်....၊ ဟောဒီ ဝန်ကြီးရဲ့ရင်ဝကိုဘဲ ဖနှောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ဟာ.... ဒီခွေးမသားကြီးဟာ.... အရူး အမဲသားကျွေးမိသလို ဖြစ်နေပါဘီ။ စိတ်ညစ်စရာပါဘဲ၊ ဟေ့.... ရွှေလုံး၊ မင်းကို သူငယ်ချင်းအရင်းအနေနဲ့ ငါကယ်နေတာနော်....၊ မင်းကအပုပ်ကြီးကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေတယ်၊ မင်းသေသွားလိမ့်မယ်၊ သေတာတောင် ရိုးရိုးတန်းတန်း သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ (လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြသည်) အမယ်လေး.... အမေရဲ့၊ အမယ်လေး.... အမေရဲ့ဆိုပြီး။ ဟောဒီလို၊ ဟောဒီလို ကွေးကောက်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ ကဲ....ရွှေလုံး၊ မင်း....ငါမေးတာကို မြန်မြန်ဖြေစမ်းပါ။ အခုနကဝင်သွားတာဟာ အလီမူလာထဲက ဖါသယ်မမိကြည်မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါအခုဒီကိုလာတာဟာ ဒီအရပ်ထဲက ဓါတ်သိတယောက်က တယ်လီဖုံး လုပ်လိုက်လို့လာတာကွ၊ ဒီတော့မင်း....ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့ မှန်မှန်ပြော (**အခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလျက်**) ဒီကောင်မဟာ အလီမူလာထဲက မိကြည်မဟုတ်ဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သူငယ်ချင်းရယ်.... ရက်စက်လှချည့်လား သူငယ်ချင်းရယ်၊ (ငိုသံပါနှင့်) အမယ်လေးဗျ.... မကြည်ကို ပြောချင်တောင် ဒီကဝန်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သူငယ်ချင်း ကြည့်ဘိုကောင်းပါသေးတယ်ကွယ်။ (မျက်ရည်ကို လက်

www.dhammaransi.com

မောင်းပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီနှင့်ပွတ်လျက်) မကြည်ရေ... မင်းတယ်ပြီး ကုသိုလ်ဆိုးတယ်နော်....၊ ဝန်ကြီးနဲ့ညား တာတောင် စိန်နားကပ်ကောင်းကောင်းလဲမပန်ရဘူးကွဲ့ (ငိုလျက်) ဂေါ်ရင်ဂျီစုတ်ထားဘဲ့ သရက်စေ့လောက် တောင် ပြောင်ပြောင် ယောင်ယောင်လဲ မရှိရဘူးကွဲ့၊ မင်းကုသိုလ်ဆိုးတယ်ဟေ့။ မကြည်ရေ....မင်း....။

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ကြားဖြတ်လျက်) တော်စမ်းပါကွာ ဒီမသာ ရုပ်ကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ (ဦးဘိုးလုံးကိုလက်ညှိုးနှင့်ထိုး လျက်) အရှူး....နင့်အတွက် ပြောနေလို့လဲ ပြောမှန်းမသိ ဘဲကိုး။ ဒီကောင်မနဲ့ဆိုရင် နင်မကြာခင် သေသွား လိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ.... ကြင်စွေ့ဆိုဘဲ့ ခွေးမသား နင့်ကို ဂျောက်တွန်းတာ နင်သေလိမ့်မယ်။ အခုဆိုယင်လဲ အရပ် ထဲမှာ လူထုအုံကြွနေပြီ၊ မင်းနဲ့ဖါသည်မကို ခဲနဲ့ဝိုင်း ပေါက်ပြီး သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ်။ (ကြင်စွေ့ဝင်လာ သည်)။

ကြင်စွေ့။ ။ဝန်ကြီးမင်း ကျွန်တော် နဲနဲနောက်ကျသွားတယ် သည်းခံပါ။

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ကြင်စွေ့ကိုလှဲ့ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်စွာကြည့်၍ လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်) ရှုပ်နေတာ ဒီအကောင်ဘဲ။

ကြင်စွေ့။ ။ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့ပါလဲ....ခင်ဗျာ ။

ဦးဘိုးစိန်။ ။နင့်ဟာတော့ နင်သိမှာပေါ့၊ နင့်ကောင်မကို ခေါ် သွားမလား၊ မသွားဘူးလား။

ကြင်စွေ့။ ။ဘယ်ကကောင်မလဲ။ ဘာလဲ။ ဦး....လူမှားဘိ ထင်တယ်။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ဂမြင်းမသား နင်ရွှေလုံးကိုသာ တပတ်ရိုက်လို့ရ မယ်၊ငါ့ကိုတပတ်ရိုက်လို့ ရမလားဟင်း.... ဂမြင်းမသား။

www.dhammaransi.com

(ကြင်စွေ့ကိုထိုးရန် ရှေ့တိုးသွားသည်၊ ကြင်စွေ့ထွက်ပြေးသည်။ ဦးဘိုးလုံးက ဦးဘိုးစိန်ကိုဆွဲလျက် ဦးဘိုးစိန်ကရုန်းလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဆွဲလျက်) ဟေ့....ဘိုးစိန်နော်.... ဝန်ကြီးစိတ်ဆိုးလာပြီ၊ မင်းငါ့ကိုဘာမှတ်လို့လဲ။ ပြော့ရင်ဖယောင်း၊ မာရင်သံချောင်းကွ၊ မင်းအခု ဒီအခန်းထဲက ကောင်းကောင်း ထွက်ချင်ထွက်သွား၊ ထွက်မသွားရင်(တယ်လီဖုံးကိုမေးထိုးပြလျက်) ဟောဟိုဟာဘာလဲ တယ်လီဖုံးကွ၊ ဝန်ကြီးအခုခေါ် လိုက်ရင် ရန်ကုန်မှာ အကြီးတကာ အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ရဲမင်းကြီး နှစ်မိနစ်အတွင်း ရောက်လာရမယ်၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တခါထဲ ထောင်ချပစ်နိုင်တယ်၊ ဝန်ကြီးကို မင်းဘာမှတ်လို့လဲ။

ဦးဘိုးစိန်။ ။(ဦးဘိုးစိန်၏လက်များကို တထောင်နှင့်တွတ်ပြီး ခါထုတ်လျက်) အမ်မာ.... ယောက်ဖထိတော့ ရာဇမာန်ရှတာပေါ့ကွာ၊ ငါကဘာဖြစ်ရအုံးမှာလဲ၊ နင်....ကြင်စွေ့လက်ထဲ ခွေးသေ၊ ဝက်သေ သေမှာစိုးလို့ အမုန်းခံပြီး ငါကဝင်ကယ်တာ၊ အခုတော့ နင့်ဟာနင် သေရုံမကလို့ အဝိစိဆင်းဆင်း ဆင်းချင်တဲ့ဆီကိုဆင်း၊ စောက်ရူးဝန်ကြီး.... (ဒေါသနှင့် ထွက်သွားသည် တံခါးကိုတအားဆောင့်ပိတ်ခဲ့သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သက်မကြီးချပြီး) ဆောရီး........ ဦးကြင်စွေ့ ဒီကောင်က စိတ်နောက်နေတယ်၊ သီးခံပါ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီအရူးကနဲနဲကြမ်းတယ်၊ ဒီလိုလွှတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အရူးထောင်ပို့ပေးရင် ကောင်းမယ်။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟုတ်တယ်။ ပို့ပေးရမယ်။ ကဲ....ထိုင်ပါအုံး။ (ဆိုဖါကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြသည်)။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ကျွန်တော်နဲနဲနောက်ကျသွားတာ သီးခံပါဝန်ကြီးမင်း။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝန်ကြီးမှာကိစ္စတခုရှိတယ်။ ဦးကြင်စွေ့ ကူညီရမယ်။

ဦးကြင်စွေ့။ ။အမိန့်ရှိပါဝန်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့က ဝန်ကြီးမင်းရဲ့ နောက်တော်ပါးက၊အမြဲတန်းပါရမီဖြည့်ပြီး လိုက်ပါမယ်။ (စားပွဲဝိုင်းတွင် တပ်ထားသောခလုပ်ကို ဦးဘိုးလုံးနှိပ်လိုက်သည်။ မင်းစေဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖလ်ခွက်တခုယူခဲ့အုံးဟေ့။ (မကြည်ရှိသောအခန်းဘက်သို့လှမ်း၍) မကြည်ရေ....မကြည်။ (အထဲကထူးသံမကြားရ၍၊ ဦးဘိုးလုံးသည် အခန်းထဲ သို့ ဝင် သွားသည်။ မင်းစေသည် ဖလ်ခွက်တခုကိုယူပြီး ဝင်လာသည်။ ဦးကြင်စွေ့သည် စီးကရက်တလိပ်ကိုထုတ်သောက်သည်။ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာလျက်ရှိသည်။ ဦးဘိုးလုံးနှင့် မကြည်တို့ထွက်လာသည်)။

ဦးကြင်စွေ့။ ။(ထိုင်ရာမှ ထလျက်)၊ ဝန်ကြီးကတော် နေကောင်းပါရဲ့လားခင်ဗျာ။

မကြည်။ ။ဟုတ်ကဲ့....နေကောင်းပါတယ်။ (မကြည်နှင့်ဦးဘိုးလုံးတို့ကနှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖါပေါ်ထိုင်သည်၊ဦးကြင်စွေ့က ၎င်းတို့အနီးဆိုဖါပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည်။မကြည်သည် အရက်ဖလ်ခွက်များထဲတွင် အရက်နှင့်ရေကို ရောပေးလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အရက်ကိုအနည်းငယ် သောက်လျက်)၊ ကဲ..

www.dhammaransi.com

မကြည်ကအကိုကြီးကိစ္စကို ဦးကြင်စွေ့ ပြောပြလိုက်ပါအုံး။

မကြည်။ ။(ပြုံးလျက်) ဘာလဲ....အကိုကြီးက။ ကိုယ့်ကိစ္စကို ကိုယ်ပြောမှပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ဘဲပြောပါ။ အကိုကြီးက အခုမှသင်တန်းတက်စဆိုတော့၊ ကောင်းကောင်း ရှာမလယ်သေးဘူး မကြည်ရဲ့။ ပြောပါ၊ မကြည်ဘဲပြောပါ။ (အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြန်သည်)။

မကြည်။ ။ဦးကြင်စွေ့.... စိန်နားကပ်တရံ လိုချင်တယ်၊ တဘက် ဆယ်ရတီထက်မနဲ အသားကောင်းကောင်း မနက်ဖြန်လိုချင်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မြန်လှချီလား။

မကြည်။ ။ဘာလဲ.... အကိုကြီးက။ မကြည် ဘာပြောထားသလဲ။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး လိုချင်တယ်ဆိုရင်၊ရ-ရမှာပေါ့၊ ဘာလို့မရ-ရမှာလဲ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။အစစ်ပေါ့။ ရ....ရမှာပေါ့။ဘာသူ့ဘိုပါလိမ့်။

မကြည်။ ။အို....ဦးကြင်စွေ့ကလဲ၊ ရိုးလိုက်တာ။ ဘာသူ့ဘိုဖြစ်ရအုံးမှာလဲ။ ဒီက....ဝန်ကြီးကတော်ဘိုပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကဝန်ကြီး ကတော် ဘိုပါဘဲ။ (အရက်အနည်းငယ် သောက်ပြန်သည်)။

ဦးကြင်စွေ့။ ။စိန်နားကပ်ကြီးက သိပ်ကောင်းပြီး၊ လက်မှာဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင်၊ ဘယ်ကြည့်ကောင်းမလဲ....ဝန်ကြီးကတော်ရဲ့။ ဝန်ကြီးကတော် ဆိုတော့၊ ဟိုပွဲထိုင်တက်ရ၊ ဒီပွဲထိုင်တက်ရနဲ့၊ စိန်မပါရင် ဘယ်လှမလဲ။

မကြည်။ ။ဒါကတော့ ဦးကြင်စွေ့ သဒ္ဒါလို့ပေးလဲ၊ ယူရမှာပေါ့။

www.dhammaransi.com

ဦးကြင်စွေ့။ ။ကျွန်တော်တို့ကတော့၊ ဝန်ကြီးမင်းက လိုရင်၊ ဘာမဆိုလုပ်ပေးရမှာဘဲ။ဝန်ကြီးမင်းရဲ့ နောက်တော်ပါးက၊ ပါရမီအမြဲတန်းဖြည့်ပြီးလိုက်ပါမယ်လို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားပါတယ်။ ဝန်ကြီးကတော်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ရေ၊ ဦးကြင်စွေ့တို့က၊ အင်မတန်သဒ္ဓါတရားကောင်းတယ်နော်။ အရင်တုန်းက၊ တဘက်စကားကိုယုံပြီး၊ဦးကြင်စွေ့ကို အကိုကြီးအထင်လွဲခဲ့တယ်။ (အရက်ခွက်ကိုယူ၍ မြှောက်ပြီး) ကဲ....ဦးကြင်စွေ့ရေ....(ဦးကြင်စွေ့နှင့်မကြည်တို့လည်း အရက်ခွက်တို့ကို မြှောက်ကြသည်) ကျွန်တော် အထင်လွဲခဲ့သမျှ ဝန်ချတောင်းပန်ပါတယ်။ (အရက်ကိုအားလုံး သောက်ကြသည်)။

မကြည်။ ။ကဲ....ဦးကြင်စွေ့က၊ ဝန်ကြီးနဲ့တွေ့တုန်း၊ ပြောစရာကိစ္စတွေ ဘာတွေ ရှိရင်ပြော။ မကြည်ရဲ့ အကိုကြီးကပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဆိုတော့ ဝန်ကြီးတွေထဲမှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံးဘဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လားအကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။ဝန်ကြီးချုပ်ပီးရင် သူဘဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်လဲ အကိုကြီးပီးရင်ပီးရတာဘဲ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။အဲဒီတော့ ဦးကြင်စွေ့ပြောစရာရှိတာပြောပါ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။နေပါစေတော့ ဝန်ကြီးကတော်ရယ်။ တော်တော်ကြာ အခွင့်အရေးယူတယ် ဖြစ်နေပါအုံးမယ်။

မကြည်။ ။ဦးကြင်စွေ့က သိပ်ရိုးတယ်အကိုကြီးရဲ့။အကိုကြီးကလဲ နဲနဲပါးပါး ပြောအုံးမှပေါ့။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒါလောက်ကောင်းထားတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးကြင်စွေ့ ပြောသာပြောပါ အားမနာပါနဲ့၊

www.dhammaransi.com

ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ထလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီက တယ်လီဖုံးနဲ့ အတွင်းဝန်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ရုံဘဲ။

မကြည်။ ။ကဲ....ဦးကြင်စွေ့။ ဝန်ကြီးလုပ်တဲ့လူက ဒီလောက် အထိ ခွင့်ပေးထားတာ၊ ပြောရောပေါ့။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ကျွန်တော့်ကိစ္စကတော့ သိပ်မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ ဝန်ကြီးမင်းတို့က၊ တနိုင်ငံလုံးရဲ့ ကိစ္စကြီးတွေနဲ့ ခေါင်း ရှုပ်နေရတာ။ ဒီတော့ကျွန်တော့်ကိစ္စ အသေးအဖွဲကလေး နဲ့၊ အပိုသက်သက် ခေါင်းရှုပ်မခံစေချင်ဘူး။ (ဦးဘိုးလုံး သည် အရက်ခွက်ကို ကုန်း၍အယူလိုက်တွင် ဦးကြင်စွေ့ သည် မကြည်ကို မျက်စိမှိတ် ပြလိုက်သည်။ မကြည်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်)။တော်ပါပြီ.... ဝန်ကြီးကတော် ရယ်။ မပြောတော့ပါဘူး။ ဝန်ကြီးခေါင်းရှုပ် မခံစေချင် ပါဘူး။

မကြည်။ ။အို....ဦးကြင်စွေ့ကလဲ။အကိုကြီးရေ....ဦးကြင်စွေ့ လိုအားနာတတ်တဲ့လူမျိုးတော့ မကြည်တခါမှ မတွေ့ဘူး ဘူး။ ဒီမှာဦးကြင်စွေ့။ ဦးကြင်စွေ့တို့ရဲ့ ကိစ္စကလေး တွေက၊ အလကားဟာကလေးတွေ။အင်မတန်ကြီးကျယ် တဲ့ကိစ္စတွေတောင် ဝန်ကြီးက ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီကတယ်လီဖုံးနဲ့ အတွင်းဝန်ကို အမိန့်ပေးတာ။ ဟုတ်တယ်မှုတ်လား အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အစစ်ပေါ့။

မကြည်။ ။အဲဒီတော့၊ ဘာမှအားနာနေစရာ မရှိဘူး။ပြောသာ ပြောပါ ဦးကြင်စွေ့။

ဦးကြင်စွေ့။ (ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်လျက်)၊ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း တယောက်ရှိတယ်။ ညီအကိုလိုဘဲခင်တယ်။ သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ၊ ပြည်ကြီးက ဗမာပြည်

www.dhammaransi.com

ကို အတူတူရောက်တာဘဲ။သူတို့ကမန္တလေးမှာ စီးပွါးဖြစ်တယ်။ စီးပွါးဖြစ်တာမှ အတော်ကြီးကိုဖြစ်တယ်။ ဒီလို စီးပွါးဖြစ်တော့၊ ပုလိပ်ကလဲ ငွေရပေါက်ကြီးလို့ သဘောထားပြီး၊ ခဏခဏငွေတောင်းတယ်။ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းကလဲ ပေးပါသေးရဲ့။နောက်တော့ များလွန်းလာတော့ မပေးဘူး။ အဲဒီလိုမပေးဒါနဲ့၊ ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးဘို့ ပုလိပ်ကအထက်ကို အစီရင်ခံတယ်။အဲဒါဝန်ကြီးမင်းဆီကို ရောက်လာမှာပါဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဦးကြင်စွေ့ကို မတွေးတတ်သော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး) မန္တလေးက ကွာစိဆိုတာလား။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ဟုတ်ပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မနေ့ကဘဲ ကျုပ်အမိန့်ချလိုက်ပြီးပြီ။

ဦးကြင်စွေ့။ ။အောက်က အမိန့်ကိုဖျက်လိုက်သလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင့်ကို မြန်မြန် ပြည်နှင်ဒဏ်ပို့လို့၊ အမိန့်ချလိုက်တယ်။

မကြည်။ ။အကိုကြီးက၊ လုပ်ပြီ။(ဦးဘိုးလုံးသည် အရက် ဖလ်စွက်ကိုကုန်း၍ အယူတွင်၊ ဦးကြင်စွေ့သည် မကြည်ကို မျက်စပစ်ပြပြန်သည်။ မကြည်ကလည်း ရှေးကကဲ့သို့ပင် ခေါင်းညိတ်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အရက်အနည်းငယ် သောက်လျက်) ခပ် စောစောကဘဲ၊ အတွင်းဝန်ကို ဒီကနေပြီး တယ်လီဖုံးနဲ့အကိုကြီး အမိန့်ပေးတာ မကြည် ကြားမှာပေါ့။ အတွင်းဝန်ရဲ့ လက်ထဲမှာတောင် အမှုတွဲ မရှိတော့ဘူး။ အောက်ရောက်သွားပြီ။

မကြည်။ ။အကိုကြီး ကလဲ....အောက် မကလို့ အဝီစိကိုဘဲရောက်ရောက်၊ အကိုကြီးရုံးမှာ၊ အ ကို ကြီး ဗိုလ် ဘဲ။

www.dhammaransi.com

ခြောက်ဟေ့ ဆိုရင်၊ဖုတ်ပီးသွားတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဆီ ဆမ်းပြီးသွားဖြစ်ရတယ်မဟုတ်လား။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဆိုတာ၊အတွင်းဝန်တွေရဲ့ အောက်ကချွတ်ကရား ကလေး မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလောက်တော့ တန်ခိုးရှိရမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီအမှုကိုဒီအခြေရောက်မှ သွားလုပ်လိုက်ရင်၊ ဝန် ကြီးချုပ်သိပ်ပြီး ဒေါပွလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

မကြည်။ ။အကိုကြီးကလဲ ယုံတမ်းစကားတွေကို ပြောမနေ စမ်းပါနဲ့။ ဝန်ကြီးချုပ်ဟာ၊ အကိုကြီးပီးရင် ပီးရတာဘဲ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဘာမှပြန်မပြော၊ ရှေ့ တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်၍ သက်မချလိုက်သည်။ ၎င်း နောက်အရက်ခွက်ကို ကုန်း၍ ယူပြန်သည်၊ ဦးကြင်စွေ့ လည်း မကြည်ကို မျက်စပစ်ပြ၍၊ မကြည်ကလည်း ခေါင်း ညိတ်လိုက်ပြန်သည်)။ ကဲဘာ....အကိုကြီးရယ်။တကထဲ မှဘဲ။ ဒီကနေ့အကိုကြီးနဲ့ အားရ ပါးရချစ်လိုက်မယ်ဆို ပြီး၊ မကြည်လာခဲ့တာ။ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ အချိန် ကုန်သွားပါအုံးမယ်။ သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ အကိုကြီး ရယ်။(ဦးဘိုးလုံးသည် ဖလ်ခွက်ထဲက အရက်အားလုံးကို သောက်ချလိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်ရေ၊ ထပ်ထည့်ပါအုံးကွာ။ အာတွေသိပ် ခြောက်တယ်။(မကြည်သည် အရက်ထည့်ပေးသည်)။

မကြည်။ ။(ထပြီး ဦးဘိုးလုံး၏ လက်ကိုဆွဲလျက်)လာပါအကို ကြီး၊ ကိုယ့်လက်အောက်ကလူတွေဘဲ၊(လက်ဟန်နှင့်ပြော သည်)။ အတွင်းဝန်ကို "ဟေ့....ဒါ-ဒါ-ဒါ-လုပ်လိုက်"လို့ အကိုကြီးကပြောလိုက်ရင်၊ တခွန်းကနှစ်ခွန်း မပြောရ ပါဘူး။ လာပါအကိုကြီးရယ်။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သက်မချ၍) နေပါအုံး မကြည်ရယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရရင်ကောင်းမလဲလို့၊ ကိုယ်စဉ်းစားနေပါတယ်။

မကြည်။ ။အောင်မယ်လေး.... ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး လုပ်နေပြီး၊ ဒီကိစ္စကလေးကို ဒါလောက်တောင် စဉ်းစားရသလား။ အတွင်းဝန်သာ မကြည်ရဲ့မိတ်ဆွေဆိုရင် ဒီကိစ္စမျိုးဟာ နှစ်မိနစ်အတွင်း ပီးသွားဘီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။စိတ်ကူးပီးပါဘီ။ (အရက်ခွက်ကို ကုန်းအယူ လိုက်တွင် မကြည်သည် ဦးကြင်စွေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြ သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ဖလ်ခွက်ထဲက အရက်ကို တဝက် လောက်သောက်ချလိုက်သည်)။ ရပါဘီကွ။ ဝန်ကြီးကြီး ထရံဒုတ်ခနောင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ မကြည်ရ။ (ဦးဘိုးလုံး သည် အရက်ခွက်ကို စားပွဲခုံပေါ် သို့ချလိုက်ပြီး၊ ထသည်။ မတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့် သက်မချလိုက်သည်။ ဦးဘိုးလုံး သည် တယ်လီဖုံးဆီသို့သွားသည်၊ မကြည်သည် ဦးဘိုးလုံး ၏ လက်မောင်းကိုဘက်ပြီး လိုက်သွားသည်။ နှစ်လှမ်း လောက်သွားမိသည့်အခါ၊ မကြည်သည် ဦးကြင်စွေ့ဘက် သို့လှည့်ပြီး၊ မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ဦးကြင်စွေ့သည် ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် တယ်လီဖုံးကို ကောက်ကိုင် ၍) ဟလို....အတွင်းဝန်ရုံးကိုပေးပါ....၊ဟလို.... ဒါအတွင်း ဝန်ရုံးလား။ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်ကိုပေးပါ။ (ဦးဘိုးလုံး သည် တယ်လီဖုံးကို ကောက်၍ကိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ မကြည်သည် ဦးကြင်စွေ့ဆီသို့လာပြီးလျှင် ဦးကြင်စွေ့ကို စင်ဒေါင့်နားဆီသို့ မျက်ရိပ်ပြ၍ ခေါ်သွားသည်။ စင် ဒေါင့်နားတွင်မကြည်က ဦးကြင်စွေ့အား "ဘယ်လောက် လုပ်ယူရတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒါဘဲနော်၊ ဥဿဖယားတွေတော့ လုပ်မလာနဲ့။ မိုးမီးလောင်သွား

မယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ဦးကြင်စွေ့က “ဟာ....ဒီကောင်မ ကလဲ၊ အရေးကြီးနေရတဲ့အထဲ.... လုပ်ဘီ။ ငနဲကြီးနာေး မှာသွားနေပါ”ဟု ပြန်၍ငေါက်လိုက်သည်။မကြည်လည်း ဦးဘိုးလုံး အနားသို့ပြန်သွားသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟာလို....ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန်လား၊ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးစကားပြောနေတယ်။ ဒီမှာ....မန္တလေးက ကွာစိ အမှုဟာ ဘယ်ရုံးကို ရောက်သွားပလဲ။ ဩော်....အဲဒါကို ခဏဆွဲထားလိုက်ပါအုံး။ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ အခုဘဲ၊ မန္တလေးက မြို့မိမြို့ဘတွေနဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးတွေ၊ ဝန်ကြီး ဆီကိုလိုက်လာပြီး၊ ဝိုင်းပြောနေကြတယ်။ ကွာစိဟာသူ တော် ကောင်းဆိုဘဲ။ဝန်ကြီးတို့ကြားတဲ့သတင်းတွေဟာ၊ တဘက်သတ် မမှန်သတင်းတွေလို့ လူကြီးတွေက ပြောနေ ကြတယ်။ မန္တလေးမှာလဲ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူထုက အတော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ကြားရ တယ်။ ဒီတော့ ဝန်ကြီး မနေ့က ချပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်ကို ဖျက်ပစ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။အင်း....အင်း....အင်း....ဟာ....ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ဝန်ကြီးလုံးဝတာဝန်ယူပါတယ်။ (သက်မချ သည်)။ ဝန်ကြီးရဲ့ နှုတ်အမိန့်အရ ဖျက်လိုက်တယ် ဆိုပြီး တော့သာဖျက်လိုက်ပါ။ကောင်းပြီ။သင့်ခ်ယူ(တယ်လီဖုံး ချလိုက်သည်)။

မကြည်။ ။(လက်ခုတ်တီး၍ဩဘာပေးလျက်)ဟေး....ဒါမှဒို့ အကိုကြီးကွ။(ဦးဘိုးလုံးနှင့် မကြည်တို့သည် ဆိုဖါရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။ မထိုင်သေးဘဲ၊ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ရှိသည်။ဦးကြင်စွေ့လည်း မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဦးဘိုးလုံး သည် အရက်ခွက်ကို ကုန်းကောက်ပြီး အားလုံး မော့ချ လိုက်သည်)။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်မနက်ဖြန် မန္တလေးကိုလေယာဉ်ပျံနဲ့ လိုက်သွား။ဟိုမှာ ကွာစိနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောလို့ရမဲ့ လူကြီးလေးငါးယောက်ကိုကပ်။ ဗမာ လူကြီးတွေဟာ၊ သနားအောင်ပြောနိုင်ရင်၊ သနားတတ်ပါတယ်။ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရနိုင်သလောက် လူကြီးတွေရဲ့ လက်မှတ်ကို လိုက်ယူ။ ဒီကွာစိဟာ လူကောင်း၊ ဘာညာဆိုတဲ့ အသနားခံစာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါရရင် ရန်ကုန်ကိုခေါ် လို့ ရမဲ့လူကြီး ၄-၅-ယောက်ကို ဝန်ကြီးနဲ့လာတွေ့ဘို့ ခေါ် ခဲ့။ ဝန်ကြီးတို့အထဲက၊ ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ လူတချို့လဲ ကြည့်လုပ်အုံး။ ပြီးတော့ ဟိုက လက်အောက်ငယ်သားတွေလဲ ကြည့်လုပ်လိုက်လေ။ ဒါတွေတော့ ခင်ဗျား နားလည်မယ်ထင်တယ်။ကိုယ့်လူ....ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အ-တတ လုပ်လို့မရဘူး။ ဂျင်လိုမှတ်နေအောင် လည်ရတယ်။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ဟုတ်ကဲ့....။ ဝန်ကြီးမင်းရဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း ကြိုးစားပါ့မယ်။

မကြည်။ ။ကဲ....ဦးကြင်စွေ့ပြန်တော့။ ကိစ္စပြီးဘီ။တကာထဲ....ဒီကနေ့ အကိုကြီးနဲ့ အားရပါးရ ချစ်ရမလားမှတ်တယ်။ သူတို့ကိစ္စတွေက ဝင်ဝင်ရှုပ်နေတယ်။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ဟုတ်ကဲ့....။ဝန်ကြီးမင်း ကျွန်တော်ပြန်ပါအုံးမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကောင်းဘီ။ (ဦးကြင်စွေ့ ထွက်မည်အလုပ်တွင်) ဩော်....ခဏ။

မကြည်။ ။အကိုကြီးကလဲ....၊ လေသိပ်ရှေတာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။လာပါ့မယ်....မကြည်ရဲ့။

မကြည်။ ။မကြည် ဝင်တော့မယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ခေါင်း

www.dhammaransi.com

ညိတ်ပြလိုက်သည်။မကြည်သည် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီမှာဦးကြင်စွေ့........

မကြည်။ ။(နှစ်လှမ်းလောက် လျှောက်ပြီး ပြန်လှည့်လျက်) ဒီမှာ....ဦးကြင်စွေ့။ (လက်ညှိုးထောင်ပြလျက်) ဒါဘဲနော်....ခုနှ၊ ကျုမပြောတာ....။

ဦးကြင်စွေ့။ ။စိတ်ချပါ.... မမကြည်။ (ခေါင်းနှင့် ကိုယ်ကိုနှိမ့်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။ မကြည်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်)။ (ထိုအခိုက်တွင်အခန်းထဲသို့ ယောကျ်ား ၄ ဦးနှင့် မိန်းမ ၃ ဦးဝင်လာကြသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟော....အတော်ဘဲ။ ထိုင်ကြ။ (ကြင်စွေ့ အနီးသို့ကပ်လျက်) စိတ်ချပါရစေနော် ဦးကြင်စွေ့။ မကြည်ရဲ့စိတ်မှာ အတော်ထိခိုက်နေတယ်။

ဦးကြင်စွေ့။ ။ဟုတ်ကဲ့....။ စိတ်ချပါဝန်ကြီးမင်း။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါအုံး။(ဦးကြင်စွေ့ ထွက်သွားသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ရောက်လာသော ဧည့်သည်များသို့) ကဲ........ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် စားပွဲခုံတွင် တပ်ထားသော ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ မင်းစေဝင်လာသည်)။ ဟေ့....ဒီပုလင်းနဲ့ ဖလ်ခွက်နှစ်ခု ငါ့အခန်းထဲပို့လိုက်ကွာ ဒီကလူကြီးတွေကို၊အသစ်ထုတ်ပေး (မင်းစေသည် အရက်ပုလင်းနှင့် ဖလ်ခွက် ၂ ခွက်ကိုယူ၍ ဦးဘိုးလုံး၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကိုင်း....နေကြအုံးနော်။ ကျုပ်တော့ သွားဘီဗျာ။ အထဲမှာ ခဏဝင်လှဲလိုက်အုံးမယ်။ (အခန်းဘက်ကို လှည့်သွားသည်)။

ဦးထွန်း။ အနှိပ်သည်ကြီးရောက်နေဘီထင်တယ်။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။(လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်) တယ်နောက်တဲ့ လူဘဲ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ထာ။ မနာလို တိုရှေ့ မဖြစ်နဲ့ ဆရာတို့။ (ဦးဘိုးလုံးသည် "လာမယ်-လာမယ် မကြည်ရဲ့လို့၊ တကယ်စောင့်တဲ့အချိန်၊ မလွယ်ပေါက်နဲ့ အိမ်"ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး သီချင်းဆိုပြီး၊ ၎င်းအလိုက် လေချွန်လျက်၊ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။မင်းစေသည် အရက်ပုလင်း၊ ရေပုလင်းနှင့် ဖလ်ခွက်များယူ၍ ဝင်လာသည်။ ဦးဆန်နီသည် အရက် ဖလ်ခွက်များထဲသို့ အရက်နှင့်ရေများထည့်၍ ဧည့်သည်များ၏ရှေ့တွင် လိုက်ချလျက်ရှိသည်)။

ဦးမုန်း။ ။(၎င်းရှေ့တွင် အရက်ဖလ်ခွက် ချပေးသည်ကို ငြင်းလျက်) တခြားမှာပေး။ တခြားမှာပေး။

ဦးဆန်နီ။ ။ကဲ.... လာကြဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းစကြရအောင်။ (အရက်ဖလ်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်သည်။ဦးမုန်းနှင့် ဦးထွန်းတို့ နှစ်ယောက်မှတပါး အားလုံး အရက်ဖလ်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး၊ ထကြသည်)။ ဦးမုန်းနဲ့ ဦးထွန်းကော....။

ဦးမုန်း။ ။တားမရရင်လဲ၊ခင်ဗျားတို့ဟာသာ ခင်ဗျားတို့ ကစားကြဗျာ၊ (ဦးဆန်နီက ရှေ့ဆောင်လျက်၊ ဦးကျော်ဆင့်၊ မသန်းတင်၊ မတေင့်၊ မလေးတို့သည် ဖဲကစားရန် ခုံဆီသို့ သွားကြသည်)။

ဦးဆန်နီ။ ။ဒီကနေ့ ကိုးမီးရိုက်ရအောင်။ (စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ဖဲကို ကုလားဖန်ထိုးသည်။ ကုလားဖန်ထိုးနေစဉ်ပင် "ကွန်မြူနစ်ကို ချရမယ်" "ကွန်မြူနစ်ကိုချရမယ်"ကို၊ ဖဲသမားများ ဖဲကစားရင်း၊ သီချင်းကလေး တအေးအေးနှင့် ဆိုနေကြအတိုင်း သံနေသံထားနှင့် ဆိုလျက်ရှိသည်)။

မသန်းတင်။ ။စိမ်လိုက်။ (အရက်အနည်းငယ်သောက်သည်)။

www.dhammaransi.com

(ဖဲကစားကြသည်။ဖဲကစားနေစဉ်၊ "ကွန်မြူနစ်ကို ချရမယ်"ကို ဖဲသမားငါးဦးစလုံး၊ ဖဲကစားရင်း ဖဲသမားများ သီချင်းဆိုနေကြအတိုင်း၊ တလှဲ့စီ သီဆိုလျက်ရှိကြသည်။ အရက်ကိုလည်း အနည်းငယ်စီ သောက်လျက်ရှိကြသည်)။

ဦးမုန်း။ ။ဦးထွန်းရေ။ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေကိုခဏလောက်လှမ်းကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကွန်မြူနစ်ကို ကြောက်လိုက်တယ်ဆိုတာလဲ၊ သူတို့အပြင်မရှိတော့ဘူး။ တကယ်တမ်းကြတော့လဲ၊ သူတို့တတွေဟာ၊ ဖဲဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်းနဲ့ ဖါဝိုင်းမှာဘဲ ကွန်မြူနစ်ကို တိုက်နေကြတာဘဲ။ ဒီကွန်မြူနစ်ရန်က တော့မသေးဘူး။ ဒင်းတို့ကို ဒီလိုတိုက်လို့ မရဘူး။

ဦးထွန်း။ ။ဝါဒခြင်းဆိုရင်တော့၊ ဒီမိုကရေစီဝါဒကို၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒက၊ ပြိုင်လို့မရပါဘူး။ ဒီမိုကရေစီက လူတွေကို လူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အညီနေရအောင် လုပ်ပေးတဲ့ဝါဒ။ ကွန်မြူနစ်ကတော့၊ လူတွေကိုနဖါးကြိုးထိုးထားတဲ့ တိရိစ္ဆာန်တွေလိုနေရအောင် လုပ်ပေးတဲ့ဝါဒ။ အဲဒီတော့ ဝါဒခြင်း သာပြိုင်ရရင်၊ ဒီမိုကရေစီကနိုင်မှာဘဲ။ လူထုရှေ့ချပြရင်၊ လူထုအနေနဲ့၊ ဒီမိုကရေစီကိုရွေးမှာအမှန်ဘဲ။ အဲဒါကြောင့်၊ ဒီမိုကရေစီဝါဒကို ကွန်မြူနစ်ဝါဒက လွှမ်းမိုးသွားမှာ ကြောက်ဘို့မလိုပါဘူး။

ဦးမုန်း။ ။ဒါပေမဲ့၊ ဒီမိုကရေစီဘက်က ခေါင်းဆောင်တွေ၊ သီလပျက်လာရင်တော့၊ ကွန်မြူနစ်တွေတက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီကွန်မြူနစ်ရန်ကတော့ မသေးဘူး။

ဦးထွန်း။ ။ဟုတ်တယ်။ ဒီရန်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိရင်

 www.dhammaransi.com

ညတိုင်း ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ တကထဲဗျာ....မိဘဆိုတာ ကျေးဇူးမတင်ရဘူးတဲ့။ သတ်ပစ်သင့်ရင်တောင်၊ သတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီတိရိစ္ဆာန်ဝါဒကြီး.... ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အမြစ်တွယ်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါးပါးမက၊ သံဃာစင်ကြီးပါ မှောက်ကုန်တော့မှာဘဲ။

ဦးမုန်း။ ။ဒီလိုသဃ်ာစင်ကြီးပါ၊ မမှောက် စေခြင်ရင်တော့၊ အာဏာရခေါင်းဆောင်တွေ၊သီလရှိရလိမ့်မယ်။ အာဏာရခေါင်းဆောင်တွေ သီလပျက်လာတဲ့အခါ၊ ပြည်သူလူထုဟာ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့၊ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ လက်ထဲကိုအာဏာထိုးအပ်လိုက်မဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ၊ အင်မတန်ကြီးတယ်။

ဦးထွန်း။ ။ကွန်မြူနစ်တွေလဲ သီလရှိတဲ့လူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ဦးမုန်း။

ဦးမုန်း။ ။မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊လူထုဆိုတာ အင်မတန်ကြီးစိတ်ပျက်လာရင်၊ သိပ်ပြီးစဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှဘဲ၊ နဖါးကြိုးထိုးခံထားရတဲ့ဘဝမှာ တသက်လုံး နေရနေရ၊ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လာရင်၊ အရှဲ့တိုက်ပစ်တတ်တယ်။ ဒါဒင်မကသေးဘူး။ ဒီကွန်မြူနစ်တွေဟာ၊ အာဏာမဲ့နေတဲ့အခါ၊ ဒီမိုကရေစီတို့၊ လောကီနိဗ္ဗါန်တို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို သုံးပြီး၊ မစားရဝခမန်း ဝါဒအဖြန့်ကောင်းတယ်။ လူတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်လာအောင်လှုံ့ဆော်တဲ့ နေရာမှာလဲ၊ အင်မတန် ကြွမ်းကျင်တယ်။ အဲဒီ မကျေမနပ်မှုတွေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး၊ လူတွေကို

www.dhammaransi.com

စည်းရုံးနိုင်တဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေလဲ၊ အင်မတန်များ တယ်။အဲဒီတော့သိလပျက်နေတဲ့ အာဏာရခေါင်းဆောင် တွေကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်နေတဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ၊ ဒီ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်သွားမှာ၊ အင်မတန်စိုးရတယ်။ မှတ်ထားပါ ဦးထွန်း။ ကိုယ်ကျင့် တရားမရှိတဲ့ လူတွေဟာ၊ ကွန်မြူနစ်တွေအာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်အောင်၊ လမ်းဖွင့်ပေးတဲ့ အလုပ်ကိုသာ လုပ်နိုင် မယ်။ ဒီကွန်မြူနစ်တွေကိုဘယ်တော့မှနိုင်အောင် မတိုက် နိုင်ပါဘူး။

ဦးထွန်း။ ။ကွန်မြူနစ်ကိုတိုက်ဘို့ မဟုတ်သည့် တိုင်အောင်၊ ကိုယ့်ကိုကြည်ညိုပြီး၊ လိုက်နေကြတဲ့ ငယ်သားတွေရဲ့ အ ကြည်ညိုကို ခံနိုင်ဘို့အတွက်၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းရမယ် ဆိုတာတော့၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

ဦးမုန်း။ ။ကိုင်း ခင်ဗျားတို့သာ ဆက်ပြီး ကစားနေကြတော့၊ ကျုပ်တို့တော့ သွားတော့မယ်။ (ထွက်သွားကြသည်)။

ဦးဆန်နီ။ ။(ဖဲကစားမြဲ ကစားလျက်) ဒီလူတွေက လူရှော် တွေဘဲ။နိုင်ငံရေးဆိုတာ၊ လူစုံပါတယ်မှတ်လား။ဘာသာ ရေးသွင်းလာလို့ ဘာရမလဲ။ အားလုံး ပျက်ကုန်မှာ ပေါ့။

(ဤသို့ဖဲကစားရင်း၊ စကားတပြောပြောနဲ့ရှိစဉ် မင်းစေ ဝင်လာသည်)။

မင်းစေ။ ။(ပျာယီးပျာယာနှင့် ဝင်လာ၍) အကိုကြီး....အကို ကြီး ဟိုမှာလာနေပြီ။ ဟိုမှာလာနေပြီ။

www.dhammaransi.com

မသန်းတင်။ ။ဟဲ့အကောင်.... အလန့်တကြား....။ ဘာလဲ.... ဘာသူလာနေလို့လဲ။

မင်းစေ။ အမ်မလေး....ဝန်ကြီးကတော်ဗျ၊ ဝန်ကြီးကတော်ဗျ။ ဒေါ်ခင်သိုက်ဗျ။

ဦးဆန်နီ။ ။ဟဲ့ ဒေါ်ခင်သိုက်ကြီးလား။ဟိုက်....ဒုက္ခဘဲဟေ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ဝင်လာ၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်) ဝန်ကြီး ဦးဘိုးလုံးဘယ်သွားသလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။ဩော်....အမကြီးပါလား။ ကြွပါ။ကြွပါ။ထိုင်ပါ။ ထိုင်ပါ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းနှင့်) သူဘယ်သွားသလဲ။ အလီမူလာထဲက ဖါသယ်မ မိကြည်ဆိုတဲ့ ကောင်မ ဘယ်မှာလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။ထိုင်ပါအုံးလေ။ ခဏထိုင်ပါအုံး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ခပ်ဆတ်ဆတ် ဒေါသနှင့်) သူဘယ်သွားသလဲ....။ ကျုပ်ဗမာစကားပြောနေတယ်။ ရှင်နားမလည်ဘူးလား။ (ဦးဆန်နီမှတပါး အားလုံး လစ်ထွက်သွားကြသည်)။

ဦးဆန်နီ။ ။နားလည်ပါတယ်။ ဝန်ကြီးရှိပါတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ရှိတာတော့ဟုတ်ဘိ။ ဘယ်မှာလဲ။ အလီမူလာထဲက ဖါသယ်မ မိကြည်ဆိုတာကော ဘယ်မှာလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။အား....။ဟို....ဟိုဒင်းလေ။ အမကြီး.... အိုင်စလင်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံသိတယ်မဟုတ်ဘူးလား။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ကျုပ်မသိပေါင်။ ဒါဘာဖြစ်သလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။အဲဒီ အိုင်စလင်က သံအမတ်ကြီးနဲ့ (အခန်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြလျက်) ဟိုအခန်းထဲမှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေပါတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါအိပ်ခန်းမှတ်လား။ ဆွေးနွေးစရာ ရှားရှား ပါးပါး လားတော်။ သံအမတ်နဲ့ အိပ်ယာထဲမှာမှ ဆွေးနွေးရသလား။ ကျုပ်ကိုလိမ်မနေပါနဲ့။ ဒီအရပ်ထဲက ဓါတ်သိတယောက် တယ်လီဖုံးဆက်လိုက်လို့ ကျုပ် လာတာ။

ဦးဆန်နီ။ ။ကျွန်တော်မလိမ်ပါဘူး။ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ။ ဒီလိုပါအမကြီး။ လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတခုကို ကျွန်တော် ပြောမယ်။ ဘသူ့မှ မပြောနဲ့နော်။ ထိုင်ပါအုံး။ (**ဒေါ်ခင်သိုက်သည် ဆိုဖါပေါ်တွင်ထိုင်သည်။ ဦးဆန်နီမှာမူကား၊ ဒေါ်ခင်သိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိသည်**)။ အမကြီး....ဘသူ့မှ မပြောနဲ့နော်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ကျုပ်က ရွာရိုးလျှောက်ပြီး ပြောနေတဲ့ မိန်းမစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ဦးဆန်နီ။ ။စိတ်မဆိုးပါနဲ့အမကြီးရယ်။ (**နောက်လှဲ့ကြည့်ပြီး**) ဒီကျော်ဆင့်နဲ့ မိသန်းတင်တို့ဟာ တော်တော်အားကိုးရတဲ့ ဟာတွေဘဲ (**ဒေါ်ခင်သိုက်ဘက်သို့ ပြန်လှဲ့လျက်**) ဒီလိုအမကြီးရဲ့။ အဲဒီအိုင်စလင်က သမတကြီးဟာ၊ ဗမာနိုင်ငံကို အလယ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီသမတကြီးဟာ၊ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တဲ့အတွက်။ သူ့လုံခြုံရေးကို အထူးလုပ်ပေးရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် အခန်းထဲမှာ သံအမတ်ကြီးနဲ့ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ပြီးဆွေးနွေးနေရတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါကလေး ပြောလိုက်ပြီးရော။ ဘသူ့မှမပြောနဲ့လေး ဘာလေးနဲ့ ဗာရာဏသီချဲ့နေရသေးတယ်။ (**ဒေါ်ခင်သိုက်သည် စားပွဲပေါ်၌မကြည်၏ နားကပ်ကလေးကို မြင်သည်**)။

www.dhammaransi.com

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါက....ဘယ်ကဟာလဲ။

ဦးဆန်နီ။ ။ဩော်....ဒါက၊သံအမတ်ကြီးယူလာတာလေ။ အိုင်စလင်က သမတကြီးလာရင်၊ အမကြီးအတွက် နားကပ်တရံယူလာချင်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့၊ ဒီပုံမျိုးကို အမကြီးကြိုက်သလားလို့ နမူနာပြဘို့အတွက်၊ သံအမတ်ကြီးယူလာတာလေ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(နားကပ်ကိုသေသေ ချာချာကြည့်ပြီး) အိုင်စလင်က နားကပ်က ဗမာပန်းတိမ် တွေလုပ်တဲ့ နားကပ်နဲ့ အတူတူပါဘဲလား။

ဦးဆန်နီ။ ။အဲဒီအံ့သြစရာကို၊ အမကြီးပြောရအုံးမယ်။မဏိစီရှုမြင်းကြီးဟာ ဖေါင်စကြာနဲ့လွှတုန်းက အဲဒီ အိုင်စလင်ဆိုတာကို ရောက်သွားတယ်။ မဏိစီရှုမြင်းကြီးနဲ့ပါသွားတဲ့ ဗမာတွေ အတော်များများဟာ၊ အိုင်စလင် မတွေနဲ့ညားပြီး၊ ဒီအိုင်စလင်မှာ နေရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာလဲ ပန်းတိမ်တွေပါသွားတယ်။ အခု ဒီနမူနာ နားကပ်လုပ်တဲ့ ပန်းတိမ်ဟာ၊ အဲဒီကအဆက်တွေပေါ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(အနဲငယ်လေပြောလာ၍) အံ့ သြ စရာဘဲနော်။ဒါကြောင့်လဲ အိုင်စလင်မှာ လုပ်တယ်သာ ဆိုတယ်၊ ဗမာ့လက်ရာနဲ့ တထေရာထဲတူတာကိုး။

ဦးဆန်နီ။ ။အမကြီး....ဒီလက်ရာကို ကြိုက်သလား။ဝန်ကြီးက သံအမတ်ကြီးကို စကားပြန်ရမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ပြုံးလျက်)ကျမက၊ ဒီလိုခပ်ရိုးရိုးဘဲ ကြိုက်တယ်။ ဆန်းတာတွေမကြိုက်ဘူး။

ဦးဆန်နီ။ ။အမကြီးရဲ့ဆန္ဒဟာ၊ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ နှစ်လုံးသည်းပွတ် ကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ဆန္ဒဘဲ။ ဝန်ကြီးကတော်မှ၊ သာမန်ဝန်ကြီး ကတော်တောင် မဟုတ်ဘူး။

www.dhammaransi.com

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကတော်ဖြစ်ပြီး၊ အခုလိုရိုးရိုးသားသား ကိုမှကြိုက်တယ်။ ဆန်းဆန်းပြားပြားကို မကြိုက်ဘူး ဆိုတာ အင်မတန် ချီးကျူးစရာ ဂုဏ်အင်္ဂါတရပ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ အများကြီးဘဲ ချီးကျူးပါတယ် အမ ကြီးရယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(တင်းမာမှုမှာ အတော်ကလေး လျော့လာပြီး)ထိုင်ပါလားရှင်။

ဦးဆန်နီ။ ။နေပါစေ အမကြီး။ ကျွန်တော် မထိုင်ပါဘူး။ ဝန်ကြီးကတော် အနေနဲ့ရော၊ အင်မတန် သိက္ခာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး အနေနဲ့ရော၊ ကျွန်တော်ရိုသေပါတယ်။ မထိုင်ပါဘူး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(အတော် ကျေနပ်လျက်) ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။

ဦးဆန်နီ။ ။ကျွန်တော်မထိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာအမကြီး တခြား ကိစ္စရှိရင် နဲနဲပါးပါး သွားလိုက်ပါအုံးလား။ ဝန်ကြီးနဲ့ သံအမတ်ကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းဆွေးနွေးပွဲက နဲနဲကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အသေးစိပ် ဆွေးနွေးစရာတွေပါတယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တခြားဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။ ဒီမှာဘဲ ထိုင်စောင့်နေပါ့မယ်။ (ဦးဘိုးလုံး မကြည်တို့၏ အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သံကြားရသဖြင့် ဒေါ်ခင်သိုက်နှင့် ဦးဆန်နီတို့ လှဲကြည့်သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် မကြည်၏ ပခုံးကိုဖက်လျက်၊ မကြည်က ဦးဘိုးလုံး၏ ခါးကိုဖက် လျက် ခပ်ယိုင်ယိုင် ထွက်လာကြသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက် မြင်ရသည်ကို မယုံနိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဦးဆန်နီမှာကား၊ မျက်လုံးပြူး၍ လစ်ပြေးရန် ဟန်ပြင် လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်သည် ဦးဆန်နီကိုကြည့်၍)

www.dhammaransi.com

အိုင်စလင် သံအမတ်ဆိုတာက ဒီသံအမတ်ကိုး၊ (မတ်တပ်ရပ်၍)ဟဲ့ ရွှေလုံး။ (ဦးဆန်နီလည်း အမူးပြေပြီး မျက်လုံးများကျယ်လာသည်။ မကြည်လည်းဦးဘိုးလုံး၏ခါးကိုဖက်ထားသောလက်ကိုယုတ်ပြီး၊ အိမ်ခန်းထဲကိုပြန်ဝင်ပြေးလေသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်သည် ထမိန်ကိုတိုတိုပြင်ဝတ်လျက်မကြည်နောက်သို့လိုက်ရင်း) ဟဲ့ ကောင်မဘယ်ပြေးသလဲ၊လာခဲ့။ အဒုလာခဲ့။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဒေါ်ခင်သိုက်အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်မလိုက်နိုင်အောင်၊ အခန်းဝမှနေပြီး လက်နှစ်ဘက်တန်း၍ ကာလျက်ရှိသည်၊ဒေါ်ခင်သိုက်သည် မကြည်ကိုပဲပြီး) ဖယ်စမ်း။ ဖယ်စမ်း။ ဒီစောက်ကမြင်းမ၊ ဘိုင်းတာမ၊ လင်ခိုးမ၊ ဘယ်မှာလဲ ဒီကောင်မ။ (ဒေါ်ခင်သိုက်သည် ဦးဘိုးလုံးကို အတင်းတွန်းဖယ်လျက်ရှိသည်။ ဦးရွှေလုံးကလည်း အတင်းတားလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မသိုက်ရာ၊ တောင်းပန် ပါရစေကွာ။ လုပ်ခြင်းလုပ်၊ မကြည်ကလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒါဟာ ဒီကငရွှေလုံးရဲ့ အပစ်တွေချည်းဘဲ။ အဲဒီတော့ လုပ်ခြင်းလုပ်၊ ငရွှေလုံးကိုဘဲ လုပ်ပါကွာ။ ငရွှေလုံးကိုဘဲလုပ်ပါကွာ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ဒေါသပိုထွက်လာလျက်) အမ်မာ နင်ကဒီလိုတောင် ဖြစ်နေသလား။ နင်က ဒီလောက် ဖြစ်နေရင်လုပ်တယ်ဟယ်။ (ဦးဘိုးလုံး၏ ဘယ်ဘက်ပါးကို တချက်လှမ်းရိုက်လိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မကြည်တော့ မထိပါနဲ့၊ မင်းဒေါသ မပြေသေးရင် ငါ့ကိုဘဲထပ်ရိုက်ပါကွာ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ဒေါသ ပိုထွက်လာလျက်) ရိုက်တယ်ဟယ် (ညာဘက်ပါးကိုဘယ်လက်နှင့်တချက်ထပ်ရိုက်ပြန်သည်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ရိုက်ပါကွာ ဟုဆိုပြီး၊ နှစ်ကြိမ်နောက်

www.dhammaransi.com

ထပ်တိုးပေးသည်၊ ဒေါ်ခင်သိုက်လည်း နောက်ထပ်၍ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟော့........ တော်တော့ကွာ မိသိုက်....နာတယ်။ ဝန်ကြီးဆိုတာ ဒီလိုစော်ကားရတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ ဝန်ကြီးကတော် လုပ်နေပြီး၊ ဘာမှအဝါးမဝဘူး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဝန်ကြီးဟာ ဝန်ကြီးလိုနေရင်၊ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ၊ ကျုပ်သိတယ်။ ရှင်အိန္ဒြေရရ နေလို့မှ ကျုပ်က မရိုမသေလုပ်ရင် ကျုပ်အဆိုးပေါ့၊ အခုရှင်လုပ်နေတာက၊ တဘက်သား ရိုသေစရာ တကွက်လောက်တောင်ရှိသေးရဲ့လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မသိုက်၊ မင်းဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ကွ။ မင်းဟာ ငါ့ကြောင့် ဝန်ကြီးကတော် ဖြစ်လာပြီး၊ ဂုဏ်တွေ ဒြပ်တွေ ရှိလာတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ စိန်နားကပ်ကြောင့် ပါးပြောင်ရတဲ့ မိန်းမကကွယ်။ ဝန်ကြီးကို ပါးရိုက်တယ်တဲ့၊ ထွီ....အသဲနာတယ်ကွာ။ **(ပါးနှစ်ဘက်ကို တလှဲ့စီပွတ်လျက်ရှိသည်)။**

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။အမ်မာ၊ငရွှေလုံး၊နင်ကအခုမှဘာရာဇဂုံတော်မောက်ပြရတာလဲ၊အစက၊လွယ်အိတ်ကလေးပခုံးချိတ်ပြီး၊ ရွာရိုးလျှောက်နေရတဲ့ ခွေးဝင်စားဘဝကို နင်မေ့ပလား။ နင့်ကို ဒီခွေးဝင်စားဘဝက၊ ဘာသူကယ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို ကော၊ နင်မေ့ပလား....ဟင်....ငရွှေလုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မသိုက်ရေ၊ တော်တော့ကွာ။ ဒူးနေရာဒူး၊တော်နေရာတော် ဆိုတာရှိတယ်။ ဟောဒီက ဘိုးရွှေလုံးဟာ၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဖြစ်နေဘီ ဆိုတာကလေးများကိုလဲ၊ သတိရှိအုံးမှပေါ့။

www.dhammaransi.com

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ရှင်ကောင်းကောင်းနေရင်၊ရှင့်ကို ကျမရိုသေမှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဝန်ကြီးဖြစ်လာရင် ဒီလိုဟာကလေးတွေ ကတော့ နဲ့နဲ ပါးပါးရှိရမှာဘဲ မသိုက်။ တယောက်ဆိုတာ အမှန်စင်စစ်၊ ပြည်ထဲရေးလို ဝန်ကြီးအတွက် နဲ့တောင် နဲ့သေးတာဘဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဟင်....ငရွှေလုံး၊ နင်တသက်လုံး ဂလုပ်ခဲ့ဘူးတာတွေ၊ဝန်ကြီးဖြစ်မှ အရှုးအမဲသားစားမိသလိုဇိမ် သိပ်တွေ့နေတာပေါ့လေ။ အမယ်လေး ကိုရွှေဝန်ကြီးက၊ တယောက်တောင်နဲ့သေးတယ်တဲ့ ရှင့်....။ ဒီမှာငရွှေလုံး။ တယောက်ထဲရှိလို့၊ ငါလေးချက်ထဲရိုက်ထာ။ နှစ်ယောက်ဆိုရင် ပါးရှစ်စိတ်ကွဲသွားမယ်မှတ်။ ခင်သိုက်နော်။ တသိုက်ထဲရှိတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ-လာပါအုံး မသိုက်ရယ်။ မင်းကို ငါအကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပြောပြပါ့မယ်။ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါအုံး။ ငါပြောလို့ဆုံးတော့မှ၊ မင်းမကျေနပ်ရင်၊ မင်းသဘောအတိုင်းပေါ့။ လာပါအုံးကွယ်၊ ဆိုဖါပေါ်မှာ ထိုင်ပါအုံး။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဒေါ်ခင်သိုက်ကို ဆွဲခေါ်လာသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်လည်း ခပ်သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် လိုက်လာသည်။ ဆိုဖါပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ဒေါ်ခင်သိုက်သည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော နားကပ်ကို မြင်သည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒါကဘာလဲ။ ဟိုကောင်မအတွက် ရှင်ဝယ်ပေးတဲ့နားကပ်ပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေး။ပေးချင်တာနဲ့ ပေးပြီးစစ်ပါ၊ငါအစစ်ခံပါ့မယ်။

www.dhammaransi.com

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဘာလဲ....အိုင်စလင် သမတရဲ့ လက်ဆောင်လို့၊ ဟိုမအေ တယ်ငါ့တုပ်လိုက်ရ၊ ဟိုကမြင်းမသားလို ကျုပ်ကို ဖြီးအုံးမလို့လား။ အိမ်မှာတော့၊ ဝန်ကြီးအိမ်ဆိုပြီး၊ ဟင်းကောင်းနဲ့တောင် နပ်မှန်အောင်မစားရဘူး။ သူကတော့ အပြင်မှာလျှောက်ပီး ဝေသန္တရာ လက်သစ်လုပ်ပစ်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ပါးနှစ်ဘက်စလုံးကို တဘက်စီလှဲပြီးပွတ်လျက်) ယောကျာ်းကောင်း မောင်းမတထောင်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်ကွဲ....မသိုက်ရ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။သူများတွေမှာတော့ ရှိချင်ရှိမယ်။ ကျုပ်မှာတော့ မရှိနိုင်ဘူး။ မုံ့သာဝေစားချင်စားမယ်။ လင်ကိုဝေမယူနိုင်ဘူး။ ရှင်အရင်တုန်းက ဒါမျိုးတခါမှ မရှိဘူးပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းမသိဘူးဟ မသိုက်။ ဒီလိုဟာမျိုး မလုပ်တတ်တဲ့ဝန်ကြီးဟာ၊ ဝန်ကြီးအချင်းချင်းထဲမှာ၊ ခေတ်မမှီဘူးဆိုပြီး၊ တယ်အောက်ကျတယ်ကွ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။တယ်နေဪ၊ ပါးကြီးထပ်ရိုက်လိုက်လို့ ခေတ်မမှီဘူးဖြစ်သွားမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းရိုက်ထာ အတော်နာတယ်၊ ငါကတော့ ဝန်ကြီးဆိုရင် မင်းမရိုက်တန်ဘူးရယ်လို့ ပါးထိုးပေးလိုက်ထာတဲ့။မင်းကတော့အဟုတ်ကိုနှံ့တာဘဲ၊အင်း....သွားထဲကသွေးထွက်တယ်ထင်တယ်။ (မင်းစေ ခလုတ်ကလေးကိုနှိပ်လိုက်သည်၊ မင်းစေဝင်လာသည်)။ ဟေ့ ထွေးခံ ယူခဲ့စမ်း....။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့(ထွက်သွားလျက် အပေါက်နားသို့ ရောက်ခါနီးတွင်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟော့၊ ဝန်ကြီးထွေးတဲ့ ထွေးခံနော်။
မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။
ဦးဘိုးလုံး။ ။(ပါးနှစ်ဘက်ကို တလှဲစီပွတ်လျက်) ပါးနှစ်ဘက် စလုံး ဖျင်းဖျင်း၊ ဖျင်းဖျင်းနဲ့ ပိုပြီးနာလာတယ်။ မင်း လုပ်လိုက်မှဖြင့် အရမ်းကြီးဘဲ၊ ကျုပ်သွားတွေတောင် ယိုင်ကုန်ပြီထင်တယ်။ ရက်စက်လှချေလားမိသိုက်ရယ်။ မကြည်နဲ့တော့ အပြတ်အသတ်ကွာတာဘဲ။
ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။တော်နော်၊ကိုရွှေလုံး။ကျုပ်ကိုဘာပြောပြော ပြောချင်တာပြော၊ဒီကောင်မနဲ့တော့မနှိုင်းနဲ့၊ အုပ်ကြား မျက်ပေါက်၊ ကလေကချေ တပဲနှစ်ပြား ဖါတန်းကဟာ တွေနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကိုမနှိုင်းနဲ့။ ကျုပ်နဲ့နဲ့ကလေးမှ မခံ နိုင်ဘူး။ ကျုပ်အသဲထဲမှာ လှံတွေအပြည့် ဝင်စူးနေသလို ဖြစ်နေတယ်။
ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းမကြိုက်ရင်၊ ငါမပြောပါဘူးကွာ။ ငါ့အပေါ် မှာ မင်းဒီလောက် မရက်စက်ပေဘူးလို့ ဟောဒီဖိုးရွှေလုံး ကြီးယုံကြည်မိခဲ့တာတွေဟာ၊ ဒီကနေ့တော့၊ သဲထဲရေသွန် ချလိုက်သလို၊ အဟောသိကံ ဖြစ်ရပါဘီခင်ဗျား။
ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ပတ်သက်လာရင်၊မိန်းမဆိုတာ ထိပ် ကိုမြွေဟောက် ပေါက်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ရှင်အမြဲ တန်း မှတ်ထားနိုင်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီစောက်ဝန်ကြီး အလုပ်လဲ မလုပ်စေချင်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကမှ၊ မရှိပြုံးပြုံးရှိ ပြုံးပြုံးနဲ့ နေရသေးတယ်။အခုဆိုရင်တခါမှစိတ်မညစ် ရ တာရယ်လို့ မရှိဘူး။
ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါကတော့ ငရွှေလုံးကလုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အရပ်ကဝိုင်း တင်ပြန်တော့လဲ၊ ဘယ်ငြင်း လို့ ဖြစ်မလဲကွာ။ **(မင်းစေသည် ထွေးခံယူလာသည်)**။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါဝန်ကြီးရဲ့ထွေးခံလား။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ကြမ်းပေါ်သို့ ထွေးခံချပြီး ထွက်သွားသည်၊ ဦးဘိုးလုံးသည် တံတွေး ထွေးချသည်။ငင်းနောက် ထွေးခံကို ယူပြီး သေသေ ချာချာကြည့်သည်။ သွေးကို မြင်ရသည်။ အနဲငယ်လန့်သွားသည်။ ထွေးခံချထား လိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သွေးတွေ ထွက်တယ်ဟေ့ (ပါးနှစ်ဘက်ကိုလက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထား၍ ဒေါ်ခင်သိုက်ကို စိုက်ကြည့်နေလျက်၊အနည်းငယ်ငိုသံပါနှင့်) ငါ့အပေါ်မှာမင်းဒီလောက်ရက်စက်မယ်မထင်ဘူးကွယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည်မတ်တပ်ရပ်သည်၊ပါးနှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ထားပြီး၊ရှေ့တည့်တည့်ကိုကြည့်ရင်းငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာသည်၊ငင်းနောက်ငယ်သံပါအောင်ကုန်းဟစ်လျက်)အမေရေပါးစပ်ထဲကတောင်သွေးတွေထွက်ကုန်ပါဘီအမေရဲ့။ သားကြီး ငရွှေလုံးကိုကြည့်လှဲ့ပါအုံး....အမေရဲ့။ အမေရေ- ကြည့်လှဲ့ပါအုံး အမေ့သားကြီး ငရွှေလုံး။ အမေ့သားကြီး ငရွှေလုံး၊ ကြည့်လှဲ့ပါအုံး.... အမေရဲ့။ အမယ်လေး.... အမေရဲ့။ အမေ့သားကြီးငရွှေလုံး....ကြည့်လှဲ့ပါအုံး။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(အသံကုန် ငေါက်လျက်) ဘာအရူး ထနေတာလဲ။တော်....တိတ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် လန့်ပြီးတိတ်သွားသည်၊ ဒေါ်ခင်သိုက်ကိုစိုက်ကြည့်နေရာက၊ တစုံတခုကို သတိရပြီး၊တယ်လီဖုံးနေရာသို့ ပြေးသွားသည်။တယ်လီဖုံးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ခင်သိုက်ကိုလက်ညှိုးထိုးလျက်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီကောင်မ၊ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကိုစော်ကားတယ်။

ဒင်းကို ငါပုလိပ် လက် အပ်မယ်။ (တယ်လီဖုံးကိုဇပ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ဘိနပ်ကိုချွတ်၍ ကိုင်ပြီးလျှင် မတ်တပ်ရပ်၍ ဦးဘိုးလုံးကို ရွယ်လျက်) ငရွှေလုံး၊ တယ်လီဖုံးကို ပြန်ချထားမလား၊ မထားဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာလဲ....မင်း၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို မင်းလက်ရောက်ကျူးလွန်တယ်။ ဒါပုလိပ်အရေးပိုင်တယ်၊ ပုလိပ်ကိုအပ်ရမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ရှေ့သို့ တဖြေးဖြေး တိုးသွားလျက်) အခုချက်ခြင်းချထားမလား၊ ချမထားဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ငယ်သံပါအောင်ဟစ်လျက်) မိခင်သိုက်၊ ငါ့အနားမလာနဲ့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(ရှေ့တိုးသွားလျက်) အခု အောက်ချထားမလား၊ မထားဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ငယ်သံပါအောင် ဟစ်မြဲဟစ်လျက်) မိခင်သိုက် ငါ့အနားတိုးမလာနဲ့။ (ဦးဘိုးစိန် အခန်းထဲပြေးဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ဟေ့....ရွှေလုံး၊ မင်းလူတောထဲမှာ နေတာကွ။ ချီးရေတွေ သောက်ပြီး၊ ဒီလိုဆူဆူညံညံ လုပ်နေတာကောင်းသလား။ (ခဲကျသံကိုစ၍ကြားရသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ငယ်သံပါအောင်ဟစ်လျက်) မင်းလဲကောင်းတဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အနားမလာနဲ့၊ သွား....သွား။

ဦးဘိုးစိန်။ ။ဒီစောက်ရူးတွေတော့ တောထုတ်လွှတ်ရမှာပေါ့ကွာ။ (ဦးဘိုးစိန် ပြန်ထွက် သွားသည်။ ခဲမိုး၊ ပုလင်းမိုး၊ ခုံဘိနပ်မိုး ရွာကျလာသံများကို ကြားရသည်။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံးသည် တယ်လီဖုံးကိုပစ်ချပြီး၊ ဒေါ်ခင်သိုက်ထံသို့ ပြေးသွား၍ဖက်ထားလေသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါ်ခင်သိုက်ကို ဖက်လျက်၊ ဒေါ်ခင်သိုက်က လည်း ဦးဘိုးလုံးကိုဖက်လျက်၊ ခဲ၊ ပုလင်း၊ ခုံဘိနပ်မိုးများ ရွာသံကို ကြားနေရစဉ်) မသိုက်ရေ....လုပ်ပါအုံးကွ။ ကယ်ပါအုံးကွ။ ငါ့ကိုပစ်မထားပါနဲ့ကွ။ ငါ....နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မမှားတော့ပါဘူးကွ။ ငါမမိုက်တော့ပါဘူး ကွ။ မသိုက်ရ။ (ငယ်သံပါအောင် အော်နေစဉ်ကားလိပ် တဖြေးဖြေးကျလာသည်)။

★ ★ ★

www.dhammaransi.com

အခန်း ၂။

နေရာ။ ။(ဦးစံလင်း၏အိမ်။ ၎င်း၏အိမ်သည် ငါးထပ်ကြီး ဘုရားအနီးရှိ၊ ခြံတခြံအတွင်း၌တည်ရှိသည်။၎င်းအိမ်သည် မတ်တတ်ရပ်အိမ်ခေါ် ခြေတံရှည်နှင့် ဆောက်ထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ နေရာမှာ အိမ်၏အရှေ့ခန်းမ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအခန်းထဲတွင်ကားလမော့ခ်စ်၊ အိန်ဂျယ်လ်စ်၊ လီနင်နှင့် စတာလင်တို့၏ ဓါတ်ပုံကြီးများကို ဆွဲထားသည်၊ ၎င်းအခန်းကို သင်တန်း အခန်းအဖြစ်လည်း အသုံးပြုသည်၊ ၎င်းသင်တန်းအတွက် ကျောင်းသား စားပွဲခုံများနှင့် ကုလားထိုင်များရှိသည်၊ နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေးခန်း အဖြစ်လည်း အသုံးပြုသည်၊ ဧည့်ခန်းအဖြစ်လည်း အသုံးပြုသည်၊ ထိုအခန်းထဲတွင် လှလှဆိုသူ မိန်းမပျိုကလေး တဦး ထိုင်နေသည်။ လှလှသည် အသက်အားဖြင့် ၂၀ ကျော် ကျော်ခန့်မျှသာရှိသေးသည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလွန် ပြေပြစ်၍ လှလှအမည်နှင့် လိုက်အောင် အလွန်ချော‌မွေ့ လှပသော မိန်းကလေးတဦးဖြစ်သည်။ လှလှသည် မိမိ၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၊ အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်နှင့် တစုံတယောက်ကို မျှော်နေဟန် ရှိသည်။ အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အခန်းတံခါးဆီသို့သွားပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ခေါက်လိုက်သည်)။

အတွင်းမှအသံ။ ။ဟာလို၊ အလှလားဟေ့။

www.dhammaransi.com

လှလှ။ ။ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အလှရောက်နေတာကြာပြီ။

အတွင်းမှအသံ။ ။အေး....အေး၊ လာပြီဟေ့၊ လာပြီ၊ ခဏဲ လာပြီဟေ့။(လှလှသည်၊ ၎င်းထိုင်နေသည့် နေရာသို့ပြန်လာသည်၊ အနည်းငယ် ကြာသောအခါ၊ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး၊ ဦးစံလင်း ထွက်လာသည်။ ၎င်း၏ လက်တဘက်နှင့် ရှပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တပ်လျက်ရှိသည်။ ဦးစံလင်းသည် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး၊ ၎င်း၏အရပ် အမောင်းမှာ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသော အရာနှစ်ခုမှာကား ၎င်း၏နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ၎င်း၏တောက်ပြောင် စူးရှသော မျက်လုံးများပင်ဖြစ်သည်)။

ဦးစံလင်း။ ။အစောင့်ခိုင်း ထားရတာ ဝမ်းနဲတယ် အလှရယ်၊ ဒီကနေ့ ရေချိုးတာ နဲနဲကြာသွားတယ်၊ အလှရောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီလား။

လှလှ။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးစံလင်း။ ။(ခုံပေါ်ကစီးကရက်ဘူးကိုယူ၍၊လှလှကိုပေးသည်၊ လှလှသည် စီးကရက်တလိပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ဦးစံလင်းလည်း စီးကရက် တလိပ်ကိုယူပြီး၊ ရှေးဦးစွာ လှလှ၏ စီးကရက်ကို မီးညှိပေးသည်။ ဦးစံလင်းသည် စီးကရက်ကို အနည်းငယ်ဖွါပြီး လှလှကို စိုက်ကြည့်ရင်း) အလှတို့ကတော့၊ ဘယ်လိုဘဲ ကြည့်ကြည့် သိပ်ပြီးကြက်သရေ ရှိတာဘဲနော်။

လှလှ။ ။(ငေါ့တော့တော့အသံဖြင့်) သိပ်ပြီးကျက်သရေရှိလို့၊ ဆရာ အလှကို စွန့်ပစ်တော့မယ် မဟုတ်ဘူးလား။

ဦးစံလင်း။ ။မဟုတ်ပါဘူးအလှရယ်။ ဆရာလဲ အလှကို အကြိမ်ကြိမ်ရှင်းပြပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒါကဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့....။

www.dhammaransi.com

လုလု။ ။(ကြားဖြတ်လျက်) ဘယ်လိုဘဲရှိရှိ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုတော့၊ ဆရာ့ကိုဘဲ ကြိုက်တယ်။ ဆရာ့ကိုဘဲချစ်တယ်။ ဆရာ့ကိုဘဲမြတ်နိုးတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှမမြတ်နိုးနိုင်ဘူး။ (ငိုသံပါနှင့်) အလု နားမထောင်ဘူး။ ဆရာ ဘာဘဲ ပြောပြော။ ဒီဟာကိုတော့ အလုဘယ်နည်းနဲ့မှ နားမထောင် နိုင်ဘူး။ နားမထောင် နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နားမထောင်နိုင်ဘူး။

ဦးစံလင်း။ ။(ငှင်း၏စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့်လုလုကို စိုက်ကြည့်ရင်း) ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့်၊ ဆရာ့စကားကို မြေဝယ် မကျ နားထောင်ပါ့မယ်လို့ အလုဟာ သစ္စာဆိုထားတာ၊ အလကားဖြစ်သွားတာပေါ့။ တဘက်ကအင်မတန် အင်အားကောင်းတဲ့ ရန်သူတွေနဲ့ အကြိတ်အနယ် တိုက်နေရတုန်း၊ လက်အောက်ခံ ဗိုလ်တွေက၊ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကိုဒီလိုဖီဆန်ရင်၊ ဒီတပ်ဟာ စစ်ရှုံးမှာပေါ့၊ခွေးပြေး ဝက်ပြေး၊ မရှုမလှ ပြေးရမှာ၊ သေချာတာပေါ့။ အလုတို့ကို၊ ကိုယ် ခဏခဏ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အခုအလုတို့ဆရာတို့ဟာ၊ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ အလယ်ဗဟိုကို ရောက်နေပြီ။ ကိုယ်တို့ဟာနယ်ချဲ့သမားတွေ၊ ဖေါက်ပြန်ရေးသမားတွေရဲ့၊ အထပ်ထပ်ဝိုင်းရံထားတာကိုခံနေရပြီ။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ၊ ဘာအရေးအကြီးဆုံးလဲ။ ဆရာ လဲ ခဏခဏ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အခုလိုအခါမျိုးမှာသံမဏိစည်းကမ်းဟာ အရေး အကြီးဆုံးဘဲ။မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ လူအတွက်တော့၊ သံမဏိ စည်းကမ်းဟာ ဘာလဲဆိုတာကို ရှင်းပြဘို့ခက်တယ်။ (လုလု၏ ပခုံးကို ကိုင်၍ ခပ်ညှင်းညှင်းလှုပ်လျက်) ဟေ့အလု၊ သံမဏိ

www.dhammaransi.com

ည်းမျဉ်းဆိုတာ ဆရာ့စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တာဘဲကွ။ ဆရာ့စကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တာဘဲကွ၊ သိပလား။ မင်းသစ္စာဆိုထားတာ၊ ဒီသံမဏိစည်းမျဉ်းအတွက်ဘဲ မဟုတ်ဘူးလား ပြောလေ၊ အလှပြောလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

လှလှ။ ။ဆရာဟာ မြမြကိုဖျက်ဆီးခဲ့တာလဲဒီသံမဏိစည်းမျဉ်းနဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့တာဘဲ။ အေးစိန်ကလေးကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာလဲ၊ ဒီသံမဏိစည်းမျဉ်းနဲ့ဖျက်ဆီးခဲ့တာဘဲ။အေးငွေနဲ့အတင်းထိုးပြီး........

စံလင်း။ ။ဟေ့၊ဟေ့၊ အလှ၊ တော်တော်....ဘာတွေလျှောက်ပြီးပြောနေတာလဲ။

လှလှ။ ။(ဂရုမစိုက်ဘဲ) အေးငွေနဲ့အတင်းထိုးပြီး ပေးစားလိုက်တဲ့ မသန်းတင်ကလေးကို ဖျက်ဆီးတုန်းကလဲ၊ ဒီသံမဏိစည်းမျဉ်းနဲ့ဘဲ ဖျက်ဆီးခဲ့တာဘဲ။

စံလင်း။ ။အလှရေ....တော်ကွယ်။မင်းသစ္စာဆိုထားပြီး၊ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်သွားသလဲ။

လှလှ။ ။ကျမဒီဘဝကိုရောက်မှဖြင့် သစ္စာပေါက်ပြီး သေချင်လဲသေပေစေတော့ ဆရာ၊ မထူးပါဘူး။

စံလင်း။ ။အလှရယ် သတိထားပါကွယ်။

လှလှ။ ။(မျက်ရည်များကျလာပြီး၊ ဟစ်၍မငိုမိအောင် ချုပ်တည်းလျက်) ကျမဟာနိုင်ငံရေးကို ဝါသနာပါလွန်းလို့ မိဘမောင်ဘွားတွေကိုစွန့်ပြီး၊ ဆရာ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်၊ ကျမရဲ့အချစ်ကို ဆရာတောင်းစတုန်းက၊ ကျမ မပေးခဲ့ဘူး။ အတန်တန်ငြင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးငြင်းမရတော့........။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။တော်ပါတော့ကွယ်၊ အဟောင်းတွေကို ရေပြန်နှူးမနေပါနဲ့တော့။ ဆရာဟာ၊ ဘာဘဲလုပ်လုပ်အကြောင်းရှိတယ်။ အကြောင်း ရှိတယ်။ အကြောင်း ရှိတယ်။ အလကားလျှောက်ရမ်းနေတာမဟုတ်ဘူး။

လှလှ။ ။နောက်ဆုံးငြင်းမရတော့........။

စံလင်း။ ။တော်ပါတော့ကွယ်။ တော်........ပါ........တော့........ကွယ်။ ဆရာပြောနေတယ်ဟေ့။ တော်ပါတော့ကွယ်၊ မရွှေလှရယ်။

လှလှ။ ။နောက်ဆုံးငြင်းမရတော့၊ ဆရာ့ကိုအတိအလင်း မေးတယ်မဟုတ်ဘူးလား။ ဆရာဟာ လှလှကိုအတည်ကြံတာလားလို့ မေးတယ်။ ဆရာကအတည်ပါလို့ပြောတယ်။ လှလှကမယုံတာနဲ့ ဆရာကိုသစ္စာအဆိုခိုင်းတယ်။ ဆရာလဲဆိုတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမအပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ လှလှရဲ့အချစ်တွေကို ဆရာ့ကိုပုံပြီး လှလှအပ်ခဲ့တယ်။ နောက်တယောက်ကိုထပ်ပြီး ချစ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။

စံလင်း။ ။လှလှကိုဆရာက မချစ်တော့လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆရာကိုလှလှတို့ အသက်ပေးပြီးတိုက်နေကြတဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးအောင်မြင်ရေးအတွက်၊ ဒီနည်းပရိယာယ်ကို လုပ်ရပါတယ်ဆိုတာ၊ ဆရာအကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြပြီးပြီမဟုတ်လား။ တကယ်လို့သာ၊ သိန်းထွန်းဟာ လှလှအပေါ် မှာမေတ္တာမရှိဘူးဆိုရင်၊လှလှကိုယူဘို့ ဆရာတို့အတော်ကြိုးစားရအုံးမယ်။ အခုတော့ သိန်းထွန်းဟာ လှလှကိုအများကြီးကြိုက်တယ်။ လှလှကိုနှာချပေးဘို့ ဆရာ့ကို လေးငါးဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း ပြောဘူးတယ်ဆိုတာလဲ၊ လှလှအသိသားဘဲမဟုတ်လား။

www.dhammaransi.com

သုလှ။ ။လှလှကမကြိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက်၊ ကိုသိန်းထွန်းဟာ မြမြကိုယူတော့မယ်။ သူတို့အားလုံးပြောဆိုပြီးကုန်ပြီ။ ဗျူးကနဲသူ့အဒေါ်ကြီးဆုံးသွားတဲ့အတွက်သာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဘို့ကို ရက်ရွှေ့ထားလိုက်ရတာ။

စံလင်း။ ။မြမြကိုသာ သိန်းထွန်းယူလိုက်ရင် သိန်းထွန်းလဲ ဆရာတို့လက်ထဲက လွတ်သွားမယ်။ ဒါမျိုးတော့ ဆရာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

လှလှ။ ။မြမြလဲဆရာ့တပည့်ဘဲ။ ကိုသိန်းထွန်းလဲဆရာ့တပည့်ဘဲ။ ဘယ်လိုလွတ်ထွက်သွားနိုင်မလဲ။

စံလင်း။ ။လှလှမသိပါဘူး။ မြမြဟာအစတုန်းကတော့၊ ကိုယ့်ဩဇာကို ခံပါတယ်။ သိန်းထွန်းကို အားကိုးရကထဲက၊ ဆရာ့ကို အာခံလာတာကြာပြီ။ သိန်းထွန်းက ခပ် (အ) (အ) မဟုတ်ဘူးလား။ မြမြနဲ့သာညားရင်၊ ဒီကောင်မကလေး ချယ်လှယ်တာနဲ့၊ ဆရာ့ကိုပုန်ကန်မှာဘဲ။ အလှတယောက်ကိုဘဲ ဆရာယုံတယ်။ အဲဒီတော့ သိန်းထွန်းကို အလှယူရမယ်။ယူပြီးဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့၊ အလှကို ဆရာပြောဘို့မလိုပါဘူး။

လှလှ။ ။ကိုသိန်းထွန်းဟာ မြမြနဲ့ပြောဆိုပြီးကုန်ပြီ။ ယူဘို့လောက်ဘဲ ရှိတော့တယ်။

စံလင်း။ ။ဒါ....ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ။ဆရာ့တာဝန်ဘဲထားလိုက်ပါ၊ လှလှကသာ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင်၊ အားလုံးကိစ္စပြီးမှာဘဲ။

လှလှ။ ။(စံလင်းကိုစိုက်ကြည့်လျက်) လှလှဟာ ဆရာ့ကိုအချစ်ကြီးချစ်နေပြီ။ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ မချစ်နိုင်တော့ဘူး။ လှလှဟာ လူ........။ ကျွန်ုပ်ြ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကလေးလောက်တော့ဆရာသိဘို့ကောင်း

ပါတယ်။ ကျွဲနွားဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွဲရှင်နွား ရှင်က၊ ဒီကျွဲထီးနွားထီးနဲ့ ခွဲပြီး ဟိုကျွဲထီးနွားထီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ရင်လဲ၊ ကြည်ကြည်သာသာ ယူသွားကြတာ ဘဲ။ လူကတော့ ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး။ လှလှလုပ်လို့မရ ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှလုပ်လို့မရဘူးဆရာ။ မရဘူး။ မရ ဘူး။ မရဘူး။

စံလင်း။ ။ဒို့မှာရည်ရွယ်ချက်ကြီးရှိတယ်။ အသက်ရှင်နေရရင် လဲ၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီးရဲ့ အောင်မြင်ရေး အတွက် ဖြစ်ရ မှာဘဲ။ အသက်သေရရင်လဲ၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီးရဲ့ အောင်မြင်ရေးအတွက် ဖြစ်ရမှာဘဲ။ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ရေးအတွက် ဘာမဆို လုပ်ရမှာဘဲ။ ကောင်း တာတွေလဲ လုပ်ရမှာဘဲ၊ ဆိုးတာတွေလဲ လုပ်ရမှာဘဲ၊ တရားတာတွေလဲ လုပ်ရမှာဘဲ၊ မတရားတာတွေလဲ လုပ်ရ မှာဘဲ။

လှလှ။ ။ဆရာဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ရဘို့အတွက်၊ တော်လှန်ရေးတို့၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတို့၊ သံမဏိစည်းမျဉ်း တို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို အလွဲသုံးစား အမြဲလုပ်တာဘဲ၊ ဒီစကားလုံးတွေနဲ့မှိုင်းတိုက်ပြီး၊ မိန်းကလေးတွေကို ဆရာ ဖျက်ဆီးနေတာဘဲ မဟုတ်လား။ ကျမ မသိဘူး မှတ်လို့ လား။ ကျမကို အခုလို ကန်ထုတ်တာ၊ နောက်ရောက် လာတဲ့ ခင်ဆွေကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီလို ငါးစိမ်းမြင်၊ ငါးကင်ပစ်....၊

စံလင်း။ ။(ဒေါသနှင့်)မိလှ၊ တော်တော့၊ နင့်ကို ငါအချစ်ဆုံး မို့ အများကြီး အလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကိုနင်ကအဟုတ်ကြီး ထင်ပြီး၊ ငါ့ကိုအမိုက်စော်ကားချင်လို့ ဘာရမလဲ၊ မနေ့က ငါဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ဒီကနေ့ ဒီကိုလာရင်၊ ငါပြောတဲ့

www.dhammaransi.com

အတိုင်း လုပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ယူခဲ့ရမယ်လို့ပြော လိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီအဖြေပါလာသလား။ မပါ ဘူးလား။တခြားဟာတွေကို၊ ရှေ့မနေနဲ့တော့ ငါနားမ ထောင်ချင်ဘူး၊ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး။ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ နင်နဲ့ကြီးဘဲအချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်ဘူး။....ငါ ပြောတဲ့အဖြေပါသလား၊ မောင်မောင်ခေါ်လို့ ဗျာမထူး တဲ့ဟာ၊အောင်ကျော်ခေါ်တော့ ဗျာထူးရမှာပေါ့၊ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့ဘာရမလဲ။ (ခပ်ပြင်းပြင်းငေါက်လျက်) ငါ ပြောတဲ့အဖြေပါသလား၊ မပါဘူးလား၊ ပြောလေ။

လှလှ။ ။(ရှိုက်၍ငိုလျက်) မငေါက်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ အကြောင်းကို ကျမကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ မအေးစိန်ကလေးကိုသတ်ပစ်သလို၊ကျမကိုလဲ ဆရာသတ်ပစ် အုံးမှာပါဘဲ၊ ဆရာ့လက်ခုတ်ထဲကို တခါရောက်ရင်၊ သံကွန်ခြာ ၃ ထပ်နဲ့ အအုပ်ခံရတာလို လွတ်ပေါက်မရှိဘူး ဆိုတာ ကျမသိပါတယ်။....ကျမ မငြင်းပါဘူးဆရာရယ်....၊ မငြင်းရဲပါဘူး။ (လှလှသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလျက် ရှိလေသည်)။

စံလင်း။ ။(လှလှအနီးသို့ကပ်လျက်)ဒို့လမ်းစဉ်မှာချစ်ထာတို့၊ စုံမက်ထာတို့၊ သနားတာတို့မရှိဘူး၊ မရှိရဘူး။ ဒီစိတ်ဓါတ် တွေဟာ၊ လူညံ့တွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေ။ လူညံ့တွေနဲ့ ထတိုက်လို့၊ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးဟာ ဘယ်မှာ အောင်နိုင်ပါ့မလဲ။(လှလှ၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက်) အဲဒီတော့ မမိုက်နဲ့ကွယ်။လှလှဟာ ရှေ့ကိုတက်လမ်းတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ လှလှဟာ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ဝီရိယရှိတယ်၊သတ္တိ ရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးမှာဆိုရင် လှလှတို့ဟာ ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့၊

www.dhammaransi.com

ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကြီး အောင်မြင်ဘို့အတွက်သာတအာရုံထဲထား။ ချစ်ထာတွေ၊ စုံမက်ထာတွေ၊ သနားတာတွေ၊ တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ၊ ဟိုဟာဒီဟာတွေက အသေးအဖွဲ့တွေဘဲ။ အဲဒီအသေးအဖွဲ့တွေကို ဘေးချိပ်ထားပါ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရမယ်၊ အောင်မြင်ဘို့အတွက် ဘာမဆိုလုပ်ရမယ်။ လုပ်ရဲရမယ်။ဒါဘဲ၊ဒါအရေးအကြီးဆုံးဘဲ....(ညှော်သည်ခေါင်းလောင်းမည်သံကိုကြားရသည်)ဆရာ့ခြေရာကို နင်းပြီးလိုက်ကြစမ်းပါကွယ်၊ မမိုက်ချင်ကြစမ်းပါနဲ့....၊ (အခန်းထဲက စိမ်းမောင်ခေါ် သူငယ်ကလေး တယောက် ထွက်လာပြီး၊ တံခါးဖွင့်ရန် အောက်ကို ဆင်းသွားသည်)။ ကဲ-ကဲ.... ညှော်သည်တွေ လာနေတယ်၊လှုလှုအထဲမှာဝင်ပြီးနားလိုက်အုံး။ပြီးတော့မှထွက်လာ။ (ဦးစံလင်းသည် သတင်းစာ တစောင်ကို ယူပြီး ဘတ်လျက်ရှိလေသည်။ ဦးစံလင်း၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြသော ရဲဘော် သက်တင်၊ ရဲဘော် အောင်သိန်း၊ ရဲဘော်ထွန်းညို၊ ရဲဘော်ဘိုးဟိန်း၊ ရဲဘော်သန်းကြွယ်၊ မအေးကြည်၊ ဝင်းဝင်းတို့ အခန်းထဲကို ဝင်လာကြသည်)။

စံလင်း။ ။ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ၊ ငါ့တပည့်တွေ စောစောစီးစီး ဘယ်ကလို့လာကြသလဲ။

သက်တင်။ ။ဒီကနေ့တော့၊ ကျွန်ကော်တို့ပြောထားတဲ့ ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချစေချင်တယ်။ ရက်တွေ သိပ်ရွှေ့နေဘို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။

စံလင်း။ ။ဘာကိစ္စလဲကွ။

သက်တင်။ ။ဆရာဟာဘယ်သူနဲ့မှမတိုင်ပင်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထင်ရာတွေကို လျှောက်လုပ်နေတဲ့ကိစ္စပေါ့။

စံလင်း။ ။အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ။

သန်းကြွယ်။ ။ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောလိုက်ကွာ။ သက်တင်။ ဝေ့လယ်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့ ဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွေ သိပ်မဆွဲချင်ဘူး။

စံလင်း။ ။(တပည့်များက အာခံသည်ကို မနှစ်သက်၍ ဒေါပွလာသည့်လေသံ၊ မျက်နှာထားတို့ဖြင့်) အချိန်ဆွဲရင် ဘာဖြစ်မလဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။အချိန်ဆွဲနေရင်၊ကျွန်တော်တို့ နွားဖြစ်မှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေ၊ ဒီကနေ့ ဘာဖြစ် လာကြသလဲ၊ လေသံတွေက တမျိုးဖြစ်နေတယ်။

သက်တင်။ ။ဒီကိစ္စကိုတော့၊ ဒီကနေ့ တခါထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့ မှုတမှု ပါနေတယ်။

စံလင်း။ ။ဘာမှုများပါလိမ့်။ အမိန့်ရှိစမ်းပါအုံး။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဆရာ တယောက်ထဲ စတာလင်လို အာဏာရှင်ဆန်ဆန်ကျင့်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဘာဘဲလုပ်လုပ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ရမယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့မှုဘဲ။

သန်းကြွယ်။ ။ဒီကိစ္စကို၊ ဒီကနေ့ဆုံးဖြတ်ခြင်တယ်။

အားလုံး။ ။ဟုတ်တယ် ဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့ဆုံးဖြတ်ခြင်တယ်။

စံလင်း။ ။မင်းတို့ကို ငါတခု ပြောပြမယ်။ ကောင်းကောင်းနားထောင်ကြ။စတာလင်ဘယ်တော့မှမမှားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့၊ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေး သမားတွေရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြီးပေါ်မှာ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးဟာ တည်ဆောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းဆောင် အပေါ်မှာ နောက်လိုက်တွေရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ၊ ဒို့ရဲ့လုပ်ငန်းကြီး

www.dhammaransi.com

အောင်မြင်ရေးအတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေဘိကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။လောကကြီးမှာ မမှားတဲ့လူဆိုတာ၊ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ စတာလင်မကလို့ စတာလင်ရဲ့ဘိုးအေဘဲဖြစ်ဖြစ် မှားတဲ့ အခါမှားရမှာဘဲ။ အဲဒီတော့တယောက်ထဲအာဏာရှင်လို မကျင့်ဘဲ၊ ကိုယ့်လုပ်ဘော်ကိုင်ဘက်တွေနဲ့တိုင်ပင်ရင် အမှားနဲတာပေါ့။ ဆရာလဲ၊ အခုလုပ်နေတာမျိုးလို၊ ငါ....တကောမကောဘဲ၊ ဘာမဆိုကျွန်တော်တို့နဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်ရင်။ အခုလောက် အမှားမများဘူးပေါ့။

စံလင်း။ ။ငါဘာအမှားတွေကို လုပ်လို့လဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဆရာ့ဟာတော့၊ ဆရာသိမှာပေါ့။

စံလင်း။ ။မင်းတို့လွန်လာပြီ။ နဲနဲ ဆင်ဆင် ခြင်ခြင် ပြောကြကွာ။ ဒါဘဲ။ (ညွှံ့သည်ခေါင်းလောင်းသံကြား၍၊ စိမ်းမောင်သည် တံခါးဖွင့်ရန် ဆင်းသွားသည်)။

ဘိုးဟိန်း။ ။ကျွန်တော်တို့တော့၊ ဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့ ပြီးအောင်ရှင်းချင်တယ်။ ဒီကိစ္စကိုရှင်းပြီး၊ ရှေ့ကိုဆိုရင်၊ အားလုံးတိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်ရမယ်။ ဆရာတယောက်ထဲ ငါတကောကောတာတော့၊ ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီး လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။ (စံလင်းသည် ရုတ်တရက် ဘာမှပြန် မပြောသေးဘဲ၊ ထွက်နေသော ဒေါသကို ချုပ်တည်း နေဟန် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ညွှံ့သည်ယောကျ်ားနှစ်ယောက်၊ အသက်- ၃၀ စီလောက်ရှိသည်။ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ စံလင်းသည် ၎င်းညွှံ့သည် နှစ်ဦးအား၊ ခေတ္တမျှ အံ့အားသင့်စွာနှင့်ကြည့်ပြီးနောက် စကားမပြော

www.dhammaransi.com

ဘဲ၊ ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်များကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်)။

ဘိုးဟိန်း။ ။ကဲဆရာ၊ တိုတိုဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့အတိုင်း သဘောတူမယ်ဆိုရင်၊ ဆရာ့ အပစ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ မေ့မယူဘူး၊ အားလုံး ရှော်ပစ်လိုက်မယ်။

စံလင်း။ ။(ညှော့သည်နှစ်ဦးဘက်ကိုအသာ လှဲကြည့်ပြီးဘိုးဟိန်းဘက်သို့ပြန်လှည့်လျက်) ဟေ့ ဘိုးဟိန်း၊ ဒီကနေ့မင့်ကိုယ်ကို မင်းမထိန်းနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့၊ ဒို့ဆက်စကားပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဒီကနေ့ အပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်။

သန်းကြွယ်။ ။ဖြူသလား၊ မဲသလားဆိုတာ! အခုအစည်းအဝေးမပြီးခင် ကျွန်တော်တို့သိသွားချင်တယ်။

စံလင်း။ ။ဒီမှာညှော့သည်တွေ ရောက်နေတယ်၊ တောထဲက အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ပါလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီတော့၊ နောက်မှဘဲ ထပ်ချိန်းတာပေါ့။

ဘိုးဟိန်း။ ။မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမနက် ဒီကို မလာခင် သံဓိဋ္ဌာန်ချလာတယ်၊ အခုဆုံးဖြတ်ချင်တယ်။

သန်းကြွယ်။ ။ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေရွှေ့လာရတာများလှပြီ။

ညှော့သည်နှစ်ဦး။ ။(ထိုင်ရာမှထလျက်) ကဲ....ဆွေး နွေး ကြပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်မှလှည့်လာပါ့မယ်။

စံလင်း။ ။(လက်ဖြင့် တားလျက်)ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ (ဘိုးဟိန်းတို့လူစုဘက်သို့လှည့်လျက်) ငါ....မင်းတို့နဲ့ နောက်မှ ဆွေးနွေးမယ်ကွာ။ ညှော့သည်တွေ အားနာစရာကြီး။ သူတို့နဲ့ စကားပြောလိုက်အုံးမယ်။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဟာ....၊ မရဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ သံဓိဋ္ဌာန်ချထားပြီးပြီ။ညှော့သည်တွေ ခဏရှောင်ပေးပါ။ကျွန်တော်

www.dhammaransi.com

တို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သိပ်မကြာပါဘူး။ ပြီးချင်ရင် ခဏကလေးနဲ့ပြီးနိုင်ပါတယ်။

ညွှန့်သည်နှစ်ဦး။ ။(ထလျက်) ကျွန်တော်တို့ ခဏရှောင်ပေးပါ့မယ်။ အားမနာပါနဲ့ ။

စံလင်း။ ။ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ **(ဘိုးဟိန်းဘက်သို့)** မင်းတို့ ဒီလောက် ဆွေးနွေးချင်ရင်၊ ငါကလဲ ပြောင်ပြောရတော့မှာပေါ့။ စတာလင်ကိုတောင် မှားတယ်လို့ ဆိုနေမှဖြင့်၊ မင်းတို့ဟာ ကမ်းကုန်နေပြီ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့နဲ့ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှဆက်ပြီး မဆွေးနွေးနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ဒါဘဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဘုရားရဟန္တာကလွဲလို့၊ အမြဲမှန်တယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်မှာမှ မရှိနိုင်ဘူး၊ စတာလင်လဲ အမြဲမမှန်နိုင်ဘူး၊ စတာလင်ရဲ့ဘိုးအေလဲ အမြဲမမှန်နိုင်ဘူး၊ ဆရာလဲအမြဲ မမှန်နိုင်ဘူး။

စံလင်း။ ။မင်းတို့ဟာ ဘုရားတွေ၊ ရဟန္တာတွေကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့အထိဖေါက်ပြန်လာကြရင်တော့၊ မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ မြန်မြန်လမ်းခွဲတာဘဲကောင်းတယ်။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဒါတော့၊ ဆရာက သက်သက်စကားကပ်ထာဘဲ၊ ကျွန်တော်က ဘုရား၊ ရဟန္တာဆိုတာ စကားအဖြစ်နဲ့ ပြောတာ။ ကျွန်တော့ အနေနဲ့ကတော့ ဘုရားကိုလဲ မယုံဘူး၊ ရဟန္တာကိုလဲမယုံဘူး၊ စတာလင်ကိုလဲ မယုံဘူး၊ ဆရာ့ကိုလဲမယုံဘူး၊ ကျွန်တော့ကိုယ်ကိုလဲ ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ ဘသူ့ကိုမှမယုံဘူး။ ယုံစရာ ဟာတလောကလုံးမှာကို မရှိဘူး။ လက်ငင်းပတ်ဝန်းကျင် အရယုံစရာလို့ ယူဆထားတဲ့ကိစ္စတခုဟာ၊နောက်ပတ်ဝန်း ကျင်အရဆိုရင်ယုံစရာဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ အဲဒီတော့ယုံ

www.dhammaransi.com

ကြည့်စရာရယ်လို့ ဘာကိုမှ၊ဘာသူ့ကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲကျွန်တော် မှတ်မထားဘူး။ အစဉ်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အရ အမှန်ကို ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းတိုင်ပင်ပြီး ရှာရမှာဘဲ။ ကဲ....အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာ၊ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ။

စံလင်း။ ။(စိတ်တိုလာလျက်) ကဲကွာ၊ ငါသဘောမတူဘူး။ ခပ်ရှင်းရှင်းဘဲ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဒီလိုဆိုရင်၊ ဆရာ့ကိုကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ကထုတ် ပစ်တယ်။

စံလင်း။ ။(ဒေါသ မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ) ဟင်....မင်းတို့ကလား ကွာ (ထိုင်နေရာမှ ထပြီး၊သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်နှင့် ဘိုးဟိန်းကို ပေါက်ရန် ကုလားထိုင်ကို ကုန်း၍အကိုင်လိုက် တွင်၊ အနီးရှိသော သူငယ်တဦးက၊ ဦးစံလင်းကို တွန်းပစ် လိုက်သည်။ ဦးစံလင်းသည် လဲရာမှ ကဗျာ ကရာထပြီး၊ စားပွဲပေါ် တွင်တင်ထားသောလူခေါ် ခလုပ်ကလေးကိုနှိပ် လိုက်သည်။အသံမြည်ပြီး အခန်းထဲမှစံလင်း၏တပည့်ကြီး ဘရီ ထွက်လာသည်။ ၎င်း၏နောက်က လုလုလည်းပါလာ သည်)။

စံလင်း။ ။ဘရီ၊ ဒီကောင်တွေကိုဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်။

ဘရီ။ ။ဟေ့ကောင်တွေ၊ ထွက်သွားကြကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။ဟေ့ဘရီ၊ ဒို့မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း။ ကောင်မ လေးတွေကိုမင်းမျက်လုံးပြူးပြီးခြောက်လိုက်ရင်ကြောက် သွားသလို ကြောက်မဲ့ အကောင်တွေလို့များမင်းထင် သလား။မင်း....အထဲမှာ ကောင်းကောင်းဝင်ထိုင်နေ။ဒို့ အထဲမှာ ဝင်မရှုပ်နဲ့။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။ဘရီ၊ ဒီကောင်တွေကို ဆွဲထုတ်ပစ်ကွာ။ ဘာ့လုပ်နေတာလဲ။ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား။

ဘရီ။ ။မင်းတို့မထွက်ဘူးလား။

ဘိုးဟိန်း။ ။မင်းရော၊ မင့်ဆရာ စံလင်းရော လာပြီး ဆွဲထုတ်ကြည့်စမ်းပါ၊ အကြောင်းသိရအောင်။ (ဘရီသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။လက်နက်တခုခုကို ယူရန်ဝင်သည်ကို၊ ဘိုးဟိန်းတို့လူစု သိသည်။ ထို့ကြောင့်ရှင်းတို့တွင် အသင့်ယူလာသော ဓါးမြှောင်များကို ထုတ်၍ ကိုင်သူက ကိုင်ထားသည်၊ ကုလားထိုင်ကိုကိုင်သူက ကိုင်ထားသည်။ မိန်းကလေး များကလည်း ယမိန်တိုတိုပြင်ဝတ်သူ ဝတ်ကြသည်။ အချို့ကလည်း လက်လှမ်းမှီရာ၊ ပစ္စည်းတခုခုကို ကိုင်၍ ခုခံရန်အသင့်ပြင်လျက်ရှိကြသည်၊စံလင်းလည်းဘိုးဟိန်းတို့ လူစုက ခုခံရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်၍အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ ဘရီသည်ငှက်ကြီးတောင် ဓါးကိုကိုင်ပြီးထွက်လာသည်)။

စံလင်း။ ။(ဘရီကို လှမ်းပြီးတားလျက်) ဘရီ....ခဏ နေအုံး။ (ဘိုးဟိန်းတို့ဘက်သို့လှည့်ပြီး) မင်းတို့ဒီလောက် စော်ကားရရင် တော်ရောပေါ့၊ အေးအေး ဆေးဆေးသွားကြပါကွာ။

ဘိုးဟိန်း။ ။(အိပ်ထဲမှ စာရွက်တရွက်ကို ထုတ်ပြီးဘတ်လျက်) မာခ်စ် ဝါဒလေ့လာရေး အဖွဲ့ချုပ်၏၊အောက်၌လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည့် အမှုဆောင်ရဲဘော်များသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြပြီးလျှင်။

(၁) အမြဲတစေ ရဲရဲရင့်ရင့် ဝေဘန် လေ့ရှိသော ရဲဘော် ထွန်းမြင့်အား၊ ဦးစံလင်း၏ စေခိုင်း ချက်

www.dhammaransi.com

အရ၊ သူ၏လက်မရှိ အာဏာသား ဘရိက ချောင်း၍ သတ်ပစ်လိုက်ခြင်း။

(၂) ရဲမေ မအေးစိန်အား၊ ဦးစံလင်းက မတရားပြုကျင့်ပြီးနောက်၊ ရဲမေ မအေးစိန်သည်၊ ၎င်း၏ချစ်သူ မြအေးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသဖြင့်၊ ဦးစံလင်းသည် မအေးစိန်အား လျှို့ဝှက်စွာ အဆိပ်ကျွေး၍ သတ်ပစ်လိုက်ခြင်း။

(၃) မိမိ၏ငယ်မွေးချုံပေါက်ဖြစ်သောတပည့်မ ရဲမေ လှလှနှင့် မြမြတို့ကိုလည်း၊ ကာမဘီလူးကြီး ဦးစံလင်းက ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း။

(၄) တပည့်မကလေး တဦးဖြစ်သော၊ ရဲမေ မခင်ဆွေကိုလည်း၊ ၎င်းကာမဘီလူးကြီး ဦးစံလင်းကပင် ဖျက်ဆီးရန် သွေးဆောင်ခြင်း။

(၅) အသင်းရံပုံငွေများကိုလည်း စာရင်းနှင့် ကျကျနန မထားဘဲ၊ ငွေစားဘီလူးကြီး ဦးစံလင်းသည် တဦးတည်းသဘောနှင့် ထင်သလိုသုံးစွဲခြင်း။

(၆) ဦးစံလင်းသည် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မှ အမှုဆောင် အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခြင်း မရှိဘဲ၊ အာဏာရှင်သဘွယ် ကျင့်ခြင်းတို့ကြောင့်–

၎င်းဦးစံလင်းအား၊ ယနေ့မှစ၍ မာခ်စ်ဝါဒ လေ့လာရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ်မှ ဖြုတ်ချလိုက်သည် ဖြစ်ပါကြောင်း။ ရဲဘော်သက်တင်။ ရဲဘော်အောင်သိန်း။ ရဲဘော်ထွန်းညို။ ရဲဘော်ဘိုးဟိန်း။ ရဲဘော်သန်းကြွယ်။ရဲမေ မအေးကြည်။ရဲမေ ဝင်းဝင်း။ ကဲ....လာကြ။ သွားကြမယ်။ (၎င်းတို့လူစုထွက်သွားကြလေသည်)။

ဦးစံလင်း။ ။(၎င်းတို့ကြားအောင် အော်၍ပြောသည်) ငါ့ကို မဟုတ်မဟတ် စွပ်စွဲတဲ့အကောင်တွေ အသင့်ပြင်ထားကြ။

www.dhammaransi.com

အသရည်ဖျက်မှုနဲ့ မင်းကိုအားလုံးကို ငါတရားစွဲမယ်။

ဘိုးဟိန်း။ ။(တံခါးဝမှနေပြီး ဦးစံလင်းဘက်သို့ပြန်လှည့်လျက်) ဆရာကြီးရဲ့စောက်ကျင့်တွေကို မြန်မြန်ပြင်ရင်ပြင်၊ မပြင်ရင်၊ ဒီစောက်ကျင့်တွေ ပေါ်ကုန်တဲ့တနေ့မှာ၊ သိုးကလေးတွေလို ဆရာကြီးရဲ့နောက်၊ တကောက်ကောက်နဲ့လိုက်နေတဲ့၊ ရဲဇာနီကလေးတွေတောင် ဆရာကြီးကို ပုန်ကန်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ (ထွက်သွားသည်။ စိမ်းမောင်တံခါးဆင်းပိတ်သည်။)

စံလင်း။ ။(သက်မကြီးချပြီး၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်၊ညည့်သည်နှစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး)၊ကဲ....အဲဒါသာကြည့်ပေတော့။ (ရင်းနောက် တစုံတခုကို စဉ်းစားရင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကြည့်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနေသကဲ့သို့....) အင်း....ဒီမိုကရေစီ။ ဒီ....မို....က....ရေ....စီ။ လွတ်လပ်စွာ ဝေဘန်ခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ပြောဟောခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်....၊ (သရော်ပြီး မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်၍) ဟား....ဟား....။ လူတွေကနဲ့ပြီး၊ နွားတွေကများနေတဲ့ ဒီလိုကမ္ဘာကြီးထဲမှာ၊ ဒီမိုကရေစီကိုချပေးလိုက်ရင်၊ငါးပါးမက သံဃာစင်ကြီးပါ မှောက်သွားမှာပေါ့။ (သက်မကြီး ချလိုက်သည်၊ ရင်းနောက်ညည့်သည်တွေ ရောက်နေသည်ကို တဖြည်းဖြည်း သတိပြန်ရလာပြီး) အော်....ရဲဘော်တွေလား၊ အင်း....သိပ်အားနာစရာ ကောင်းတာဘဲ။ ဒီကောင်တွေ မလွန်လွန်းဘူးလား။ ထွီ....အသဲနာလိုက်တာကွာ။ ငါ့ကြောင့်လူရာဝင်လာရတဲ့ အကောင်တွေက၊ အခုလိုလုပ်တော့၊ ငါမွေးတဲ့မြွောက်၊ ငါ့ကို ပြန်ခြောက် ထာမျိုးဖြစ်နေတာပေါ့။....အေး....မင်းတို့ လုပ်နိုင်တဲ့အခါ လုပ်ကြပေါ့

www.dhammaransi.com

ကွာ။ ရဲဘော်ရေ၊ ဒီကောင်တွေ မလွန်လွန်းဘူး လား။

ညွှန့်သည်တဦး။ ။ဟုတ်....ကဲ့။

ဘရီ။ ။ဆရာက လွှတ်ပေးလိုက်ရောပေါ့။ ဒီလောက်စော်ကား တဲ့အကောင်တွေကို၊ နှုတ်နှုတ်ပါအောင် စင်းပစ်ချင် တယ်။

စံလင်း။ ။ဒို့ အာဏာသိမ်းတဲ့နေ့မှာ အဲဒါကို ရှေ့ဦးဆုံးလုပ် ရမဲ့ အလုပ်တခုအဖြစ်နဲ့၊ မင်းကောင်းကောင်း မှတ်ထား ကွယ်။ အခုတော့ နွားလိုအကောင်စားတွေနဲ့၊ ငါ့တပည့် ကြီးကို မလဲနိုင်သေးဘူးကွာ၊....ကဲ ဘရီလဲနားပါအုံး။ လှလှရေ၊ ဆရာ့နှစ်လုံးပြူမ်ဆေးကလေး တခွက်လောက် ယူခဲ့စမ်းပါ။....ဩော်....ဒီက ရဲဘော်တွေ အတွက်လဲ၊ ထဲ့ခဲ့ကွာ၊ (လှလှအခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်) ရဲဘော် မြစ်နဲ့ ရဲဘော်တို့ ဝီစကီသောက်တယ်မဟုတ်လား။

ရဲဘော်၆။ ။ဟုတ်ကဲ့....သောက်ပါတယ်။

စံလင်း။ ။တောတွင်းမှာတော့၊ဝီစကီရရဲ့လား။ ရမှာပေါ့။

ရဲဘော်၆။ ။ရပါတယ်။ မြို့ထဲမှာလိုပါဘဲ။ လိုတာအကုန်ရနိုင် ပါတယ်။

စံလင်း။ ။တောတွင်းမှာကော၊ ခုနလို အကောင်မျိုးတွေ မရှိ ဘူးလား။

ရဲဘော်၆။ ။ရှိပါတယ်။ ဟိုမှာ၊ ဒီမှာထက် ပိုများလိမ့်အုံးမယ် ထင်တယ်။အားလုံးဗိုလ်တွေကြီးဘဲ။

စံလင်း။ ။သံမဏိ စည်းမျဉ်းလုပ်မထားဘူးလား။

ရဲဘော်၆။ ။လုပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့စည်းမျဉ်း ဆိုတာ လုပ် ထားရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ဒီစည်းမျဉ်းကို လိုက်နာအောင် လုပ်နိုင်မှ ကောင်းတာဘဲ။ အခုတော့၊ တောတွင်းမှာ ဆို

www.dhammaransi.com

ရင်၊ လူကြီးတွေက လူငယ်တွေကို အားကိုးနေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေတော့၊ လူငယ်တွေ လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာကို၊ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ အပေါ်က အမိန့်ပေးတာတွေကို မလုပ်ရင်လဲ၊ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာဘဲ။အဲဒီတော့ သံမဏိစည်းမျဉ်း ဆိုတာနံမည်သာရှိကော့တာပေါ့။

စံလင်း။ ။အင်း....တော်လှန်ရေးဆိုတာ၊ သံမဏိစည်း မျဉ်းမရှိရင်တော့၊ နိုင်ဘို့ခဲယဉ်းတယ်။

ရဲဘော်ဧ။ ။ဆရာပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ တောတွင်း အခြေအနေအရ၊ သံမဏိ စည်းမျဉ်းဆိုတာ၊နံမည်လောက်သာ ရှိတော့ တာပါဘဲ။....ကဲဆရာကြီး၊ကျွန်တော်တို့အခုလာတာကတော့ တခြားဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစိုးရနဲ့ တောတွင်း ရဲဘော်တွေနဲ့ မျက်နှာ စုံညီဆွေးနွေးဘို့ဟာ မျှော်လင့်ချက်ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာစုံစမ်းဘို့ပါဘဲ။ အစိုးရကလဲအင်မတန်တင်းမာနေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသလား။

စံလင်း။ ။တော်လှန်ရေးသမားတွေမှာ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မတုံးရဘူး။ ကိုယ့်ရည်ရွယ် ချက်ဟာ၊ တနည်းနဲ့ မအောင် တနည်းနဲ့ အောင်အောင် လုပ်ရမယ်။

ရဲဘော်ဧ။ ။ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ တောတွင်း မှာခံနိုင်ရည် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ စိတ်ဓါတ်တွေ အင်မတန် ကျဆင်းနေတယ်။ အဲဒီတော့၊ မျက်နှာစုံညီ ဆွေးနွေးပွဲ မြန်မြန်ဖြစ်နိုင်အောင် ဆရာတို့က ဝိုင်းပြီးကြိုးစားပေးစေ ချင်တယ်။ (လှလှသည် အရက်ဖလ်ခွက်များကိုယူ၍ ထွက် လာသည်)။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားနေပါတယ်။ မလျှော့ပါဘူး။ကဲ....သောက်ကြအုံး (အရက်ဖလ်ခွက်များကိုယူ၍သောက်ကြသည်)။ဒါထက်စကားမစပ်၊ မီးရထားလမ်းဖျက်ထာတွေ၊ အခုတလော နဲ့သွားပါလား။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့၊ တောတွင်းလမ်းစဉ် တမျိုးပြောင်းသွားသလား။

ရဲဘော်ဇ။ ။ပြောင်းတယ်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းတွေမှာအစိုးရရဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေလဲ ပိုးပြီးကောင်းလာတယ်။နောက်ပြီးတော့လဲ မီးရထားလမ်းတွေကို ဖျက်တဲ့အတွက်၊လူထုကလဲကျွန်တော်တို့ကိုပိုပြီးမုန်းလာကြတာကိုတွေ့ရတယ်။နောက်ပြီးတော့လဲ၊မီးရထားလမ်း ဖျက်တိုင်းမဆိုင်တဲ့ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတွေ အသေ အပျောက်များတဲ့ အတွက်၊ ရထားလမ်းဖျက်တဲ့ရဲဘော်ကလေးတွေရဲ့စိတ်ဓါတ်ကိုလဲထိခိုက်တယ်။ ဒီတော့ အပေါ်က လူကြီးတွေ အဖျက်ခိုင်းတိုင်း သိပ်မရချင်ဘူး၊ အဲဒါတွေကြောင့်၊ ရထားလမ်းဖျက်တာတွေဟာနဲ့သွားတာပါဘဲ။ လမ်းစဉ် ပြောင်းတာ ရယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။

စံလင်း။ ။ရဲဘော်တွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ၊ ခပ်ရှင်းရှင်း လူဗြိန်းနားလည်အောင် ပြောရရင် သနားတယ်လို့ဆိုတာဘဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ရဲဘော်ဇ။

ရဲဘော်ဇ။ ။ဟုတ်ပါတယ်။

စံလင်း။ ။တော်လှန်ရေးထဲမှာ သနားတတ်တဲ့ အကောင်တွေပါလာရင် ကြပ်ကြပ်သတိထား။ ဒီအကောင်တွေဟာတော်လှန်ရေးကို ဖျက်ပစ်လိမ့်မယ်။တော်လှန်ရေးသမားနဲ့သနားတာနဲ့ဟာ တခြားစီဘဲ၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ်။

တော်လှန်ရေးသမားဆိုတာ၊ အဖေနဲ့ အမေရဲ့အလောင်းတွေကို တံတားခင်းပြီး သွားမှသာ၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်မယ်ဆိုရင်၊ အဖေနဲ့အမေကိုလဲ သတ်ရဲရမယ်။ ရှေးဘုရင်တွေ တုန်းကတော့၊ ရက်စက်မှ မင်းဖြစ်တယ်။ အခုတော်လှန်ရေးခေတ်မှာ၊ ရက်စက်နိုင်မှ တော်လှန်းရေးသမားဖြစ်တယ်၊ ရဲဘော်တွေ့ အသိသားဘဲ။ အဲဒီတော့၊ ရဲဘော်ဧ တော်လှန်ရေး အောင်ချင်ရင်၊ ခင်ဗျားတို့တောတွင်း ရဲဘော်တွေကိုတော့ ပစ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒေါင်ဒေါင် ဒေါင်ဒေါင်နဲ့ မည်နေတဲ့၊ သံမဏိ တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဖြစ်နေအောင် လုပ်ပေးဘို့၊ ခေါင်းဆောင်တွေမှာ တာဝန်ရှိနေတယ်။

ရဲဘော်ဧ။ ။တောတွင်းမှာ တပ်တွေပျက်နေပါပြီ၊ ခုအချိန်မှ သံမဏိ စည်းမျဉ်းတွေဘာတွေကို သွားလုပ်နေလို့ မရတော့ပါဘူးဆရာ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အတော်ခပ်များများက လက်နက် ချချင်နေကြပြီ၊ အစိုးရနဲ့ဆွေးနွေးပွဲပြီးတဲ့အထိ စောင့်ပါအုံးလို့ ပြောပြီး၊အတော်ထိန်းထားရတယ်။ အဲဒီတော့ ဆွေးနွေးပွဲ မြန်မြန်အောင်မြင်အောင်သာဆရာတို့ကဖိပြီးကြိုးစားပေးပါ။ကျွန်တော်တို့လာ ဂျကတော့၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ဆရာတို့ကိုနှိုးဆော်ပေးဘို့ပါဘဲ။ ကဲ....ကျွန်တော်တို့ သွားပါ အုံးမယ်။

စံလင်း။ ။နေကြအုံးလေ။ရောက်တဲ့အခါ၊ ဆရာ့သင်တန်းကိုကြည့်သွားပါအုံး။တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကောင်းဖြစ်ဘို့ ရှေ့အလား အလာရှိတဲ့ ခလေး ဆယ့်လေး ငါးယောက်ကို၊ ဆရာသင်တန်းပေးနေတယ်။ဆရာ့ အနေနဲ့ကတော့၊ လူကြီးတွေကို အားမကိုးချင်တော့ဘူး။ ခုတင်

www.dhammaransi.com

က ကြည့်ပါလား။ တွေ့ကရာတွေ ဇွတ်ပြောပြီးဆင်းသွားကြတယ်။ ဒါဟာ တော်လှန်ရေး သမားတွေ ဖြစ်အောင် ငယ်ငယ်တုန်းကစပြီး၊စံနစ်တကျမလေ့ကျင့်ခဲ့ရလို့ဘဲ။ ဒီလို အကောင်စားတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့ တော်လှန် ရေးကြီးကို လုပ်ရမယ်ဆိုရင်၊ မှောက်သွားမှာပေါ့၊ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ၊ ပေါက်လွှတ်ပဲစား အုပ်ကြားပေါက်တဲ့မြက်တွေလိုဟာမျိုးနဲ့၊ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကို မပြောနဲ့၊ ဗမာ့တော်လှန်ရေးကိုတောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာ့တခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ကတော့၊ ကလေးတွေဘဲ။ ဒါကြောင့်ကလေးတွေကိုဘဲ အထူးဂရုစိုက်ပြီး၊ ဆရာသင်ပေးနေတယ်။ အဲဒီတော့၊ ကြုံတဲ့အခါ ကလေးတွေသင်တန်းကို ခဏလောက်ကြည့်သွားပါအုံးလား။

ရဲဘော်ဧ။ ။နေလို့မဖြစ်ဘူးဆရာ။ ဒီကိုလာရတာ၊ အင်မတန်အရဲစွန့်ပြီးလာခဲ့ရတယ်။ ပုလိပ်တွေက၊ ကျွန်တော်တို့ကို၊ ကောင်းကောင်း မသိကြသေးဘူး။ဒါကြောင့် လာရဲကြတာ။ ဒီတော့ခပ်မြန်မြန်ပြန်မှဘဲ။နောက်တခေါက်ဆိုရင်တောင်၊ကျွန်တော်တို့ လာလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်။ အဲဒီတော့၊စကားဝှက်တခုထားခဲ့ပရစေ။ပိတောက်ပန်းဆိုရင်၊ ကျွန်တော်တို့လွှတ်လိုက်တဲ့လူဘဲလို့မှတ်ပါ....ဆရာ။ ကဲ ကျွန်တော်တို့သွားလိုက်ပါအုံးမယ်။ ဆွေးနွေးပွဲ မြန်မြန်အောင်မြင်အောင် တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပေးဘို့၊ မမေ့ပါနဲ့ဆရာ၊ တောတွင်းကို ဘာများမှာလိုက်စရာ ရှိသေးသလဲ။

စံလင်း။ ။တော်လှန်ရေးထဲမှာ ပါနေတဲ့အခါ၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဖြစ်ပါစေ၊ သံမဏိ

www.dhammaransi.com

စည်းမျဉ်းရှိပါစေ။ အဲဒါကိုဆရာက မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်စမ်းပါ ရဲဘော်ငေ။

ရဲဘော်ငေ။ ။ကောင်းပါပြီ။ (ရဲဘော် ၂ ဦးထွက်သွားကြသည်၊ စိမ်းမောင်သည် တံခါးပိတ်ရန် ဆင်းလိုက်သွားသည်)။

စံလင်း။ ။ဘရိန်နဲ့ လှလှရေ.... (ခလုပ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်၊ ဘရိန်နဲ့ လှလှတို့ထွက်လာကြသည်)။ ဘိုးဟိန်းတို့ လူစုကတော့၊ ထိုင်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုဆက်ပြီး အရှက်ခွဲအုံးမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ဒို့ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

ဘရိ။ ။ဆရာ့ကိုထိတာတော့၊ ကျွန်တော်မခံဘူး၊ အသက်ချင်းလဲခြင်လဲရပေစေ။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေကိုတော့ သတ်ရမှာဘဲ၊ အနန်ဆုံး ဘိုးဟိန်းဆိုတဲ့ ဂမြင်းမသား၊ အုတ်ကြားပေါက်တဲ့ မြက်ကိုတော့၊ သတ်ရမှာဘဲ။ သတ်ထာမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံး တွေကိုဖေါက်၊ ခြေဆစ် လက်ဆစ် တွေကိုဖြတ်၊ တကိုယ်လုံးခေါ့ငကျိုးကိုမွန်းသလို သင်တုန်းဒါးထက်ထက်နဲ့မွန်းပြီး၊ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သတ်ပစ်ရမှာဘဲ။ ဒါမှ ဒို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားပြီး၊ သံမဏိ စည်းမျဉ်းကို အတည်ပြုလို့ရမယ်။ ဒါပေမဲ့၊ လူလိမ္မာအမျက်၊ အပြင်မထွက်ရဘူးတဲ့၊ ဒို့လက်ချက်နဲ့ ဒီကောင်သေတယ် ဆိုတာလဲ၊ လူတွေသိရမယ်၊ သတ်ထာကိုလဲ သက်သေရှာမတွေ့စေရဘူး။

ဘရိ။ ။ဆရာကြိုက်သလို၊အစီအစဉ် လုပ်ပေးပါ။ ဆရာ အမိန့်ပေးတဲ့ အတိုင်း၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေ ကျတော့၊ ထွန်းမြင့်ကို၊ အေးစိန်တို့ကို

www.dhammaransi.com

ဖျောက်ပစ် ရတာလောက်မလွယ်ဘူး။ သူတို့အတွက်နည်းတနည်းရှာရမယ်။

ဘရီ။ ။ဘိုးဟိန်းဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ၊ သူတို့စာကြည့်တိုက်ကညတိုင်း ညဉ့်နက်မှပြန်တာ ကျွန်တော်သိရတယ်။ အဲဒီအပြန်မှောင်ရိပ်တခုက၊ ချောင်းပစ်ထားပေါ့။ အလွယ်လေးပါ-ဆရာ။

စံလင်း။ ။ငါ့ကို၊ ဒီလောက်အထိစော်ကားထားတဲ့ အကောင်ကို၊ ဒီလိုလွယ်လွယ် သေရတာလောက်နဲ့ ငါမကျေ နပ်နိုင်ဘူး။ ဒီအကောင်သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရမယ်။ ဒီအကောင်သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရမယ်။ (စားပွဲခုံကိုလက်သီးနှင့် ထုလျက်) သေချင်းဆိုးနဲ့သေရမယ်။.... လှလှရေ၊ နှစ်လုံးငြိမ်ဆေးကလေး တခွက်လောက်ယူခဲ့ပါအုံးကွာ။ (လှလှသည်ဦးစံလင်း၏ အရက်ခွက်ကို ယူပြီးအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ စံလင်းနှင့်ဘရီတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လဲငြိမ်လျက် တစုံတခုကို စဉ်းစားနေကြဟန်ရှိသည်)။ (ဧည့်သည်ခေါင်းလောင်းမြည်သံကြား၍ စိမ်းမောင်သည်တံခါးကို ဆင်း၍ဖွင့်ပေးသည်။ လှလှသည်အရက်တခွက်ကိုယူပြီး ထွက်လာသည်။ မကြာမီ ရဲဘော်ကြင်ဝင်လာသည်)။

စံလင်း။ ။မောင်ကြင်ရေ၊ မင်းလာတာ အခန့်သင့် လိုက်တာကွာ။ မင်းကိုအခေါ်ခိုင်းဘို့၊ ငါအခုဘဲ စဉ်းစားနေသေးတယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ကျွန်တော်မနက်ကတဲက လာဘို့ဘဲဆရာ။ ဟိုကောင်တွေနဲ့ အတူတူ မလာချင်တာနဲ့၊ နောက်ချန် နေရစ်တယ်။ ဘိုးဟိန်းတို့လူစု လာသွားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။လာသွားပြီးပါပြီခင်ဗျား။....စော်ကား သွားလိုက်
တာလဲ ရစရာကိုမရှိတော့ပါဘူး။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဒီကောင်တွေက စတာလင်ကိုမှားတယ်လို့ ရှု
ချချင်တယ်။ ဒါဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီလိုသာ လုပ်လိုက်ရင်
ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးဟာ၊ အမြစ်ကနေပြီး ကိုင်လှုပ်
လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ဒါပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာတို့၊ အစ္စလမ်
ဘာသာတို့ဆိုတဲ့ ဘာသာတွေအားလုံးဟာ၊သူတို့ရဲ့ ဘုရာ
တွေမမှားနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့အချက်ပေါ်မှာ တည်ထားတာ
ဘဲ။ အဲဒါကို ဒီဘာသာဝင်တွေက၊ သူတို့ဘုရားတွေမှာ
တယ်ဆိုလိုက်ထာနဲ့ တပြိုင်နက်၊ ဒီဘာသာတွေဟာပ
စုန်မျှောမှာဘဲ။ မဟုတ်ဘူးလားဆရာ။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ထာပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးသမားတွေ အတွက်မှာလ
မာခ်စ်ဝါဒဟာ ဘာသာတခုဘဲ။ ဒီဘာသာကိုယုံကြည်တဲ
လူတိုင်းအတွက်၊ မာခ်စ်ဟာ ဘုရားဘဲ။ မဟုတ်ဘူးလာ
ဆရာ။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ထာပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။အိန်ဂျယ်စ်တို့၊ လီနင်တို့၊ စတာလင်တို့ဆိုတာ
တွေလဲဘုရားငယ်တွေဘဲ မဟုတ်လား‌ဆရာ။

စံလင်း။ ။အစစ်ပေါ့။

ရဲဘော်ကြင်။ ။အဲဒီတော့၊ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးသမား ဆိုတဲ
လူတွေက၊ ကိုယ့်ဘုရားတွေကို မှားတယ်လို့ ပြန်ပြီးစွ
စွဲကြရင်၊ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီး ပျက်သွားမှာပေါ့၊
မဟုတ်ဘူးလားဆရာ။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။မောင်ကြွင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာဘဲ။

ရဲဘော်ကြွင်။ ။အခုစတာလင်မှားတယ်လို့၊ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးသမားတွေက စွပ်စွဲတယ်။ နောက်တခါ ကျတော့၊ လီနင်မှားတယ်။ နောက်တခါကျတော့၊ မာ့ခ်စ်နဲ့အိန်ဂျယ်လ်စ် မှား တယ် ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ဘူးလားဆရာ။

စံလင်း။ ။ငါ့တပည့် မောင်ကြွင်လို၊ ဒီကောင်တွေအားလုံးသဘောပေါက်ကြရင်ကောင်းမယ်။ လှလှရေ၊ မောင်ကြွင်ဘို့တခွက် ယူခဲ့ပါအုံးဟေ့။ (လှလှသည် အရက်ယူရန်အထဲဝင်သွားသည်)။

ရဲဘော်ကြွင်။ ။ဒီလိုထိုင်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဆရာ၊ဒီကောင်တွေကိုတော့ တန်ပြန်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုတန်ပြန် ရမယ်ဆိုတာ၊ ဆရာစဉ်းစားပြီးပလား။

စံလင်း။ ။အသေးစိပ်တော့ မစဉ်းစားရ သေးပါဘူး၊ အနဲဆုံးဘိုးဟိန်း တယောက်ကိုတော့၊ ဖျောက်ပစ်ရမယ် ဆိုတာလောက်သာ စဉ်းစားရသေးတယ်။

ရဲဘော်ကြွင်။ ။ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ဟာ တယ်စွာတယ်။ ဒီကောင့်ကို အရင်ဆုံး ဖျောက်ရမှာဘဲ။

စံလင်း။ ။ဆရာ့အနေနဲ့ကတော့ ဒီအကောင့်ကို သာမန်နည်းနဲ့မဖျောက်ချင်ဘူး၊ ရက်ရက်စက်စက် ဖျောက်ချင်တယ်၊ ဒါမှ ကျန်တဲ့အကောင်တွေပါ၊ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီအထိ စိမ့်သွားမယ်။ (လှလှသည် အရက်ခွက်ကိုယူ၍ ဝင်လာသည်)။

ရဲဘော်ကြွင်။ ။လုပ်ဘို့တော့ သင့်တာဘဲ။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီကိစ္စကိုတော့၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။

 www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ကြင်ရ။ လက်သယ် မပေါ် အောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ဆရာ့ဆီမှာရှိပါတယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။လက်သယ်ပေါ်တာ၊ မပေါ်တာကို၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုဘဲ လက်သယ် မပေါ်အောင် လုပ်ပေမဲ့ ဆရာ့လက်ချက်ကြောင့်ဆိုတာ တော့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖုံးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး တော့လဲ ဆရာသိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ဒီကောင်တွေလူသိုက်က ခေတာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာ့ကို ပြန်လုပ်မဲ့ဘေးကို ကျွန် တော်စဉ်းစားနေတယ်ဆရာ။ (စံလင်းသည် အနည်းငယ် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်၊ သဘောပေါက်သည့် အနေနှင့် ခေါင်းညိတ်လျက် ရှိသည်) ဒီကောင်တွေကို ဖျောက်ဘို့ ဆိုတာ၊ ကောင်မကလေးတွေကို ဖျောက်ရတာလောက် တော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ အကောင်းဆုံးနည်းကို စဉ်းစား သေးတာပေ့ါ။ ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်လို့မကောင်းဘူး။

ဘရီ။ ။ထွန်းမြင့်နဲ့ စိန်အေးတို့ကို သတ်တဲ့အကြောင်းတွေကို၊ ခုနက ဒီကောင်တွေ ဖေါ်ပြီးဆဲသွားတယ်။ ဒီဟာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ဒီကောင်တွေ အများကြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဒါတွေကို ပုလိပ်ကစစ်ပြီးမှဘဲ၊ သက်သေ မပြနိုင်လို့ ပုလိပ်ကိုယ်တိုင် လက်လျှော့ လိုက် ရပြီးမှဖြင့်၊ ဒီကောင်တွေ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခမပေး နိုင်တော့ပါဘူး။

ဘရီ။ ။ပုလိပ်ကို တို့ပေးလိုက်ထာလဲ၊ ဒီကောင်တွေဘဲထင် တယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဖြစ်နိုင်တယ်။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေမှ၊ ဒီကောင်တွေပါဘဲ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ပုလိပ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဒုတ်တွေလို့ ငါတော့အများကြီးသံသယဖြစ်တယ်။ ဒီကောင်တွေ အခုလိုထွက်သွားလိုက်တာကောင်းတယ်။ ငါ့အတွက် တာဝန်တခု ပေါ့သွားတယ်။ဒီလိုမှထွက်မသွားရင်၊ ဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေရဲ့ ပဋ္ဌမ်တပ်သားတွေ အနေနဲ့ ဒီအကောင်တွေကို၊ ငါအရေးယူရမှာဘဲ။

ဘရိ။ ။ကျွန်တော်တော့၊ ဒီကောင်တွေကို၊ ဒီလို လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေချင်ဘူး။ ဖျောက် ရမယ်ဆိုရင်လဲ ချက်ခြင်းဖျောက်ပစ်။နောက်ကိစ္စကတော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပေါ့။သူချကိုယ်ချပေါ့။

စံလင်း။ ။ဒီလိုလဲလုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ဒီကိစ္စကို၊ မောင်ကြင်ပြောသလို လေးလေး နက်နက်စဉ်းစားရမယ်။

ဘရိ။ ။အဲဒီတော့၊ဒီလို မဖျောက်သင့်သေးဘူးဆိုရင်လဲ၊ ကျွန်တော်တော့ တခုလုပ်ခြင်တယ်။ ဒီကောင်တွေထဲက၊ ဘိုးဟိန်းရဲ့ အိမ်အောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ တယောက်ယောက်ရဲ့ အိမ်အောက်မှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညဘက်မှာ ခြောက်လုံးပြူးတလက်နဲ့ ကျည်ဆံတွေကို သွားဝှက်ထားမယ်။ပြီး တော့ မှပုလိပ်ဆီကိုစာထုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ အဲဒီတော့၊ ပုလိပ်က ဆက်ပြီး အရေးယူသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လွတ်နေတာဘဲမဟုတ်ဘူးလား။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဒီလိုစကောလောက်မှ ဇောက်မနက်တဲ့ အကြံတွေကို မလုပ်ခြင်ကြစမ်းပါနဲ့။ လုပ်မဲ့လုပ်ရင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်နိုင်အောင် သေသေချာချာ အစီအစဉ်နဲ့ လုပ်စမ်းပါ။

www.dhammaransi.com

ဘရီ။ ။ဒီအကောင်တွေ အင်မတန်စော်ကားတယ်။ လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူး။

စံလင်း။ ။ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်တွေ အင်မတန် စော်ကားတယ်။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဒီကိစ္စမှာ၊စောင့်နိုင်လေ၊အကျိုးရှိလေဘဲဆရာ။ ဒီကောင်တွေဟာ၊ ပုလိပ်ရဲ့ဒရှိုတွေလို့ အခုဘဲဆရာပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။အဲဒီတော့ ပုလိပ်ကဒီအမှုကိုဖျောက်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။

စံလင်း။ ။အေး၊ ဟုတ်သားဘဲ။ အေးကွယ်။ ဘရီရေ....ဒီကိစ္စကို ဒို့တနှစ်လောက် မေ့ထားနိုင်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ အခုလို ဒေါသတွေမွှန်နေတုံး၊ တောင်လုပ် မြောက်လုပ်နဲ့ လျှောက်လုပ်ရင်၊ ကိုယ့်ရှူးကိုယ့်ပြန်ပတ်မဲ့ ကိစ္စတွေကို လုပ်မိမှာစိုးရတယ်။ အေးကွယ်၊ မေ့ပစ်လိုက်။ မေ့ပစ်လိုက်။ ဘရီရေ၊ မေ့ပစ်လိုက်ဟေ့။ ငါလဲ မေ့ပစ်လိုက်တော့မယ်။ (စံလင်းနှင့် ရဲဘော်ကြင်တို့သည် အရက်ခွက်ချင်းထိကြပြီး၊ သောက်ချလိုက်ကြသည်)။ (ညဲ့သည် ခေါင်းလောင်း မြည်သံ ကြားရသည်၊ စိမ်းမောင်သည် တံခါးဆင်းဖွင့်သည်)။

စံလင်း။ ။(လက်ပါတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး) ရဲဇာနည်တွေလာကြဘီထင်တယ်။ အချိန်တော့စိနေပြီ။ ရဲဇာနည်တွေက၊ အချိန် အင်မတန်မှန်တယ်။ လုလုရေ၊ အရက်ခွက်တွေကို သိမ်းသွားတော့ကွယ်။ တပည့်ကြီးရယ်၊ (ရဲဘော်ကြင်၏ ကျောကိုပုတ်လျက်) လာခဲ့အုံးကွာ။

ရဲဘော်ကြင်။ ။ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ (ထွက်သွားသည်၊ ရဲဇာနည်များ ဖြစ်ကြသော အသက် အရွယ်အားဖြင့် တဆယ့်

www.dhammaransi.com

မြောက်နှစ်နှင့် တဆယ့် ရှစ်နှစ်အတွင်း ရှိကြသည့်မိန်းကလေး ၆ ဦးနှင့်ယောကျ်ားကလေး ၆ ဦးတို့သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကြပြီး၊ ၎င်းတို့၏စားပွဲခုံနှင့်ကုလားထိုင်များတွင် နေရာယူလျက်ရှိကြသည်။ စံလင်းသည် အတန်း ထဲသို့ ဝင်သွားသည်၊ ရဲဇာနည် များသည် အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ကြသည်)။

ဧဝေ။ ။(အတန်း ခေါင်းဆောင်၊ ခပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခပ်မာမာ) ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော မာ့ခ်စ်၊ အိန်ဂျယ်လ်စ်၊ လီနင်၊ စတာလင်တို့ကို အလေးနီပြု။ (ရဲဇာနည်များသည် မာခ်စ်၊အိန်ဂျယ်လ်စ်၊လီနင်၊စတာလင်တို့၏ ဓါတ်ပုံများဘက်သို့လှည့်၍ အလေး ပြုကြသည်။ ၎င်းတို့၏ အလေးပြုပုံမှာ၊ ညာဘက် လက်သီးကို ဆုပ်၍ တထောင်ဆစ်ကို ပခုံးနှင့် ညီနေအောင် မြှောက်ပြီး ကွေးထားသည်)။

ဧဝေ။ ။ဆရာကြီးကိုအလေးနီပြု။ (ရဲဇာနည်များသည် စံလင်းကိုအလေးပြုကြသည်)။

ဧဝေ။ စ-ဆို (ရဲဇာနည်များသည် ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး သီချင်းကိုအောက်ပါအတိုင်းဆိုကြသည်)။

(ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေး အောင်ရမည် ၂)ဒို့ကိုယ်တိုင်ရှေ့တန်းက သေချင်သေပါစေ၊ အလုပ်သမားလယ်သမား လက်တွဲလို့ညီ။ သွေးစုပ်ဓနရှင် အမျိုးဖြုတ်မည်။ ဖက်ဆစ်အရင်းရှင် နယ်ချဲ့ဝါဒ ကမ္ဘာကကွယ်ပျောက်ရမည်၊ ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာ ဒို့သာပိုင်ဆိုင်သည်၊ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒသိပ္ပံနည်းကျပြီ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒအညီ လူသားအကျိုးကို သည်ပိုးနိုင်ပေသည်။

www.dhammaransi.com

(သံပြိုင်) မောခ်စ် လီနင်ဝါဒသည် လောကနိဗ္ဗာန်တည်ဆောက်မည်။ ပန်းတိုင်းပွင့်ပါစီ၊ ဗာလုပ်သမားတွေ အလုပ်ရှုံပိုင်သည်၊ လယ်သမားတွေ လယ်ကိုပိုင်ပြီ၊ သွေးချွေးဇွဲနဲ့ အရင်းပြုတည်၊ ရောဂါဘေးနဲ့ငတ်ပွတ်ရေး ဆင်းရဲခြင်း ကင်းမဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကြီးဖြစ်စေမည်၊ အရှေ့လေပြေ အနောက်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီ။ နယ်ချဲ့သမား စက္ကူကျားသာ (ဖြစ်သည် ၂)။

(၎င်းတို့စပြီးဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဧည့်သည်ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရသည်။ စိမ်းမောင်သည် တံခါးဖွင့်ပေးရန် ထွက်သွားသည်။ အတော်ကလေး ကြာသောအခါ၊ ဝန်ကြီး ကိုယ်ရံတော်တဦး ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဦးဘိုးလုံးနှင့် ဝန်ကြီးကတော်ဒေါ်ခင်သိုက် ဝင်လာကြသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ အဖေါ်ယောကျ်ားတဦးနှင့် မိန်းမတဦးတို့ ပါလာကြသည်။ ကိုယ်ရံတော်သည် နောက်ချန်၍ တံခါး၀၌ ရပ်နေသည်။ ၎င်းတို့သည် ရဲဘောနည်းများ သီချင်း ဆိုနေသည်ကို မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ရဲဘောနည်းများသည် သီချင်းဆိုမြဲတိုင်းဆို၍၊ ပြီးသည်အထိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သီဆိုကြသည်)။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။(သီချင်းပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ စံလင်းကို လက်နှင့်ထိုး၍) ဒီက ဆရာလား။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ။

ဘိုးသောင်း။ ။(ဒေါသနှင့်) မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဒီမှာ ဘာလာရှုပ်နေသလဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။လူကလေး၊ ဒီအလေန်တော တွေ့ကရာ ရှစ်

www.dhammaransi.com

သောင်းတွေ သင်နေတဲ့အတန်းကို တက်တာ၊ မေမေရော၊ ဖေဖေရော မကြိုက်ဘူးလို့ မေမေပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ လာပါသားရယ်၊ မေမေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီလို ကျောင်းမျိုးဟာ သူတော်ကောင်းဒေတွဆိုရင်၊ လာထိုင်နေဘို့မပြောနဲ့ အရိပ်တောင် နင်းသင့်တဲ့ ကျောင်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူးသားရယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။မေမေတို့၊ ဒီမှာလာ မရှုပ်ပါနဲ့။သွားပါ။ပြောစရာရှိရင်၊ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာတော့မှ ပြောပါ။သွားကြ။သွားကြ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘိုးသောင်း...မလာဘူးလား။

ဘိုးသောင်း။ ။မလာဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသနှင့်) ခွေးမသား...လာခဲ့။

ဘိုးသောင်း။ ။မလာဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းမလာဘူးလား။လာမလား (အတင်းဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လေသည်)။

ဘိုးသောင်း။ ။(အိပ်ထဲမှ ဓါးမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး) လာလေ၊ အကြောင်းသိရအောင်။

ဒေါ်ခင်သိက်။ ။ကိုရွှေလုံး၊ မသွားနဲ့၊မသွားနဲ့။ (ဦးဘိုးလုံးကိုဒေါ်ခင်သိက်နှင့် ဒကာဒကာမများက ဝိုင်းပြီးဆွဲထားကြသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သူ၏သားကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်) အမ်မာ၊ မင်းကလားကွာ။

စံလင်း။ ။ကဲ၊ကဲ။ ဘိုးသောင်းကလဲ ထိုင်ကွာ။ (ဘိုးသောင်းသည်ထိုင်လိုက်သည်) ဝန်ကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးကတော်တို့ကလဲ ထိုင်ပါအုံး။ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြတာ ပေါ့ခင်ဗျာ။ ထိုင်ကြပါအုံး။ (ဘိုးသောင်း၏ မိဘများသည်

www.dhammaransi.com

မဆိုင်ဘဲ၊ မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိကြသည်)နေပါအုံးဝန်ကြီးကတော် ခုတင်က ပြောတဲ့အထဲမှာ၊ ဒီသင်တန်းကို အလေနတောတွေ သင်နေတဲ့ သင်တန်းလို့ ပြောတာကြားလိုက်ရတယ်။ကျွန်တော်တို့ ဒီသင်တန်းမှာ၊ ဘာတွေများ သင်နေတယ်လို့ကြားရလို့လဲ။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။ဘာတွေသင်တယ်ဆိုတာတော့ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိကြမှာပေါ့၊ အလေနတော၊ ဟုတ်လား၊မဟုတ်လား ဆိုတာ၊ဒါကိုဘဲကြည့်လေ၊ကျမတို့သားဟာ၊အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဘိထဲ ကပါ။ အခု ဒီသင်တန်းတက်မိခါမှ၊ကိုယ့်အဘေတောင်ကိုယ်ပြန်သတ်မဲ့ ဘာဝမျိုးအထိရောက်နေပြီ။

ဘိုးသောင်း။ ။ဒီသင်တန်းနဲ့ ဒါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သွားကြ။ သွားကြ။ ဒီမှာလာရှုပ်မနေကြနဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘိုးသောင်း။ မင်းလိုက်ချင် အခုလိုက်ခဲ့နော်၊ နောက်တော့ မင်းငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ငါ့အိမ်ရိပ်ကို တောင်မနင်းရဘဲ အခြေအနေမျိုးကို၊ မင်းရောက်သွားလိမ့်မယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။ရောက်ပေစေ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေး....ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ့ကစပြီး၊မင်းကို ငါသေခန်းရှင်ခန်းဖြတ်တယ်။ မခင်သိုက်လာ။ သွားမယ်။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။နေပါအုံး- ကိုရွှေလုံးရယ်။ (ဦးဘိုးလုံးကိုဆွဲထားသည်၊ ဦးဘိုးလုံးသည် ထွက်သွားရန် ရုန်းလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ရုန်းလျက်) ဟာ၊ ဒီလောက်တောင်စော်ကားတဲ့သား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြတ်နိုင်ရမှာလဲကွာ၊ဒင်းကို သေ

www.dhammaransi.com

ခန်းရှင်ခန်း ဖြတ်တယ်ဆိုတာ၊ ဒီကနေ့သတင်းစာတွေထဲ ထည့်ပြီးကြော်ငြာမယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။စူဋ္ဌလိပ် ရေထဲလွှတ်သလို နေမှာပေါ့၊ ဖေဖေ တို့လို ဖေါက်ပြန်ရေးသမား၊ လာဘ်စားသမား၊ ကဇော် သမား၊ ကြွာသမား၊ ဖဲသမားကို အဖေအဖြစ်က စွန့်ပစ် ချင်တာကြာပြီ၊ ဖေဖေက ဒီလိုစလိုက်တော့ ကျွန်တော် ကဝမ်းသာတာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။**(ဒေါသတွေမွန်ပြီး၊တအားရှန်း၍ထွက်သွားရင်း)** ဟာ....ဟာ၊ဒီလောက်စော်ကားတာတော့ကွာ။စော်ကား တာတော့ကွာ၊ ဖယ်ကွာ၊ ဖယ်၊ ဖယ်၊ **(ထွက်သွား လေသည်)**။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။သားကလေး တယောက်ကယ်လို့၊ အင်မတန် အလိုလိုက်ထားခဲ့တယ်။ မင်းက ဒီလိုအမိုက်စော်ကားတာ ကောင်းသလား....လာပါသားရယ်။ မင်းဒီလို လုပ်နေရင် မေမေသေရလိမ့်မယ်။

ဘိုးသောင်း။ ။သေချင်လဲ သေတော့မေမေ။ ဖေဖေရဲ့လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေကို၊ ကျွန်တော် အများကြီးရှက်တယ်။ ဖေဖေ လုပ်နေတာတွေကိုအသဲနာလို့ ကျွန်တော် ဒီသင်တန်းကို ရောက်လာတာ၊ ဒါအတိုချုပ်ဘဲ။ ကျွန်တော်ပြန်မလာ ဘူး။မေမေသာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်တော့။

ဒေါ်ခင်သိုက်။ ။**(ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုလျက်)** အေး.... အေး.... ပြောပါကွယ်။ ပြောပါ ပြောပါ။ **(ဆို့တက်လာသော ကြောင့် စကားမပြောနိုင်ချေ။ ၎င်းနောက် ရှိုက်ကြီးတ ငင်ငိုလျက် ထွက်သွားသည်။ ၎င်း၏အပေါင်းများလည်း လိုက်သွားကြသည်)**။

စံလင်း။ ။ဘိုးသောင်းရေ....ရဲဘောနည်တွေအားလုံး သိရအောင်

www.dhammaransi.com

မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာရတယ်ဆိုတာကို၊ တနေ့က ဆရာကြီးကို ပြောပြသလို ပြောပြစမ်းပါအုံးကွာ။

ဘိုးသောင်း။ ။ကျွန်တော့အဖေဟာ ဝန်ကြီးဆိုပြီး၊ ဝန်ကြီးလို ဣန္ဒြေရရမနေဘူး။ အရက်သောက်တယ်၊ဖဲရိုက်တယ်၊မိန်းမလိုက်တယ်၊အဲဒါတွေလုပ်လို့၊ရတဲ့လခနဲ့ မလောက်တော့ လပ်စားရတယ်။ရဲဇာနည်တွေလဲ သိပြီးသားဖြစ်မှာပါဘဲ။ တလောတုံးကဆိုရင်၊ ကျွန်တော့အဖေဟာ အရက်တွေမူးပြီး၊ဖါသယ်တယောက်နဲ့ ပျော်ပါးနေတုံး၊ ကျွန်တော့အမေက သွားပြီးမိတယ်။ ကျွန်တော့ အမေကလဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆိုတော့၊ ဒီလိုမိတာနဲ့ တခါထဲ အဖေကို ဆွဲပြီးပါးရိုက်ထာဘဲ။ အဖေကလဲ အရက်တွေမူးနေတော့၊ သူ့ကိုယ်ကို သူမထိန်းနိုင်ဘူး၊သိပ်အော်ဒါဘဲ။ အရပ်ကလဲ ဒီလိုအရက်တွေ မူးမူးပြီးဆူတာတွေကို စောက်မြင်ကပ်နေတာ ကြာဘီထင်ပါရဲ့၊ ခဲတွေနဲ့ရော၊ ပုလင်းတွေနဲ့ရော၊ ခုံဘိနပ်တွေနဲ့ရော၊ဝိုင်းပြီးပေါက်လိုက်ကြတာ၊ နောက်တနေ့ကျတော့၊သတင်းစာတွေထဲမှာ စာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပါလာတာပါဘဲ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး၊ကျွန်တော်လဲ၊ ဘယ်သွားသွား၊ ခေါင်းကိုမဖေါ်ရဲတော့ပါဘူး။ ကျောင်းသွားလဲ ကဇော်ဝန်ကြီး၊ ကြာသမားဝန်ကြီး။ဖဲသမားဝန်ကြီး၊ ငွေစားဘီလူးဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ပိုစတာတွေဟာကျောင်းနံရံတွေမှာ အားလုံးပြည့်နေတာဘဲ။ နောက်တော့ကျောင်းနံရံတွေတင်မကဘူး။ကျွန်တော့ စားပွဲခုံပေါ် မှာတောင် လာကပ်ထားကြတယ်။ စားပွဲခုံထဲမှာလဲကျွန်တော့ အဖေရဲ့ အကြောင်းတွေကို စုံနေအောင်ရေးထားတဲ့စာတွေကိုလာထည့်ထားကြတယ်။ တချို့ ခပ်ရမ်းရမ်း ကျောင်းသားတွေကျတော့၊ ကျွန်တော် ရှိတဲ့နေရာနဲ့ မကျွမ်းမကျမ်း

www.dhammaransi.com

က နေပြီး၊ ကဇော်ဝန်ကြီးကွ၊ ကြာဝန်ကြီးကွ၊ ဖဲသမား ဝန်ကြီးကွ၊ ငွေစားဘီလူးဝန်ကြီးကွလို့ အော်ကြသေး တယ်။ တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော်လဲ ရှက်ထာနဲ့ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်ကိုလဲမထွက် တော့ဘူး။ ဘယ့် နှယ်လုပ်ပြီး၊ တက်လို့ ထွက်လို့ ဖြစ် တော့မလဲ။ကျောင်းထဲမှာဘယ်နေရာသွားသွား၊ကျောင်း သားတွေက သူတို့ဟာ သူတို့ ရယ်ကြရင်လဲ၊ ကျွန်တော့ကို ဝိုင်းပြီး လှောင်ကြတယ်လို့ ကျွန်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေ တာဘဲ။ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြရင်လဲ၊ကျွန်တော့ အကြောင်းကို ပြောနေတယ်လို့ ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာဖြစ် နေတာဘဲ။ ကျွန်တော့ကိုကြည့်ကြရင်လဲ၊ကဇော်သမား ရဲ့သား လာနေဘီဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်နေတယ်လို့ ဘဲ ကျွန်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာဘဲ။ အရပ်ထဲမှာ လျှောက်သွားရင်လဲ၊ လူတွေကဒီလိုဘဲ ပြောင် နေတယ်။ ဒီလိုဘဲ ကြည့်နေတယ်လို့ဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ် ဖြစ် နေဟာဘဲ၊ မော်တော်ကား စီးသွားရင်လဲ၊ လပ်စား ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ကားကြီးပေါ့လို့၊ လူ တွေက ဝိုင်းပြီး မေးထိုးတာကို မြင်ရသလိုလို၊ ဝိုင်းအော် ကြတာကို ကြားရသလိုလို၊ ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် နေတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း မြသန်းက ဒီကျောင်း ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာဘဲ။ ကျွန်တော့အဖေ အတွက်၊ ကျွန်တော် သိပ်ရှက်တယ်။.... တနေ့ နေ့တော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ခြင်သတ်။ ဒီလိုမှ မသတ်ရင်လဲ၊ ကျွန်တော့အဖေကိုသတ်ရမှာဘဲဆရာကြီး။ ဒီသဘောနဲ့၊ ဒီဓါးမြှောင်ကို ကျွန်တော် ဝယ်ထား တာဘဲ။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။မင့်ကိုယ်ကို မင်းသတ်သေလိုက်မယ်ဆိုရင် ဖေါက်ပြန်ရေးသမား လောကကြီးကို၊ မင်းဒူးထောက်လိုက်ရာ ရောက်မှာပေါ့၊ အရှုံးပေးလိုက်ရာ ရောက်မှာပေါ့၊ တော်လှန်ရေးသမားတရောက်ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းဆိုဒါ ဒီလို ဖေါက်ပြန်ရေးသမားတွေကို၊လောကကြီးထဲက သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး၊ လောကီနိဗ္ဗာန်ကြီးကို ထူထောင်ဘို့ဘဲ။မင်းတို့ကိုအခုလို သင်တန်းပေးနေတာဟာ၊ တခြား အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို၊ အမြစ်ကပါ သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်မဲ့ ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးမှာ၊ မင်းတို့တတွေကလဲ၊ ရှေ့တန်းကနေပြီး ပါနိုင်ကြဘို့ဘဲ။ ကြားလားဟေ့....ဘိုးသောင်း။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။(ရဲဘော်နည်းများအားလုံးသို့) ကြားကြလားဟေ့။

ရဲဘော်နည်းများ။ ။(ပြိုင်တူ)ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ဘိုးသောင်းရေ။

ဘိုးသောင်း။ ။ခင်ဗျာ။

စံလင်း။ ။ဖေါက်ပြန်ရေးသမား ဖြစ်လာရင်၊ အဖေအမေကိုတောင် မရှောင်ဘူး။ သတ်ပစ်ဘို့အထိ စဉ်းစားနိုင်တယ်ဆိုတာ၊ တခြားဟာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်လှန်ရေးသမား စစ်စစ်တယောက်ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် မင်းရဲ့စိတ်ဓါတ် ဟာရင့်သန်နေပြီ ဆိုတာကို ပြတာဘဲ၊ မင့်ရဲ့စိတ်ဓါတ်ကို ဆရာကြီး ချီးကျူးတယ်။ ဘိုးသောင်း.... ကြားလားဟေ့။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ဒို့တော်လှန်ရေးသမားတချို့မှာ၊ အဖေစွဲ၊ အမေစွဲ တွေရှိကြတယ်။ ဒီအစွဲတွေကို ဖြုတ်ပစ်ဘို့အတွက်၊ ဆရာ

www.dhammaransi.com

ကြီးတခုရှင်းပြောချင်တယ်။ တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့လူတွေကို၊ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သားသမီးရယ်၊ လင်ရယ်၊ မယားရယ်၊ ညီအကို မောင်နှစ်မရယ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းရယ်ဆိုပြီး မခွဲခြားရဘူး။ ဒီလိုခွဲခြားတာ မှုမမှန်ဘူး။ ဒီလိုခွဲခြားတာဟာ တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ ခွဲခြားနည်းမဟုတ်ဘူး။ တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ ခွဲခြားနည်းအတိုင်းဆိုရင်၊ လောကမှာ လူနှစ်မျိုးနှစ်စားသာရှိတယ်။ တမျိုးက ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့လူ၊ အခြားတမျိုးက ခေါင်းပုံဖြတ်ခံရတဲ့လူ၊ ဒီနှစ်မျိုးဘဲရှိတယ်။ သည့်ပြင်တနည်းနဲ့ ပြောရအုံးမယ်ဆိုရင်၊ တမျိုးကသွေးစုတ်တဲ့လူ၊ အခြားတမျိုးက သွေးစုတ်ခံရတဲ့လူ၊ ဒီနှစ်မျိုးဘဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့မိဘလုပ်တဲ့ လူတွေဟာ သွေးစုတ် အတန်းအစားထဲမှာပါနေရင်၊ တော်လှန်ရေးသမားစစ်စစ်ကတော့၊ ညာနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဖျောက်ပစ်လိုက်ရမှာဘဲ။ ဘိုးသောင်းရေ....။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။မင်းရဲ့အဖေကို၊ တနေ့သောအခါ မင်းကိုယ်တိုင် ကြိတ်ပစ်ရတော့မယ်ဆိုရင်၊ လိပ်ပြာရှင်းရှင်းနဲ့ ကြိတ်ပစ်နိုင်အောင် ငါ့တပည့်ကြီးကို မိဘဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပညာပေးရအုံးမှာဘဲ။ အခုဆရာကြီး ပြောမဲ့ဟာ-ဟာ၊ ဒို့လုပ်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးကြီးမှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့အတွက် ရဲဘော်နည်းအားလုံး ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ကြကွာ။ ကြားလားဟေ့။

ရဲဘော်နည်းများ။ ။(ပြိုင်တူ)ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။"မြင့်မိုရ်တောင်ဦး၊ မကကျူးတဲ့ ကျေးဇူးအရှင် မွေးမိခင်နဲ့ ဘခင်ဆရာ" အစရှိတဲ့စာတွေကို ဆရာကြီးတို့

ငယ်ငယ်ကရွတ်ရတယ်။ အခုတော့ မရွတ်ထားကြလို့ မေ့ပျောက်ကုန်ပါပြီ၊ အဲဒီစာအရ မိဘတို့၊ဆရာတို့ဆိုတာတွေဟာ ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုတာကိုမင်းတို့ ယုံကြသလား။ (တတန်းလုံး ငြိမ်နေကြသည်၊ စံလင်းသည် ရဲဇာနည်များ၏ မျက်နှာများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း၊ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်)။

စံလင်း။ ။ကဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘိုးသောင်းဘဲဖြေစမ်း၊ မိဘဟာ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ငါ့တပည့်ကြီး ယုံသလား။

ဘိုးသောင်း။ ။(မတ်တတ်ရပ်လျက်) မိဘတွေဟာ လူကောင်းတွေဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

စံလင်း။ ။ထိုင်၊ ဘိုးသောင်းထိုင်၊ မင်းမှားပြီ။ လူကောင်းဆိုတာ သွေးမစုတ်ရင်လို့ ဆိုတာလား။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။မိဘဟာ သွေးမစုတ်ရင်၊ လူကောင်းဖြစ်ရုံဘဲ ရှိအုံးမယ်။ လူကောင်းဖြစ်ရုံနဲ့ ကျေးဇူးရှင် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ လူကောင်းနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ တခြားစီဘဲ။ ဒီအချက်ကို ရှင်းသွားအောင် ဆရာကြီး ပြန်ပြောအုံးမယ်။ မိဘဟာသွေးမစုတ်ရင်၊ လူကောင်းဖြစ်ရုံဘဲ ရှိအုံးမယ်၊ ကျေးဇူးရှင် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ ဒီတော့၊ မင်းတို့မေးနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့၊ ကျမတို့ကို မွေးထုတ်တဲ့အတွက်၊ မွေးပြီးတော့ ဘဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပဲ့းလက်[illegible]စ်သစ် အရွယ်ကစပြီး၊ ကြီးပြင်း လာတဲ့ အထိ ကျွေးမွေးလာခဲ့ရတဲ့ အတွက်၊မိဘဆိုတာ၊ကျေးဇူးရှင်တွေမဖြစ်ထိုက်ဘူးလား။ ဒီလိုမေးမယ်ဆိုရင် မင်းတို့မေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုမွေးထုတ်ပေးတဲ့အတွက်၊ မွေးထုတ်ပြီးတဲ့[illegible] ဒီလို ကျွေးမွေး

လာတဲ့ အတွက်၊ မိဘတွေကို ဘာမှ ကျေးဇူး တင်စရာ မရှိဘူး၊ ဘာ့ကြောင့် ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိဘူးဆိုတာကို ဆရာရှင်းပြမယ်။ ယောကျ်ားဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဘဲဖြစ်ဖြစ် လူတိုင်းမှာ ကာမရာဂစိတ် ဆိုတာရှိတယ်။ မင်းတို့နားလည်အောင် ပြောရရင်၊ လူတိုင်းမှာ ကမြင်းချင်တဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ အဲဒီကမြင်းချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်၊ ယောကျ်ားတွေကလဲ မိန်းမတွေယူကြတာဘဲ၊မိန်းမတွေကလဲ ယောကျ်ားတွေယူကြတာဘဲ၊ အဲဒီလိုယူကြပြီး ဒီယောကျ်ားတွေနဲ့ ဒီမိန်းမတွေဟာ၊ ကမြင်းကြရင်း ကလေးတွေမွေးလာတာဘဲ။ မိဘလုပ်တဲ့လူတွေ ကမြင်းပြီး၊ သားတွေ သမီးတွေ မွေးလာရတယ် ဆိုတာဟာ၊ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေတယ်ဆိုရင် ဒီလိုမွေးပေးတဲ့ အတွက်၊ သားသမီးတွေကမိဘတွေကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ (ရဲဇာနည်များ ဘာမှမပြော ငြိမ်နေသည်)။ ဘယ့်နှယ်လဲကွ၊ ဆရာကြီးမေးနေတာ ဖြေကြအုံးမှပေါ့၊ ဒီလိုမိဘတွေ ကမြင်းရင်းကမွေးလာရတဲ့အတွက်၊ သားသမီးတွေက၊ မိဘတွေကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။(သံပြိုင် ခပ်တိုးတိုး) မတင်ရဘူး။

စံလင်း။ ။(မကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့်) ခပ်ကျယ်ကျယ် ကလေးဖြေကြကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။(သံပြိုင် ပို၍ကျယ်လျက်) မတင်ရဘူး။

စံလင်း။ ။ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ မတင်ရဘူးလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။(သံကုန်ဟစ်လျက်) မတင်ရဘူး။

စံလင်း။ ။အေး....၊ အဲဒီလိုမှပေါ့၊ ငါ့တပည့်တွေ အခုမှသဘောပေါက်ကြတာကိုး၊ နောက်ပြီးတော့၊ ဘဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်ကနေပြီး လူလားမြောက်တဲ့အထိ

ကျွေးမွေးလာတဲ့အတွက်လဲ၊ သားသမီးတွေက မိဘတွေကို ကျေးဇူးတင်ဘို့ မလိုဘူး။ သူတို့ကမြင်းကြောထပြီး၊ သားသမီးတွေကို မွေးလာကြတာဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ဒီသားသမီးတွေကိုကျွေးမွေးဘို့တာဝန်၊ ဒီမိဘတွေမှာ ရှိနေတယ်။ ဒီလို သားသမီးတွေကို မကျွေးမွေးရင်၊ မိဘတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အမိကတာဝန် ပျက်ရာကြနေမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ တာဝန်အရ၊ သားသမီးတွေကို ကျွေးရမွေးရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သားသမီးတွေက ဒီမိဘတွေကို ကျေးဇူး တင်ဘို့လိုသေးသလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။(ခပ်တိုးတိုး) မလိုဘူး။

စံလင်း။ ။လိုသေးသလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။(ပို၍အသံကျယ်လျက်) မလိုဘူး။

စံလင်း။ ။လိုသေးသလား။

ရဲဇာနည်များ။ ။(သံကုန်ဟစ်လျက်)မလိုဘူး။

စံလင်း။ ။အေးသဘောပေါက်မှ ပေါက်ရင်၊ ဒီလိုပေါက် မှ ပေါ့ကွ။ ဒီအချက်ကြီးကို၊ မင်းတို့ ကောင်း ကောင်း သဘောပေါက်ကြရမယ်နော်၊ဒီလိုပေါက်မထားရင်ခေါင်းပုံဖြတ် မိဘတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေဆိုပြီး၊ မင်းတို့ကြောက်ဒူးတွေတုန်နေကြလိမ့်မယ်။ ဆရာ့တပည့်ကြီးဘိုးသောင်းလို၊ ရဲမှာမဟုတ်ဘူး။မင်းတို့လုပ်စရာရှိတာတွေကို၊ မလုပ်ရဲဘဲ၊ လက်နှေးနေကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့်အခုဆရာပြောခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို၊ မင်းတို့ မြဲမြဲစွဲစွဲမှတ်ထားကြရမယ်။ ကြားလားဟေ့။

ရဲဇာနည်များ။ ။(သံပြိုင်) ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ဒါပေမဲ့၊ ဘိုးသောင်းရေ၊ မင်းရဲ့အဖေဟာ၊ ဘယ်လိုဘဲ ဖေါက်ပြန် ဖေါက်ပြန်၊ အခုဒို့တ[illegible]ရဲ့ ပတ်ဝန်း

ကျင် အခြေအနေအရ၊ သတ်ပစ်တဲ့ အထိ ခြေလှမ်းလို့ တော့ မရသေးဘူး။ ကြားလားဟေ့ ဘိုးသောင်း။

ဘိုးသောင်း။ ။ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။အခုလောလောဆယ်သတ်ဘို့ဆိုတာက၊ ဒီလိုရှိတယ်ဟေ့။ ဒို့တော်လှန်ရေးသမားတွေရဲ့ လက်ထဲကို၊ အာဏာ မရောက်ခင်၊ ဒီဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို သွားသတ်ရင်၊ လူသတ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်။ဒို့ အာဏာရပြီးတဲ့အခါမှ ဒီခေါင်းပုံဖြတ်သမားတွေကို သတ်ရင်၊ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရေးသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ဆရာကြီးပြောတာ၊သဘောပေါက်ကြရဲ့လားဟေ့။ (စံလင်းသည် ရဲဘော်နည်းများ၏ မျက်ခွက်ကို လျှောက်ကြည့်ရင်း၊အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။ မိန်းကလေးရဲဘော်နည်းတဦးသည်၊ လက်ညှိုး ထောင်လိုက်သည်)။အေး....ဟုတ်ပြီ၊ မစိန်တင်။

မစိန်တင်။ ။(မတ်တပ်ရပ်လျက်)အခုသတ်ရင်၊ကျမတို့ကသတ်ထားဟာ ဘယ်လောက်မှန်ပေတဲ့၊ ကျမတို့ကအစိုးရမှမဟုတ်ဘဲ၊ လူသတ်မှုနဲ့ အဘမ်းခံရမှာပေါ့။ အစိုးရဖြစ်လာရင်၊ ဘသူ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့မတဲ့ရင်သတ်ပစ်နိုင်တာဘဲ။အဲဒီတော့ လူသတ်မှုမဖြစ်ဘူး၊ သုတ်သင် ရှင်းလင်းမှုဖြစ်မှာပေါ့။

စံလင်း။ ။(ပြုံးလျက်) ငါ့တပည့်ကြီးက အတွေး အခေါ်အတော်ကောင်းသားဘဲ။ ကဲ၊ နောက်တယောက် ဘသူပြောနိုင်သေးသလဲ။(လက်ညှိုးထိုးလျက်) မောင်စံ။

မောင်စံ။ ။(မတ်တပ်ရပ်လျက်) မစိန်တင် ပြောဘဲ့ အတိုင်းပါဘဲ။

စံလင်း။ ။ထိုင်၊ ထိုင်၊(လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်)လှဖေ။

လှဖေ။ ။(မတ်တပ်ရပ်လျက်) ဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို

www.dhammaransi.com

ကောင်းအကုန်လုံး သတ်ပစ်ရမှာဘဲ။ ကျွန်တော်တို့အာဏာရရင်၊ ပဌမဆုံးလုပ်ရမဲ့ အလုပ်ဟာဒါဘဲ။ အဲဒါကြောင့်၊ ကျွန်တော်တို့အာဏာရတဲ့ အခါ ဒီဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကိုသတ်ပစ်ထာဟာ၊ပြည်သူလူထုထဲက လူရှုပ်တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်ထာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုအခါ အာဏာမရသေးခင်၊ သူတို့ကိုသွားသတ်ရင်၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ထာ မှန်ပေတဲ့၊ လူသတ်မှုနဲ့ အဘမ်းခံရမှာဘဲ။

စံလင်း။ ။(လက်ညှိုးထိုးလျက်) မခင်လှ။

မခင်လှ။ ။(မတ်တပ်ရပ်လျက်) လက်ရှိ လူ့လောကကြီးဟာ ဖေါက်ပြန်နေတဲ့ လောကကြီးဘဲဆရာကြီး။ လူထုတွေကို ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ လူလယ်တွေက မှိုင်းတိုက်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အစိုးရကို ကိုယ်တင်မြှောက်နိုင်တယ်ဆိုတော့၊ လူထုက အဟုတ်ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူထုက ခပ်(အ)(အ)ဆိုတော့၊ ရွေးကောက် ပွဲတွေလုပ်တိုင်း လုပ်တိုင်း ဖေါက်ပြန်ရေး သမား တွေချည်းဘဲ အရွေးခံရတာဘဲ။ ဒီဖေါက်ပြန်ရေးသမားတွေက၊ လွှတ်တော်တွေထဲရောက်တော့၊ သူတို့ရဲ့ ဖေါက်ပြန်မှုတွေကို အကာအကွယ်ပေးမဲ့ဥပဒေတွေကိုချည်းဘဲလုပ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုလူစားတွေကလုပ်ထားတဲ့ ဥပဒေတွေနဲ့ ထူထောင်ထားတဲ့လောကကြီးထဲမှာ၊ ဖေါက်ပြန်ထာဟာ တရားဝင်တယ်။ ဖေါက်ပြန်ရေးသမားတွေကို သတ်ထာဟာ၊ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်။ **(ညော့်သည်ခေါင်းလောင်း တီးသံကြား၍ စိမ်းမောင်သည် တံခါးကို ဆင်းဖွင့်သည်)**။ ကျမတို့ တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ရင်၊ဒီဖေါက်ပြန်ရေးသမားတွေ ရေးဆွဲထားတဲ့ ဖေါက်ပြန်ရေး ဥပဒေတွေကို အကုန်လုံး အမြစ်ကနေ လှန်ပစ်ရမယ်။ တော်လှန်ရေး လောက

ကြီးထဲမှာ၊ ဖေါက်ပြန်တာဟာ အကြီးဆုံး အပစ်ကြီးတနု ဖြစ်ရမယ်။သေဒဏ်ပေးရမဲ့ အပစ်ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် တော်လှန်ရေးလောကကြီးထဲမှာ၊ လူရှုပ်တွေ၊ လူပွေတွေ၊ခေါင်းပုံဖြတ်သမားတွေ၊ မှောင်ခို ဈေးသမားတွေ အမြတ်ကြီးစားသမားတွေဟာ၊ သူ့ဟာနဲ့သူရှင်းသွားမှာဘဲ။ အဲဒါကြောင့်ကျမတို့ တော်လှန်ရေး သမားတွေရဲ့လက်ထဲကို အာဏာရောက်တဲ့အခါ ဒီဖေါက်ပြန်ရေး သမားတွေကို သတ်တာဟာ၊ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တာဘဲ။

စံလင်း။ ။(ခေါင်းညိတ်လျက်) ကောင်းတယ်။ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဆရာကြီးရှင်းပြရင်လဲ၊ ဒီအတိုင်းဘဲရှင်းပြရမှာဘဲ။ မခင်လှက အတော်တိုးတက်နေဘီ။ ကဲဟေ့၊ မိဘဆိုတာ ဟာ၊ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဆရာကြီး ရှင်းပြီး တဲ့နောက်၊ မင်းတို့ကို မေးခွန်းတခုမေးချင်တယ်။ တကယ့် ကျေးဇူးရှင်တွေဟာ ဘသူတွေလဲ။

ရဲဇာနည်မိန်းကလေးတဦး။ ။(ထလျက်)ကားလ်မာ့ခ်စ်။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ဘသူတွေ ရှိသေးသလဲ။

ရဲဇာနည်တဦး။ ။(ထလျက်) အိန်ဂျယ်လ်စ်၊ လီနင်၊ စတာလင်။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ဘသူတွေ ရှိသေးသလဲ။

ရဲဇာနည်မိန်းကလေးတဦး။ ။ဆရာကြီး။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်ကြသလဲ။

ရဲဇာနည်တဦး။ ။ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဖြစ်လို့။

စံလင်း။ ။ဒီအဖြေကို ဆရာကြီး ကြိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်ကြသလဲ။

www.dhammaransi.com

အားလုံး။ ။(သံပြိုင်) ကမ္ဘာ့ တော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဖြစ်လို့။ **(စံလင်းသည် ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင်မေး၍ အားလုံးက ၎င်းအတိုင်း ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင်ဖြေကြရသည်။ စိမ်းမောင်သည် သုတ်သီးသုတ်ပြာ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အခမ်းတွင်းကို ပြေးဝင်လာသည်)။**

စိမ်းမောင်။ ။ဆရာကြီး....ပုလိပ်တွေလာနေတယ်။

စံလင်း။ ။လာလာပေါ့ကွာ။ ပုလိပ် လာတာနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ အလန့်တကြား ဖြစ်ရတာလဲ....။ ဘိုးသောင်းရေ မင့်အဖေ ဖေါက်ပြန်ရေးသမားကြီးတို့ လွှတ်လိုက်လို့၊ ပုလိပ်တွေ မင်းကိုခေါ်ရအောင် လာတယ်ထင်တယ်။ **(ဆပ်အင်စပက်တော်ဘဇံနှင့်ရဲသားတဦးသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်)။**

စံလင်း။ ။ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တပည့် ဘိုးသောင်းကို ခေါ်ရအောင် လာတာလား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဘိုးသောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ မသိရပါလား။

စံလင်း။ ။အော်....ဒါဖြင့်၊ဘာကိစ္စပါလဲ။ကျွန်တော်တို့က ဘိုးသောင်းကို ခေါ်ဘို့များ လာတာလားလို့။ ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။အရေးကြီးတဲ့ အမှုတမှုအတွက် စုံစမ်းစရာကလေး နဲနဲရှိလို့၊ လာခဲ့တာဘဲ။ သင်တန်းပီးအောင် သင်ပါအုံး။ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်။

စံလင်း။ ။အခုပီးတော့မှာဘဲ၊ အားလုံးပြီးပါပြီ၊ထိုင်ကြပါအုံး၊ လှလှရေ....ရဲအရာရှိတွေကို ဆေးလိပ်တွေ ဘာတွေပေးကွာ။ ကဲ....ခဏ ထိုင်ကြအုံးနော်....။ (ရဲဇာနည်များ

www.dhammaransi.com

ဘက်သို့) ကဲ၊ တပည့်တို့ဒီကနေတော့ ဒီလောက်နဲ့ဘဲ တော်ကြအုံးစို့ကွာ။ မင်းတို့ပြန်ချင်ပြန်နိုင်ဘီ။

အတန်းခေါင်းဆောင်။ ။(**အသံခပ်မာမာ**)ရဲဇာနည်တွေအားလုံးမတ်တတ်....ထ။ ကမ္ဘာ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို အလေးနိုပြု။ (**ရှေးနည်းအတိုင်းအလေးပြုကြသည်**)၊ ဆရာကြီးကိုအလေးနိုပြု၊ (**ရှေးနည်းအတိုင်းအလေးပြုကြသည်။ အားလုံးထွက်သွားကြသည်**)။

စံလင်း။ ။လှလှရေ၊ ရဲအရာရှိကြီးတွေကို ဝိစကီပေးကွာ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဟာ....နေပါစေ၊ ကျွန်တော်မသောက်တတ်ပါဘူး။(**လှလှသည်စံလင်းကိုကြည့်သည်၊ စံလင်းကလိုက်ပြလိုက်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်မသွားဘဲ ရပ်နေသည်**)။

စံလင်း။ ။ကဲ....ဘာမှုများပါလိမ့်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။မအေးစိန်ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ဦးစံလင်းအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ နဲနဲရှာချင်တယ်။ (**အိမ်ထဲရှာရန် ဝရမ်းစာကိုထုတ်ပြီး ဦးစံလင်းကိုပေးလိုက်သည်။ ဦးစံလင်းသည် ဝရမ်းစာကို ဘတ်ကြည့်ပြီး ဆပ်အင်စပက်တော်ကို ပြန်ပေးလိုက်ဘည်**)။

စံလင်း။ ။ဒီအမှုဟာ စုံစမ်းပြီး ဘာမှမတွေ့လို့ ပိတ်လိုက်ပြီးပြီမဟုတ်လား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ သက်သေခံ ပစ္စည်းတခုကို၊ မကြာခင်က၊ ရဲအဖွဲ့က၊ ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအမှုကိုပြန်ဖွင့်ရတယ်။

စံလင်း။ ။(**လန့်လျက်**)ဒီသက်သေခံ ပစ္စည်းဆိုတာ၊ ဘာပါလဲ၊ ကျွန်တော် မသိရဘူးလား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။အခုတော့ မပြော နိုင်သေး ပါဘူး။

နောက်တော့ သိရမှာဘဲ၊ အဲဒီတော့၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏရှာပရစေ။

စံလင်း။ ။(ကြောက်သည့် လန့်သည့် အမူအရာ မပေါ်အောင် အတော်ကလေး ဟန်လုပ်လျက်) ရှာပါ၊ ရှာပါ၊ ရှာနိုင်ပါတယ်။ ဒီသူငယ်မကလေး သေသွားတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊အင်စပက်တော်မင်းရဲ့။ ဒီသူငယ်မကလေးဟာ ကျွန်တော့ တပည့်တွေ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော် အားအကိုးဆုံးဘဲ၊ ဒီဟာကလေး သေသွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့ လက်ရုံးဟာဘက် ပြုတ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(ရဲသားသို့) မောင်လှ- အောက် မှာ စောင့်နေတဲ့ အရပ်လူကြီးတွေကို သွားခေါ် လိုက်ကွာ။

ရဲသား။ ။ဟုတ်ကဲ့(ထွက်သွားသည်)။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဦစံလင်းဘက်ကလဲ၊ သက်သေ ၂-ဦး လောက်ပေးပါ။

စံလင်း။ ။မလိုပါဘူး။ အင်စပက်တော်မင်းကို ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ရှာသာရှာပါ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ယုံကြည်ယုံနဲ့ မပြီးပါဘူးခင်ဗျာ။ကျွန်တော် ဥပဒေအရ ပြောနေတာပါ။ ရှာဘဲ့အခါမှာ၊ ဥပဒေ အရ၊ ဦးစံလင်းတို့ ဘက်ကလဲ၊ သက်သေထည့်ရပါတယ်။

စံလင်း။ ။ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့်၊ ဘဂိုနဲ့ လှလှတို့ဘဲဝင်ပြီး သက်သေ လုပ်လိုက်ကြကွာ။

လှလှ။ ။ကျမတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ကျွန်တော်တို့မတရားမလုပ်နိုင်အောင်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရှာဘဲ့ လူတွေနဲ့ခင်ဗျားတို့ အတူ

လိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါ‌လောက်လုပ်ရင်ပြီးတာပါဘဲ။ **(အရပ်လူကြီး ၂-ဦးနှင့် ရဲသားတို့ ဝင်လာကြသည်)**။ ကဲ၊.... ကျွန်တော်တို့က၊ မရှာခင်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကို ရှာကြပါ။

စံလင်း။ ။မလိုပါဘူး။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။လိုပါတယ်။ လိုပါတယ်။ဒါလဲ၊ ဥပဒေအရပြောတာပါဘဲ။

စံလင်း။ ။(ရယ်လျက်)ဒီအိမ်မှာ၊ ဘိန်းရှာမှာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ **(ဆပ်အင်စပက်တော်၏ ကိုယ်ကို ရှောက်စမ်းသည်)**။ ဘရိုကလဲ၊ အရပ်လူကြီးတွေကို ရှာကွာ။

အရပ်လူကြီးများ။ ။ရှာပါ။ ရှာပါ။

(ဘရိုသည် အရပ်လူကြီးများကိုလည်း၊ စံလင်းကဲ့သို့ပင် လျှောက်စမ်းသည်)။

စံလင်း။ ။ကျေနပ်ပါပြီ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကို ရှာတော့မယ်နော်။

စံလင်း။ ။ရှာပါ။ ရှာပါ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(ရဲသားနှင့် အရပ် လူကြီးများသို့) မောင်လှနဲ့ လူကြီးတွေက၊ အခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီးရှာပါ။ **(ရဲသားနှင့် အရပ်လူကြီးများသည်၊ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။ လှလှနှင့်ဘရို တို့လည်းဝင်လိုက် သွားကြသည်။ ဆပ်အင်စပက်တော်လည်း၊ စံလင်း၏စားပွဲခုံပေါ်နှင့် စားပွဲခုံအံဆွဲထဲမှစာရွက်များနှင့် စာအုပ်များကို တခုပြီး တခု ယူ၍ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်လျက်ရှိသည်)**။

စံလင်း။ ။(ဆပ်အင်စပက်တော် အနီးတွင်ရပ်လျက်) အင်စပက်တော်မင်းကို၊ ကျွန်တော်တွေ့ဘူးတယ်ထင်တယ်။

www.dhammaransi.com

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့....တွေ့ဘူးမှာပေါ့။

စံလင်း။ ။ဒီကိုပြောင်းလာတာ၊ မကြာသေးဘူးထင်တယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။ဘယ်ကပြောင်းလာတာလဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ပုသိမ်က။

စံလင်း။ ။ဇာတိက ဘယ်အရပ်သားလဲ။မေးနေတာစိတ်မဆိုးနဲ့နော်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။မဆိုးပါဘူး။ဇာတိ ပဲခူးသားဘဲ။

စံလင်း။ ။အော်- မေ့နေလိုက်တာ။ (ဆေးလိပ်ဘူးကိုယူ၍ ဆပ်အင်စပက်တော်ကိုပေးလေသည်)။ဆေးလိပ်သောက်ပါအုံး။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။နေပါစေ။ ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး။

စံလင်း။ ။သောက်ပါအုံး၊ အေးအေး ဆေးဆေးပေါ့ဗျာ။ (မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့်ပြုံးလျက်)အဆိပ်ခပ်မထားပါဘူး။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(စာရွက်များကိုဘတ်နေရာမှ မော့ပြီး၊ စံလင်း၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လျက်) ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး။

စံလင်း။ ။ကျွန်တော်တို့မှာ၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတယ်ဗျာ။ ဒီရန်သူတွေကတော့၊ ကျွန်တော့ကို မပြုတ်ပြုတ်အောင် ချမှာဘဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(စာရွက်များကိုကြည့်ပြီကြည့်လျက်) ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။ဒီကနေ့ဘဲ၊ကျွန်တော့ နေရာကိုလိုချင်တဲ့ ကျွန်တော့ တပည့်တွေကျွန်တော့ကို ပုန်ကန်ပြီး၊ထွက်[illegible]ကြတယ်။ ခင်ဗျားကြီး ကောင်းကောင်းနေ၊ ကျ[illegible]ကြောင်း

www.dhammaransi.com

ကို ကောင်းကောင်းသိမယ်လို့ ကြိမ်းသွားတယ်။ မကြာခင်သိရမယ်လို့လဲ၊ အားရပါးရ ကြိမ်းသွား လိုက်သေးတယ်။အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ဟာ၊ အင်မတန်သတိထားပြီးနေရတယ်။ အင်စပက်တော်မင်းရဲ့။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(စာရွက်များကိုကြည့်မြဲကြည့်လျက်) ဟုတ်ကဲ့။

စံလင်း။ ။အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်၊အင်စပက်တော်မင်းရယ်၊ ကျွန်တော့ကို အမှုဆင်ပြီးချမှာ ကျွန်တော် အင်မတန်စိုးတယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။မတရား တာ မ ဖြစ် နိုင် ပါ ဘူး.... ဦးစံလင်း။

စံလင်း။ ။အင်စပက်တော်မင်းတို့ဘဲ၊တရားအတိုင်းဖြစ်အောင်ကြည့်ပြီး၊ စောင်မပါ(**ဆပ်အင်စပက်တော်သည် စာရွက်များကို ဘတ်မြဲဘတ်နေသည်။ဘာမှစကားမပြန်**) ။ကျွန်တော့ ရန်သူတွေက ဒီကောင်မလေး အေးစိန်ကို ကျွန်တော် အဆိပ်ခပ်သတ်တယ်လို့ အမှု ဆင်ခြင် နေတယ်။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ဒါကတော့၊ တရားအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်မ ကလေးဟာ၊ ကျွန်တော့ အချစ်ဆုံးတပည့်ကလေး တယောက်ပါဘဲ။ အင်စပက်တော် မင်းရယ်။အင်မတန်လဲ၊ အားကိုးရပါတယ်။ ကျွန်တော့လက်ရုံး တခုလို့ ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ။ အဲဒီတော့၊ ကိုယ့်လက်ရုံးကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ဖြတ်ပါ့မလား။ အင်စပက်တော်မင်းဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မဟုတ်ဘူးလား အင်စပက်တော်မင်း။(**ဆပ်အင်စပက်တော်လည်း၊ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ၊စာရွက်များနှင့် စာ အုပ်များကို ဘတ်မြဲ ဘတ်**

 www.dhammaransi.com

လျက်ရှိသည်။ ညှော်သည်ခေါင်းလောင်း မြည်သံကြားပြီး စိမ်းမောင်သည် တံခါးကိုဆင်းဖွင့်သည်)။ အင်စပက်တော်မင်းက ဒီအရပ်ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးလို့ သိမှသိပါ့မလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘိုးဟိန်းတို့ သန်းကြွယ်တို့ ဆိုတဲ့ကောင်လေး တသိုက်ရှိတယ်။ ဒီကောင်လေးတွေနဲ့ အင်စပက်တော်မင်း တွေ့ဘူးပြီလား။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(**စာရွက်များကို ဘတ်မြဲဘတ်လျက်**) ကျွန်တော် ဒီသူငယ်တွေကို မသိဘူး။ (မြမြနှင့် စိမ်းမောင်တို့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်)။

စံလင်း။ ။အေး....မြမြထိုင်အုံး၊ပါးတော့မှအေးအေးဆေးဆေး စကားပြောတာပေါ့ကွယ်။ (မြမြသည် ကုလားထိုင်တခုတွင်ထိုင်မည်အလုပ်တွင်) အေး....အေး။ လှလှတို့အထဲမှာ ရှိတယ်ဟေ့။ မြမြအထဲသွား။ (မြမြသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်) အင်း....ခုနကဟာ၊ ပြန်ဆက်ရအုံးမယ်၊ ဘိုးဟိန်းတို့၊ သန်းကြွယ်တို့ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတွေကတော့၊ ဒီနယ်မှာ လူတေလူလွင့်ကလေးတွေဘဲ။ ကျွန်တော် သနားတာနဲ့ ဒီကောင်ကလေးတွေကို၊ လူကောင်းကလေးတွေ ဖြစ်အောင် မြေတောင် မြှောက်ပေးခဲ့တယ်။ အခုတော့၊ ကိုယ်မွေးတဲ့မြေခွေးက ကိုယ့်ပြန်ခြောက်တယ်ဆိုတာမျိုးလို၊ ကျွန်တော့ကို ပြန်ချကြတယ်လေ။ ခုနကသာ အင်စပက်တော်မင်း လာမယ်ဆိုရင် ပွဲကောင်းတခုကို ဒီမှာကြည့်ရမှာဘဲ။ ဒီကောင်လေးတသိုက်က ကျွန်တော့ ကလော်ဆဲထားတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဘတ်ပြီး၊ အိမ်ပေါ်က ဝုန်းဒိုင်းနဲ့ ဆင်းသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်မို့လို့ပေါ့ အင်စပက်တော်မင်းရယ်။ သည်းပြင်လူသာဆိုရင်၊ ဒီနေရာမှာဘဲ

www.dhammaransi.com

ပွဲချင်းပီးသွားမှာပေါ့။ အဲဒီလောက်အထိ အစော်ကားခံရတယ်။ ကျွန်တော့ အနေနဲ့ကတော့ သည်းခံရမှာပေါ့လေ။ ဒီကောင်ကလေးတွေနဲ့ဘက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ (ရဲသား မောင်လှသည် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်တအုပ်ကို ကိုင်ပြီးထွက်လာသည်။ ၎င်းနောက်က အရပ်လူကြီးများ၊ ဘရီ၊ လှလှ၊ မြမြတို့လည်း ပါလာကြသည်)။

မောင်လှ။ ။(ဆပ်အင်စပက်တော်သို့) ဒီမှာတွေ့ဘီဆရာ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။(စာရွက်များဘတ်နေရာမှ မော့ကြည့်ပြီး၊ မောင်လှလက်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ဒိုင်ယာရီကိုဖွင့်၍ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်လျက်) အေး....ဟုတ်ပြီ။

စံလင်း။ ။ဒါက ကျွန်တော့ အတွင်းရေး ဒိုင်ယာရီဘဲ။ ဒါကို ဘာလုပ်မလို့လဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။ကျွန်တော်တို့ ဒီဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကို စစ်ဆေးဘို့၊ ခဏယူသွားချင်တယ်။

စံလင်း။ ။(မျက်နှာပျက်လျက်) ဒီအထဲမှာ ဘာမှမပါပါဘူး။ နေ့စဉ်အဖြစ်အပျက် အတိုအထွာ ကလေးတွေ၊တောင်မှတ် မြောက်မှတ်နဲ့ မှတ်ထားတာဘဲ။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။စစ်ဆေး ကြည့်ဘို့၊ ကျွန်တော်တို့ ယူသွားရမယ်။ (အိပ်ထဲမှ စာရွက်တရွက်ကိုထုတ်ပြီး၊အနည်းငယ်ရေးသားသည်)၊ ကဲ....ဒီဒိုင်ယာရီကို ကျွန်တော်တို့ယူသွားတယ်ဆိုတာ အသိသက်သေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အရပ်လူကြီးတယောက် လက်မှတ်ထိုးပါ။ ဦးစံလင်းတို့ဘက်ကလဲ၊ တယောက် လက်မှတ်ထိုးပါ။ (ဘရီနှင့် အရပ်လူကြီးတယောက် လက်မှတ်ထိုးကြသည်)

www.dhammaransi.com

ကဲ....ဦးစံလင်း အနှောင့်အယှက် ပေးရတာ အားနာပါတယ်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာလဲ နံမယ် အတိုကောက်ကလေးတွေထိုးပေးပါအုံး။ (စံလင်းသည် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၏ ၄၊၅၊၁၀ နေရာတွင် လက်မှတ်ထိုးသည်)။

ဆပ်အင်စပက်တော်။ ။သွားလိုက်ပါအုံးမယ်.... ဦးစံလင်း။

စံလင်း။ ။ကောင်းပါပြီ၊ အင်စပက်တော်မင်း(ရဲသားမောင်လှ ဆပ်အင်စပက်တော်နှင့် အရပ်လူကြီး ၂ ဦးထွက်သွားကြသည်။ စံလင်းသည် အခန်းဒေါင့် တခုကိုငေးပြီး ခေတ္တကြည့်နေသည်)။

ဘရီ။ ။ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဘာကိုကြည့်ချင်တယ်တော့ မသိဘူး။ ဟိုပုလိပ်ဟာ၊ အခန်းထဲကို ရောက်ကထဲက ဒီဒိုင်ယာရီကိုဘဲ မေးနေတာဘဲ။

စံလင်း။ ။ဒါဟာ၊ အတွင်းသိ လူတယောက်ယောက်က၊ လက်ထောက်ချလိုက်ပြီထင်တယ်။ဘိုးဟိန်းတို့ လက်ချက်နဲ့ဘဲတူတယ်။

ဘရီ။ ။ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲထင်တယ်။

စံလင်း။ ။ဒီကောင်တွေရဲ့ ရန်ကတော့ မသေးဘူး။ လုပ်တုန်းကအတူတူလုပ်ခဲ့တာတွေကို၊ သူတို့က လူကောင်းကြီးတွေလုပ်ပြီး၊ ပုလိပ်ဆီကို ပစ်စာတွေပစ်မှာ စိုးရတယ်။

ဘရီ။ ။ဟုတ်တယ်။ အခု အခြေအနေကတော့၊ သူပြုတ်ကိုယ်ပြုတ်ဖြုတ်ရမဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ။ ဆရာ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ အေးစိန်နဲ့ ပတ်သက်ထာ၊ ဘာတွေများရေးထားသလဲ။

စံလင်း။ ။ရေးထားတာတွေကတော့၊ လူမျိုးစုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊အကြောင်းမျိုးစုံဘဲ။

www.dhammaransi.com

ဘရီ။ ။အေးစိန်အမှုနဲ့ ပါတ်သက်ပြီး၊ ဆရာဂျောက်ကျနိုင်တဲ့ ဟာတွေများကော၊ ရေးထားမိသေးသလား။

စံလင်း။ ။မပြောတတ်ဘူး။ ရေးထားတာတော့စုံနေတာဘဲ။

ဘရီ။ ။ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေါ့ဆရာရယ်။

စံလင်း။ ။**(အခန်းဒေါင့်တခုကို ငေးကြည့်လျက်)** ဒါပေါ့ကွာ၊ **(ငှင်းနောက်တစုံတခုကို သတိရလာသောအမူအရာဖြင့်)** ကဲ၊ လှလှ၊ဆရာပြောထားတဲ့ ဆီကို သွားလိုက်စမ်းကွယ်။ ငါမြမြနဲ့ စကားခဏပြောလိုက်အုံးမယ်။

လှလှ။ ။ဟုတ်ကဲ့၊ **(ထွက်သွားသည်။ ဘရီလည်းအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်)**။

စံလင်း။ ။မြမြရေ၊ ဒီတမနက်လုံး၊ ရန်ချည်းဖြစ်နေရတယ်။ ငါ့စိတ်တွေကတော့ သိပ်တိုနေဘီ။ အဲဒီတော့ ငါပြောစရာရှိတာကို၊ တိုတိုဘဲပြောပရစေတော့ကွာ။ **(မြမြသည် မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် စံလင်းကိုစိုက်ကြည့်နေသည်)**။ မင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်ဘို့၊ ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲ။

မြမြ။ ။သိပ်မလိုတော့ဘူး။ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ဆောင်မယ်။

စံလင်း။ ။အင်း.... အတော်တောင်ကပ်နေပါရော့လား။ .... **(အတွင်းသို့)** ဘရီရေ၊ ဆေးတခွက်လောက်ယူခဲ့ပါအုံးဟေ့။ မြမြ....မင်း....သိန်းထွန်းကိုမယူရဘူး။

မြမြ။ ။**(အံ့အားလည်းသင့်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်လျက်)** ဘာဖြစ်လို့လဲ။

စံလင်း။ ။ဆရာအမိန့်ပေးလိုက်ရင်၊ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ ပြန်ပြန်မေးတာကို၊ ဆရာမကြိုက်ဘူးဆိုတာ၊ မြမြလဲအသိသားဘဲကွာ။

www.dhammaransi.com

မြမြ။ ။(စိတ်အကြီးအကျယ်ပျက်၍ ငိုချင်သောမျက်နှာထားနှင့်) ပြောစမ်းပါအုံးဆရာရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

စံလင်း။ ။ဘာဖြစ်လို့မှ မဟုတ်ဘူး။ ဒါငါ့အမိန့်ဘဲ။

မြမြ။ ။ကိုသိန်းထွန်းနဲ့ ယူဘို့ဟာ၊ ဆရာကို ပြောပြီးမှ လုပ်ထားတာဘဲ။

စံလင်း။ ။ဟုတ်ပါတယ်။

မြမြ။ ။အဲဒီပြောတုံးကတော့၊ ဘာမှမပြောဘူး။ လက်ထပ်ဘို့ဟာ၊ လူသိနတ်ကြား အားလုံးဖြစ်ပြီးမှ မယူရဘူးဆိုတော့၊ ကျမဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ (ဘရီသည် အရက်တခွက်ယူလာပြီး၊ ပြန်ဝင်သွားသည်။စံလင်းသည် အရက်ကိုနှစ်ကြိုက်လောက် သောက်လိုက်သည်)။

စံလင်း။ ။မြမြတို့၊ လှလှတို့၊ ဘရီတို့ဆိုတာတွေဟာ၊ ဆရာအုပ်ချုပ်ရတဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်မဟာကြီးထဲမှာ၊ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေဘဲ။ တော်လှန်ရေး တပ်သားတွေဆိုတာဟာ၊ ချီတက်ကြလို့ အထက်ကအမိန့်ပေးလိုက်ရင်၊ ဘာမှပြန်မမေးရဘူး။ ချီတက်ကြရမယ်။နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကြဆိုရင်လဲ၊ ဘာမှပြန်မမေးရဘူး။နောက်ပြန်ဆုတ်ရမယ်။

မြမြ။ ။ကိုသိန်းထွန်းနဲ့ ယူတော့မယ်ဆိုတာ၊ ဆွေမျိုးတွေလဲ သိကုန်ကြဘီ။ မိတ်ဆွေတွေလဲ သိကုန်ကြဘီ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေလဲ သိကုန်ကြဘီ။ လက်ထပ်ဘို့ကိစ္စဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲလို့၊ သူတို့ကမေးကြရင်၊ ကျမဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

စံလင်း။ ။ဘာခက်ထာလဲ၊ အထက်အမိန့်အရ ဖျက်လိုက်ဘီလို့ ဖြေပေါ့ကွာ။ (အရက်ကိုမော့ချလိုက်သည်)။

www.dhammaransi.com

မြမြ။ ။မဟုတ်သေးပါဘူးဆရာရယ်၊ဒါဟာ ကလေးကစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှုံ့ချီနှုပ်ချီလုပ်လို့ ရမလား။

စံလင်း။ ။နင်....ငါ့ကိုသင်နေစရာမလိုဘူး။ ငါက မယူရဘူးဆိုရင်၊ မယူရဘူး။ဒါဘဲ။

မြမြ။ ။ဒီတခါတော့၊ ဆရာ့စကားကို၊ ကျမ နားမထောင်နိုင်ဘူး။

စံလင်း။ ။ဘာပြောတယ်။

မြမြ။ ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် နားမထောင်ဘူး။ ဆရာလုပ်ချင်သလိုလုပ်။ (ထွက်သွားရန်တံခါးဆီသို့ ဒေါသနှင့်ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်)။

စံလင်း။ ။(ခေါ်က်လျက်) မြမြ။ မိမြမြ။

မြမြ။ ။(မြမြသည်ရပ်ပြီးလှဲ့ကြည့်လျက်)ဘာလဲ။

စံလင်း။ ။နင်ဒီလိုခေါင်းမာလွန်းလို့၊သိန်းထွန်းနဲ့နင့်ကို မပေးစားတာ။ ငါ....သိန်းထွန်းနဲ့ လှလှကိုပေးစားမယ်။

မြမြ။ ။(အံ့အားအလွန်သင့်လျက်)လှလှ....။

စံလင်း။ ။အင်း၊ လှလှနဲ့ ပေးစားရမယ်။

မြမြ။ ။လှလှက ကိုသိန်းထွန်းကိုကြိုက်မှမကြိုက်ဘဲ။ လှလှက ဆရာ့ကို အသေအလဲကြိုက်နေတာဘဲ။

စံလင်း။ ။ငါလုပ်နေတဲ့ကိစ္စတွေထဲမှာ၊ ချစ်ထာတွေ၊ မုန်းတာတွေ၊စုံမက်ထာတွေ၊သနားတာတွေအတွက် နေရာမရှိဘူး။ ဘယ်လောက်ဘဲချစ်နေနေ၊ ငါကမယူရဘူးဆိုရင်၊ မယူရဘူး။ ဘယ်လောက်ဘဲမုန်းနေနေ၊ ငါကယူရမယ်ဆိုရင် ယူရမယ်။

မြမြ။ ။ဆရာဟာ၊ ယူတွေကို၊လူတွေလို့၊ ဘယ်တော့မှသဘောမထားဘူး။ သော့ပေးလိုက်ရင်၊ ထထ ကရတဲ့အရုပ်တွေလို့ဘဲသဘောထားတယ်။

www.dhammaransi.com

စံလင်း။ ။ငါ့လက်အောက်မှာရှိတဲ့၊ ငါ့တပည့်တွေဟာ၊ ဒီလို ငါကသေ့ပေးလိုက်ရင်၊ ထထ ကရတဲ့၊ အရုပ်တွေဘဲဖြစ်ရ မယ်။ ဒါမှငါခေါင်းဆောင်နေရတဲ့တော်လှန်ရေးကြီးဟာ အောင်မယ်။ငါအမိန့်ပေးရင် မေးခွန်းတွေပြန်ပြန်ပြီး၊မေး တတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ဆိုရင်၊ ဒီတော်လှန်ရေးကြီးဟာ၊ ဘယ် နှယ် အောင်နိုင်မလဲ။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေတုန်း မေးခွန်း တွေပြန်ပြန်မေးနေရင်၊ ဒို့တော်လှန်ရေးကြီးဟာ ဖေါက် ပြန်ရေးသမားတွေရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရက် ကျမှာပေါ့။ အဲဒီတော့၊ ငါ့တပည့်တွေထဲမှာ၊ မေးခွန်းပြန်ပြန်ပြီးမေး တတ်တဲ့လူတွေပါလာရင်၊ ဒီလူတွေကို သံမဏိစည်းမျဉ်းနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှိမ်နင်းပစ်ရမှာဘဲ။

မြမြ။ ။ဆရာ့တော်လှန်ရေးဆိုတာ၊အလကားပါ။ ကျမတော့၊ အခုဆိုရင်၊နဲနဲမှမယုံတော့ဘူး။

စံလင်း။ ။နင်ဖေါက်ပြန်နေတာကြာလှဘီ မိမြ။နင့်အကြောင်း ကို ငါအကုန်သိတယ်။

မြမြ။ ။ဆရာ့အကြောင်းလဲ ကျမအကုန်သိတာဘဲ။ တော်လှန် ရေးတို့၊ သံမဏိစည်းမျဉ်းတို့ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေကို အလွဲ သုံးစားလုပ်ပြီး၊ ဆရာဟာကိုယ်ကျိုးရှာနေတာဘဲ။

စံလင်း။ ။စောက်ကမြင်းမငနော်၊ နင်စော်ကားခြင်တိုင်း စော် ကားတာကို၊ ခံနေမဲ့အကောင်စားမျိုးမှတ်လို့လား။

မြမြ။ ။ဆရာဘာဘဲပြောပြော။ ကျမတော့ကိုသိန်းထွန်းကိုယူ ရမှာဘဲ။ ဘယ်သူဖျက်လို့မှမရဘူး။

စံလင်း။ ။နင်မယူရဘူး။

မြမြ။ ။ယူမယ်။ယူမယ်။ယူမယ်။ **(တံခါးဆီသို့ဒေါသနှင့်ထွက် သွားသည်)။**

စံလင်း။ ။မိမြ....ဒါဘဲနော်။ **(တအားငေါက်လျက်)** မိမြ။

www.dhammaransi.com

(မြမြသည်တံခါးအနီး၌ရပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် စံလင်းကို လှဲ့မကြည့်ဘဲ ကျောပေးထားသည်။ အလွန်ဒေါသဖြစ်နေကြောင်းကို၊အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်ကိုတွေ့ရခြင်းဖြင့် သိနိုင်သည်)။ မိမြ။ ဒါ ငါနောက်ဆုံးပြောတာဘဲ။ နောက်တော့ ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့နော်။ နင် ငါပြောတဲ့ အမိန့်ကိုနားထောင်ရင်ထောင်။နားမထောင်ဘဲ၊ခုလိုငါ့ကို ပုန်ကန်ပြီးထွက်သွားရင်၊ သိန်းထွန်းနဲ့တော့ ညားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှညားမှာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်နာရီ အတွင်း၊ နင်ဟာလက်ထိပ်နဲ့အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေမှာ ဘဲ။ ငါနဲ့ရတဲ့ကလေးကို နင်ဖျက်ချပစ်ထာ၊ ငါမခံဘူး။ လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး။ ငါ့မှာ အသိသက်သေတွေ အားလုံးရဲ့ သက်သေထွက်ချက်တွေရှိတယ်။ အားလုံးစာနဲ့ ရေးထားတယ်။ အခုချက်ခြင်း ငါဂါတ်ကိုသွားတိုင်မယ်။

မြမြ။ ။(စံလင်းဘက်သို့ဗြုံးခနဲလှဲ့လိုက်ပြီး၊ အသွားများ ဆပ်ဆပ်တုန်ခါ၊မျက်ရည်များကျလျက်) စံလင်း၊ နင် ငါ့ကိုနှိပ်စက်ရတာ၊ အားမရသေးဘူးလား။ ငါ့ကိုဖျက်ဆီးရတာ၊ အားမရသေးဘူးလား....ဟင်။ ခွေးသားကြီး၊ ဟဲ့ ခွေးသားကြီး။ မအေ....ကြီး။

စံလင်း။ ။စောက်ကမြင်းမ (တအားငေါက်လျက်) တော်....။ နင်လဲမြမြဘဲ။ ငါလဲစံလင်းဘဲ။ ရှမ်းနဲ့ဆင်လယ်ပြင်ကြတော့ သိရမှာပေါ့ကွာ။ (မြမြကို ၎င်း၏တောက်ပြောင်သောမျက်လုံးများဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး၊လက်ကိုတန်း၍ လက်ညှိုးကိုကောက်ထားလျက်)ဒီကိုလာခဲ့။ (မြမြသည်စံလင်းကို ဒေါသနှင့် ပြန်ကြည့်လျက်၊ မလှုပ်မရှက်ဘဲ ရပ်နေသည်)။ (ခပ်ပြင်းပြင်းငေါက်လျက်)လာခဲ့။ (မြမြသည် တလှမ်း နှစ်လှမ်းလျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ စံလင်း

www.dhammaransi.com

သည် ပဌမအကြိမ်ထက် အနဲငယ်ပို၍ ပြင်းပြင်းငေါက်လျက်)လာခဲ့။ (မြမြသည်တလှမ်းနှစ်လှမ်းလျှောက်သွားပြီး ရပ်နေပြန်သည်။ ငင်းတချိန်လုံး၊ မြမြနှင့်စံလင်းသည် တယောက်ကိုတယောက် စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်လျက်ရှိကြသည်။စံလင်းသည်အပြင်းဆုံးငေါက်လျက်)လာခဲ့။ (မြမြသည် အနဲငယ်လျှောက်သွားပြီး၊ စံလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက်၊ တဦးနှင့်တဦးကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်မြဲကြည့်လျက်ရှိကြသည်။ စံလင်းသည်အံကြိတ်ပြီး၊လက်သီးဆုတ်လျက်) စောက်ကောင်မ၊ နုတ်နုတ်ပါအောင်စင်းပစ်မယ်။ ဟင်း....။

(စံလင်းနှင့်မြမြတို့သည် တယောက်ကိုတယောက် စားမည်ဝါးမည်ကဲ့သို့ကြည့်နေစဉ် ကားလိပ်ကျလာသည်)။

★ ★ ★

www.dhammaransi.com

အခန်း ၃၊

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဦးဘိုးလုံး၏ရုံးခန်း။

(အတွင်းရေး အတွင်းဝန်မကလေး တင်တင်သည် ဖိုင်တွဲတခုကို ညာလက်ဖြင့် ရင်ဘတ်တွင်ကပ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ စားပွဲခုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ မိမိ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ၎င်းနောက်နံရံတွင်ချိတ်ထားသောနာရီကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နံရံကပ်နာရီသည်ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလျက်ရှိပြီ။

တင်တင်သည် မိမိလက်ထဲက ဖိုင်တွဲကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏စားပွဲခုံပေါ်မှာ အသာချထားလိုက်၍ အနဲငယ်စဉ်းစားပြီး၊ စားပွဲပေါ်မှခလုပ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်သည်။

မျှားမကြာမီ အသက်အရွယ် ၂၀ ခန့်ရှိသော မင်းစေ မောင်လွန်းသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်)။

မောင်လွန်း။ ။မမတင်....ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သလား။

တင်တင်။ ။(အသာလှဲကြည့်ပြီး) အေး....ခေါ်တယ်။ မင့်ဆရာကြီး၊ အခုထက်ထိ မလာသေးပါလား။

မောင်လွန်း။ ။မြေပွပူရာ ကင်းမှောင့်နေတယ် ဆိုတော့၊ ဘယ်လာနိုင်အုံးမလဲ မမတင်ရယ်။ ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေ တွေ့ပြီးပြီမှုတ်လား။

 www.dhammaransi.com

တင်တင်။ ။အင်း....တွေ့ပြီးပါပြီ၊ မင်းကအနားမှာ ကပ်နေရတဲ့ လက်သုံးတော်ကြီးဆိုတော့ မေးရအုံးမယ်ကွယ်။ မင့်ဆရာကြီး ဒီဟာကလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ တွေ့တာလဲ။

မောင်လွန်း။ ။အခု ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ ခင်လှကြီးနဲ့ ပြောတာလား။

တင်တင်။ ။အင်း....။

မောင်လွန်း။ ။မမတင်ကလဲ၊ တယ်ရိုးသေးတာကိုး။ ဝန်ကြီးဆိုတာက၊ ဂျပိုးတွေလို၊ ဟိုရှောက်ရှာ၊ ဒီရှောက်ရှာ၊ ရှာရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးမှာ ပွဲစားလေးငါးယောက်လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီပွဲစားထဲမှာ ယောကျ်ားလဲပါတယ်။ မိန်းမလဲပါတယ်။ မမတင်မေးလို့ ပြောရအုံးမယ်....နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာနော် မမတင်။ ဒီပွဲစားတွေက၊ ကာမပွဲစားတွေပေါ့မမတင်ရယ်။အဲဒီကာမပွဲစားတွေက၊ ရန်ကုန်မှာရော၊ နယ်တွေမှာရော၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲက၊ ငွေနဲ့၊ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ မြှူလို့ရမဲ့ ချောချောလှလှ ကလေးတွေကို လိုက်ပြီး ရှာရတယ်။ တော်ရုံ တန်ရုံဟာကလေးတွေဆိုရင်၊ တရက် နှစ်ရက်လောက်ပေါင်းပြီး၊ ငွေလေးငါးခြောက်ရာပေး၊ ပြန်လွှတ်လိုက်ထာဘဲ။ ဆရာကြီး စွဲလောက်အောင် နိပ်တဲ့ဟာကလေးတွေကတော့၊အပိုင်ယူလိုက်ပြီး၊အိမ်တဆောင်မီးတပြောင်နဲ့ ထားတယ်....မမတင်ရဲ့။

တင်တင်။ ။ဒီလို အိမ်တဆောင်၊ မီးတပြောင်နဲ့ ထားတာတွေ ဘယ်လောက်ရှိမလဲကွယ်။ မေးစမ်းပါရစေ မောင်လွန်းရယ်။

မောင်လွန်း။ ။မမတင်ကိုတော့၊ ကျွန်တော်အကုန်ပြောမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်။

www.dhammaransi.com

တင်တင်။ ။ကြံ့ကြီးစည်ရာကွယ်။ မမတင်က ရှာရိုးရှောက်ပြီး မပြောတတ်ပါဘူး။

မောင်လွန်း။ ။ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးက၊ ဝန်ကြီးတွေထဲမှာ အမေါက်ဆုံး မမတင်ရဲ့။ ဝန်ကြီးဖြစ်ခါစတုန်းကတော့၊ အလီမူလာထဲက မကြည်တို့လောက်နဲ့ စရရှာတာဘဲ။ နောက်တော့ တိုးတက်လာလိုက်တာ မမတင်ရယ်....ခုလို နှစ်ရက်ပေါင်း၊သုံးရက်ပေါင်းတွေမပါဘဲ၊ အိမ်တဆောင် မီးတပြောင်နဲ့ ထားတာချည်းဘဲ၊ (လက်ညှိုးနှင့် ရေလျက်) ရှစ်ယောက် ကိုးယောက်၊ အခုခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ ခင်လှကြီးနဲ့ ပါဆိုရင်၊ဆယ့်နှစ်ယောက်ဘဲ။မနဲဘူးနော်။

တင်တင်။ ။အင်း....မျှားလဲမျှားပါပေ့ကွယ်။ အခုလို အခွင့် ရတုန်း၊ မေးစမ်းပါရစေ၊ မောင်လွန်းရယ်။ ဒါတွေထဲမှာ မင်းဆရာကြီးဟာ ဘယ်သူ့ကိုအစွဲဆုံးလဲ။

မောင်လွန်း။ ။အခုခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ ခင်လှကြီးပေါ့။ စွဲလဲစွဲ လောက်ပါတယ် မမတင်ရယ်။ ကျွန်တော် မိန်းကလေး တွေကိုအပစ်ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မမတင်လဲ သိမှာ ပါဘဲ။ တချို့မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှတယ်။ မျက်နှာမလှဘူး။ တချို့ကမျက်နှာလှတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြတော့မလှပြန်ဘူး။ အချိုးအစား ညီတာရှားတယ်။

တင်တင်။ ။မင့်ခင်လှကြီးကကောကွယ်။

မောင်လွန်း။ ။အမယ်လေး....မမတင်ရယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလဲ ဖြောင့်တယ်။ ခါးသေးလို့ ရင်ချီ၊ ပဒုမ္မဏီဆိုတဲ့ စာအတိုင်းဘဲ။ မျက်နှာကလေး ကျတော့လဲ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်။မျက်လုံးကလေး ကျတော့လဲ၊ သိပ်အသဲယားစရာကောင်းတယ်။ အသံ

www.dhammaransi.com

ကလေး ကျပြန်တော့လဲ၊ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်.... မမတင်ရယ်။ တနေ့က ဆရာကြီးအပို့ခိုင်းလို့ ခင်လှကြီး အတွက် နိုင်လွန်စတွေကို ကျွန်တော် သွားပို့တယ်။ ခင်လှကြီးဟာ နိုင်လွန်စတွေကို ကျွန်တော့်လက်ထဲက လှမ်းယူပြီး၊ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားကလေးနဲ့ "ကိုလွန်း ရေ- နိုင်လွန်စတွေပို့လိုက်တဲ့အတွက်၊ အကိုကြီးကို ကျေး ဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါနော်...." လို့ဆိုတဲ့ အသံကိုကြားလိုက်ရတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာဖြစ်သွား မှန်း မသိပါဘူး-မမတင်ရယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကြေး စည်ကို တီးတဲ့အခါ၊ ခွေးတွေဝိုင်းအူသလို၊ ကျွန်တော်လဲ မျက်စိ ၂- ဘက်ကိုမှိတ်ပြီး၊ သိပ်အူပစ်လိုက်ချင်တာဘဲ။ နောက်ပြီးတော့လဲ- မမတင်ရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ဝကနေ မော်တော်ကားထဲ ရောက်သွားတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ မြေကြီး တောင် မထိလိုက်ဘူးထင်တာဘဲ- မမတင်ရယ်။

တင်တင်။ ။တပတ်ရှေ့ပါအုံး-မောင်လွန်းရယ်။

မောင်လွန်း။ ။မလျှော့နိုင်ဘူး-မမတင်။ ဒါ ဈေးရင်းတိုင်းဘဲ။

တင်တင်။ ။ဒါလောက်တောင်ဘဲလား။

မောင်လွန်း။ ။ဒါလောက်တောင်ပါဘဲ၊ ဒီလောက်တောင်မို့ လို့၊ဆရာကြီးဟာဒါကလေးကျတော့သိပ်ပေးရတာပေါ့။

တင်တင်။ ။ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ။

မောင်လွန်း။ ။ရာလောက် ထောင်လောက်နဲ့မရဘူး။သောင်း နဲ့တောင်မရဘူး။

တင်တင်။ ။ဘယ်လောက်များပါလိမ့်ကွယ်။

မောင်လွန်း။ ။ပွဲစားကို တသောင်းပေးရတယ်။ ရွှေတောင် ကြားထဲမှာ တိုက်တလုံးကိုတသိန်းခြောက်သောင်းနဲ့ဝယ်

www.dhammaransi.com

ပေးရတယ်။ နောက်ပြီးတော့၊ပတ္တမြားဘီးကတချောင်း။ ပတ္တမြားတလုံးထဲနားကပ်ကတရံ။ ပတ္တမြားကြယ်သီးက တစုံ။ ပတ္တမြားလက်ကောက်ကတရံ။ပတ္တမြားလက်စွပ်က တကွင်း၊လုပ်ပေးရသေးတယ်။ ခင်လှကြီးရဲ့ အဘေအမေ များက သိပ်သဘောကျတာ။ အဲဒီတိုက်ကို သူတို့ရဲ့နံမယ်နဲ့ ရေစစ္စတြီလုပ်ပြီး၊ အဲဒီပတ္တမြား လက်ဝတ် လက်စားတွေ ခင်လှကြီးရဲ့လက်ထဲကိုရောက်မှ၊ သူတို့ရဲ့သမီး၊ ဆရာကြီး ကို အပ်ထာ-မမတင်ရဲ့ ။

တင်တင်။ ။မင့်ဆရာကြီးမှာများလွန်းအားကြီးတော့၊ဟုံမနေ ဘူးလား။ ခင်လှကြီးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းများကော ရှိရဲ့ လား။

မောင်လွန်း။ ။စွဲတာပေါ့-မမတင်။ ခင်လှကြီးဟာ ရုပ်ကလဲ ချော၊ အရွယ်ကလေးကျပြန်တော့လဲ၊ဆရာကြီးသားထက် ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့၊သိပ်စွဲတာပေါ့။ မစွဲတယ်စွဲတယ်- မမတင်ရယ်။ ခင်လှကြီးနဲ့ညားတဲ့နေ့ကစပြီး၊ ညတိုင်း ခင်လှကြီးရဲ့အိမ်မှာကြီးဘဲ။တချက်နှစ်ချက်ထိုးပြီးမှချည်း ဘဲ အိမ်ပြန်တယ်။ သူ့အိမ်ကဟာကြီးကတော့၊ဘာမှမသိ ဘူး။ ပါတီအစည်းအဝေးတွေ၊ဝန်ကြီးများ အထူးအစည်း အဝေးတွေရှိတယ်ဆိုပြီး လှိမ့်ထားတာကို၊ အဟုတ်ယုံနေ ရတာဘဲ။

တင်တင်။ ။ပေးရတဲ့ငွေတွေကတယ်များပါလား။မင့်ဆရာကြီး ဟာ တယ်ငွေးနေတာဘဲနော်။

မောင်လွန်း။ ။ဆရာကြီးမှာဒီလောက်ငွေတော့ဘာအရေးကြီး မလဲ။ ကြင်စွေ့တို့၊အီစွတ်တို့ဆိုတဲ့သူဌွေးတွေက၊ဆရာကြီး ရဲ့နောက်ကို ငွေထုတ်နဲ့ လိုက်နေတာ၊ မမတင်ရဲ့ ။ အဲဒီ

www.dhammaransi.com

တော့၊ဆရာကြီးကလက်ညှိုးနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့နေရာမှာ ငွေထုပ်ရှိရမှာဘဲ။

တင်တင်။ ။ဒီလောက်တောင်မင့်ဆရာကြီးစွဲတယ်ဆိုတော့၊သူ့လက်ထဲက အခုလိုတခြားလူနဲ့ လိုက်ပြေးတဲ့အခါ၊မင့်ဆရာကြီး ရင်ကွဲမှာဘဲနော်။

မောင်လွန်း။ ။ကွဲတာပေါ့။ မနေ့ညကမျှားဆိုရင်၊ တညလုံးမအိပ်ဘူး။ ခြောက်လုံးပြူးခါးထိုးပြီး၊တညလုံး ကိုယ်တိုင်လိုက်ရှာတာဘဲ။ရန်ကုန်ရဲအဖွဲ့တခုလုံးလဲ၊ဒီရှာပုံတော်ကြီးအတွက် ဒေါင်းတောက်သွားတာဘဲ။

တင်တင်။ ။ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ လိုက်ပြေးမှာဘဲကွယ်၊ အသာငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေလိုက်ရောပေါ့။ အခုတော့၊ ပုလိပ်တွေဒေါင်း တောက် သွားလောက်အောင် ဖြစ်တယ် ဆိုတော့၊ရန်ကုန်တမြို့လုံး မသိချင်အဆုံးဖြစ်ပြီး၊ သတင်းစာတွေထဲပါလာတော့တာပေါ့။အဲဒီတော့ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ကိုယ့်အထုပ်ကြီး လူထဲဖြိုပြလိုက်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။

မောင်လွန်း။ ။ဒါတော့ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စကတော့ ဆရာကြီးလဲ၊ ထိပ်ကိုမြွေဟောက်ပေါက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး၊မှုန်နေတဲ့အတွက် လုပ်မိလုပ်ရာတွေကို လျှောက်လုပ်ပစ်လိုက်ထာပေါ့-မမတင်။

တင်တင်။ ။အခုဘယ်ရောက်နေကြသလဲ။

မောင်လွန်း။ ။ဘယ်သိမလဲ-မမတင်။ မသိတာကောင်းတယ်။ ခုနေအခါမျှားမိသွားရင်၊ ဆရာကြီး သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

တင်တင်။ ။အင်း....မှုန်နေတယ်ဆိုတော့၊ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့....၊ အခုခိုးပြေးတဲ့ ခင်မောင်သန်းကို မမတင်တို့အသိသာဘဲ။ သူ့အမကြီးထားထားနဲ့ မမတင်နဲ့ ကျောင်းနေဘက်

www.dhammaransi.com

သူငယ်ချင်း။ ဒီခင်မောင်သန်းဟာ၊ခပ်တေတေကလေးဘဲ ကွဲ။ ကျောင်းထားလို့လဲမရဘူး။ မိဘတွေရဲ့ ပစ္စည်းကို ထိုင်ဖြုန်းနေတာဘဲ။ ဒါထက် စကားမစပ်။ သူတို့ဘယ်လို တွေ့သွားကြတာလဲ။

မောင်လွန်း။ ။ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ အိမ်ချင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဆိုတော့၊ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာပေါ့-မမတင်။ ဒါက တော့၊ ဘုရားဟောလဲအရှိသားဘဲ။ မျက်စိချင်းဆုံကြ တော့၊ရာဂစိတ်ဖြစ်တယ်။ ရာဂစိတ်ဖြစ်တော့၊ ခိုးရာလိုက် ပြေးကြတာပေါ့။

တင်တင်။ ။မင့်ဆရာကြီးမှာ ဒီတခုဘဲဆိုးနေတာဘဲ။ (ဒေါင့်တဒေါင့်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်လျက်) အခုလိုကြားရပြန် တော့လဲ၊ မမတင်စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်။ မင့်ဆရာကြီး အခုလိုဆိုရင် သံဝေဂရလောက်ပြီထင်ပါရဲ့နော်။

မောင်လွန်း။ ။သံဝေဂမရလို့မဖြစ်တော့ဘူး....မမတင်။ အိမ် က ဆရာကတော်ကြီးလဲ၊ ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေကို ကြည့်ပြီးကတဲက၊ ရှက်လှချီရဲ့ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်း သွားပြီ။

တင်တင်။ ။ခဏဆင်းသွားတာထင်ပါရဲ့။ နောက်တော့ ပြန် လာမှာပေါ့။

မောင်လွန်း။ ။မလာဘူး။ မလာဘူး။ ဒီအမယ်ကြီးကို ဒီလို အထင်မသေးနဲ့။ဟင်ဆိုရင်မရဘူး။ဘူးဆိုရင် ဖရုံမသီးတဲ့ အမယ်ကြီးစားမျိုး....မမတင်ရဲ့။

တင်တင်။ ။မင့်ဆရာကြီးဟာ သနားစရာဖြစ်နေတာပေါ့နော်။ တကယ်တန်း သံဝေဂရမယ်ဆိုရင်၊ သိပ် ကောင်း မှာ ဘဲ။ (ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောလျက်)အေးလေ သံဝေဂရလဲ၊ ခဏရမှာပါဘဲ။ ဒီရာထူးကိုမစွန့်သရွေ့တော့၊ ဝိုင်းနေတဲ့

 www.dhammaransi.com

အဖျက်တွေရဲ့စက်ဝိုင်းထဲက ဘယ်တော့မှ လွတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။(အခန်းတံခါးပွင့်၍ ဦးဘိုးလုံးဝင်လာသည်၊ မောင်လွန်းထွက်သွားသည်၊ တင်တင်လည်း ထိုင်ရာမှထ သည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ခပ်ပြုံးပြုံး) တင်တင်လားဟေ့။ စောင့်နေရတာ အတော်ကြာသွားပလား။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီနေ့လဲ စာဘယ်နှစ်စောင်လဲဟေ့။

တင်တင်။ ။နဲနဲလျော့သွားတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘယ်နှစ်စောင်လဲ။

တင်တင်။ ။လေးဆယ့်နှစ်စောင်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း....နဲနဲလျော့သွားသားဘဲ။ (စီးကရက် တလိပ်ထုပ်ပြီး၊ သောက်သည်) တင်တင်ရေ....အခုလိုဆဲစာတွေ၊ နေ့တိုင်းရနေတာ၊ တခုတော့ကောင်းတယ်ဟေ့။ (တင်တင်သည် ဘာမှမပြောဘဲ၊ ဦးဘိုးလုံးကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်)။ ဒီစာတွေကို နေ့တိုင်းရနေတဲ့အတွက်၊ အခုဆိုရင်၊ သတင်းစာတွေကဘဲစာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်။ ဆန္ဒပြတဲ့လူတွေကဘဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ လာဆဲဆဲ၊ လူထုအစည်းအဝေးတွေမှာဘဲ၊ အအော်ခံရခံရ။ အတော်ကလေးခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီ။ နိုင်ငံရေး စကားနဲ့ ပြောရရင်၊ အရေထူလာပြီ ဆိုပါတော့-တင်တင်ရယ်။ တင်တင်ရေ ဆဲစာတွေကိုရစကများဖြင့်၊ ကဇော်ဝန်ကြီး၊ ကာမဘီလူး၊ ငွေစားဘီလူး၊ ဖဲသမားဝန်ကြီး ဆိုတဲ့ဆဲစာတွေကိုများ ဘတ်လိုက်ရရင်၊ အကိုကြီး မျက်စိထဲမှာ မီးဝင်းဝင်းကို တောက်သွားတာဘဲ။ အခုတော့၊ တင်တင်ရေ....ဒီဆဲစာတွေကို ခဏခဏ ရနေတဲ့ ကျေးဇူးပါဘဲ။

www.dhammaransi.com

အဆဲခံရတဲ့ လောကဓံတရားကြီးကို၊ အကိုကြီး ခံနိုင်ဘီ ဟော့။ အခုတော့ ဘယ်လောက်ဆဲဆဲ၊ ဆဲချင်သလောက်ဆဲ၊ ခံနိုင်ဘီဟော့။

တင်တင်။ ။ဒီဆဲစာတွေကို တင်တင်ဘတ်ပြရအုံးမလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(လက်နှင့်တားလျက်) နေပါစေတော့ကွယ်။ ခါတိုင်း ဆဲနေကြအတိုင်း ကဇော်ဝန်ကြီး၊ ကာမဘီလူး၊ ငွေစားဘီလူး၊ ဖဲရူးဝန်ကြီးဆိုတာတွေဘဲ မဟုတ်လား။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါတွေ ဆိုရင်တော့ ထားလိုက် ပါတော့ကွာ။ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ သတ်ပစ်မယ်။ ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိမ်းမောင်းစာတွေကော၊ ဒီနေ့ပါသေးလား။

တင်တင်။ ။ပါသေးတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သိပ်မများပါဘူးထင်ပါရဲ့။

တင်တင်။ ။(စာများကိုလှန်ကြည့်လျက်)သတ်ပစ်မယ်၊ဆိုတဲ့ စာကနှစ်စောင်၊ ချီးရေသေးရေနဲ့ ပက်လွှတ်မယ်ဆိုတဲ့ စာကတစောင်၊ ငဲ့ကြိုးချပြီးသေဘို့၊ ကြိုးကောင်းကောင်း တချောင်း ပို့လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စာကတစောင်၊ စစ်ကိုင်း တံတားကြီးပေါ်က၊ အိုးကိုလယ်ပင်းမှာဆွဲပြီး၊ ရေဝတီမြစ်ထဲ ခုန်ချပါဆိုတဲ့ စာကတစောင်။ အိမ်ကိုမီးလာရှို့မယ်ဆိုတဲ့ စာကတစောင်။ အားလုံးပေါင်း ကြိမ်းတဲ့စာ၊ ဒီကနေ့ခြောက်စောင့်ရတယ်။ ဘတ်ပြရအုံးမလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ရိုးနေပါဘီ၊ ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်။ (သက်ပြင်းချလိုက်သည်)။

တင်တင်။ ။ဒီကနေ့ ထူးခြားတဲ့ စာတစောင်တော့ပါတယ်။

ဒါကိုတော့ အကိုကြီး နားထောင်ဘို့ ကောင်းတယ်။ တင်တင် ဘတ်ပြပါမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မျက်လုံး အနဲငယ် ပြူး၍ စိုက်ကြည့်လျက်) ဘာစာလဲ။

တင်တင်။ ။တင်တင် ဘတ်ပြပါ့မယ်။

(ဘတ်လျက်) ဝန်ကြီးမင်းခင်ဗျား။

ကျွန်တော်သည် တခါတုန်းက၊ ဝန်ကြီးမင်းအား အလွန်အကြူးအထူးကြည်ညိုခဲ့သောပြည်သူလူထုထဲတွင် တယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ယခုအခါမှာ မူကား၊ ဝန်ကြီးမင်း၏ ဝန်ကြီးမပီသသော စရိုက်ဆိုးများကြောင့် ဝန်ကြီးအပေါ်တွင် အလွန်အကြူးအထူး စိတ်ပျက်လျက်ရှိသော၊ (ဝါ) အော့နှစ်လုံးနာလျက်ရှိသော ပြည်သူလူထုထဲတွင် တယောက်အပါအဝင် ဖြစ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝန်ကြီးမင်းကို လိုက်လိုက် လှဲလှဲ ထောက်ခံခဲ့စဉ်က၊ ဝန်ကြီးမင်းသည် ပြည်ထောင်စုထဲမှ ကွန်မြူနစ်များနှင့် သူတို့၏ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်မည့် လူစွမ်းကောင်းကြီး ဖြစ်သည် ဟူ၍ ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ထောက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှာမူကား၊ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်ပါ၊ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိသည်ဟူသော စကားကဲ့သို့၊ ဝန်ကြီးမင်းသည်၊ ကွန်မြူနစ်များနှင့် သူတို့၏ဝါဒကို အပြုတ်ဖြုတ်နိုင်မည့် လူစွမ်းကောင်းကြီးမဟုတ်တော့ဘဲ၊ ဝန်ကြီးမင်း၏ အကျင့်ဆိုးများကြောင့် ကွန်မြူနစ်များ ပြည်ထောင်စုကြီးတွင် အာဏာတက်ပြီးသိမ်းနိုင်အောင်၊ လမ်းခင်းပေးနေသည့် လူဆိုးကြီးဖြစ်နေပါပြီ။

www.dhammaransi.com

ပဌမကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးကစပြီး။ ယနေ့အထိ ကွန်မြူနစ်တွေ အာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်ခဲ့သည့် နိုင်ငံတိုင်း၏ ရာဇဝင်ကိုကြည့်ပါ။ ဒီကွန်မြူနစ်တွေ၊ ဒီလိုအာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးခဲ့သည့် လူတွေဟာ၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ၎င်းနိုင်ငံများ၌၊ အရက်နှင့်၎င်း၊ မိန်းမနှင့်၎င်း၊ လပ်ပေးလပ်ယူနှင့်၎င်း၊ အလောင်းအစားနှင့်၎င်း ပတ်သက်၍ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသဖြင့် လူထု၏ ထောက်ခံမှုကို မရတော့သောကြောင့်၊ မိမိတို့၏ ဘဝတည်မြဲရေးအတွက်၊ အာဏာအလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့သည့် အာဏာပိုင်များသာဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ပြင်တွင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားစွာတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ယခုအခါတွင်၊ဝန်ကြီးမင်းသည် ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး သမားကြီး တဦးဖြစ်သည်ဟု မည်ကဲ့သို့ပင် အော်ဟစ်နေစေကာမူ၊ ဝန်ကြီးမင်း၏အကျင့်ဆိုးများနှင့်၊ရာထူးတည်မြဲရေးအတွက် အာဏာအလွဲသုံးစား လုပ်မှုများကြောင့်၊ ဝန်ကြီးမင်းကိုယ်တိုင်ကပင်၊ ယခုအခါတွင်၊ ကွန်မြူနစ်များ ပြည်ထောင်စုထဲမှာ အာဏာတက်ပြီး သိမ်းနိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးလျက်ရှိနေပါပြီ။

သို့ဖြစ်ရာ၊ ပြည်ထောင်စုကြီးကို ကွန်မြူနစ်ဘေးမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်အောင်............

ဦးဘိုးလုံး။ ။(နားစိုက်ထောင်နေရာမှ၊ ညာဘက်လက်ကို ခါလျက်၊ယုတ်တရက်ကြားဖြတ်ပြီး)တော်တော့ကွယ်။

တင်တင်။ ။အခုဘဲပီးတော့မှာဘဲ-အကိုကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(စိတ်အနည်းငယ်တိုလျက်) တော်တော့ကွယ်။ ဒါတွေအလကားဟာတွေပါ။ တခြားစာတွေဆက်ဘတ်ပြကွယ်။

 www.dhammaransi.com

တင်တင်။ ။ဒီ စာ မှာ ထူး တာ က၊ တ ခြား ဟာ မ ဟုတ် ဘူး အကိုကြီး....။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မရွှေတင်.... ရှာမရှေနဲ့ကွယ်။ ဒါတွေ ငါနား မထောင်ချင်ဘူး။

တင်တင်။ ။အကိုကြီးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ဟာကို ရောက်ခါနီးမှ၊အကိုကြီးက အရပ်ခိုင်းလိုက်ထာကိုး....။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာများအရေးကြီးနေသလဲ....မရွှေတင်။

တင်တင်။ ။ပျက်အစဉ်၊ပြင်ခဏဘဲတဲ့။ အဲဒါကြောင့်၊ ပြည်ထောင်စုကြီး ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့လက်ထဲကို မရောက်ရအောင်၊ အကိုကြီးပြင်ပါတဲ့....။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တော်ကွာ၊ ဒါတွေကို ငါနားမထောင်ချင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးစာချ၊ မိကျောင်းမင်းရေကင်းပြနေတာတွေ။

တင်တင်။ ။အကိုကြီးတော့ခက်နေပြီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာခက်နေတာလဲ၊မိရွှေတင်။

တင်တင်။ ။အကိုကြီးဟာ၊ အကျိုးရှိဘို့ ပြောတာမျိုးတွေဆိုရင်၊နားမထောင်ချင်ဘူး။အကိုကြီးကိုမြှောက်ပင့်ပြီးပြောတဲ့ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေကိုမှနားထောင်ချင်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တော်တော့ကွယ်။တော်တော့။ တော်တော့........ ငါ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မိရွှေတင်လိုဟာမျိုးကတောင်၊ ငါ့ကိုဒီလိုထပြီး ပုန်ကန်နေတဲ့နောက်၊ ငါ့ဘက်မှာဘယ်သူရှိအုံးမှာလဲ။

တင်တင်။ ။ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အကိုကြီးရယ်။ အကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ တင်တင့်အပေါ်မှာအများကြီးရှိပါတယ်။တင်တင်တို့ စားရမဲ့မဲ့၊ သောက်ရမဲ့မဲ့ဘဝက၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် အကိုကြီးကြည့်ရှုခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တင်တင်ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် တင်တင်အခု

www.dhammaransi.com

ပြောနေတာ အကိုကြီးကိုပုန်ကန်ချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကိုကြီးဒုက္ခမရောက်ရအောင်လို့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အကိုကြီးကိုသတိပေးနေတာပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးအပေါ်မှာ ဝိုင်းပြီးကျေးဇူးကန်းနေကြတဲ့အခုလိုအခါမျိုးမှာ၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်လို့ ကြားရတာ၊အကိုကြီး အများကြီးဘဲဝမ်းသာတယ်ကွယ်။ (**သက်ပြင်းချလျက်**) ကဲ....တခြားစာတွေ ဆက်ဘတ်အုံးပေါ့။

တင်တင်။ ။ဒီစာက၊ ရထူးအချခံထားရတဲ့ ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် တယောက်အတွက်၊အကိုကြီးနဲ့ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ဦးဘဖြူဆီကအသနားခံစာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အတွင်းဝန်ဆီကိုပို့လိုက်။ တတ်နိုင်သလောက်ကူညီလိုက်ပါလို့ပြော။ (**တင်တင်သည် ၎င်းစာရွက်ပေါ်တွင်မှတ်လိုက်ပြီး၊ဘေးတွင် အသာချထားလိုက်သည်**)။

တင်တင်။ ။ဒီစာကတော့၊ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသောဘိတဆီကလာတဲ့စာ။ ဦးသောဘိတနဲ့ နောက်တပါး ဦးနန္ဒိယတို့ကျောင်းလုမှုဖြစ်တယ်။ ဦးသောဘိတက၊ ဝိနိစ္ဆယခုံရုံးမှာ အနိုင်ရတယ်။ ဟိုက်ကုတ်ကျတော့၊ဦးသောဘိတရှုံးသွားတယ်။ အဲဒီစီရင်ချက်အရ ရဲကဦးသောဘိတကို ကျောင်းက နှင်နေတဲ့အတွက်၊ အကိုကြီးက အကူအညီပေးပါတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟိုက်ကုတ်ရဲ့အမိန့်ဆိုရင်၊ ဒို့က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့၊ အတွင်းဝန်ကိုပြော၊ ရဲမင်းကြီးကိုယ်တိုင် အမှုဖြစ်တဲ့နေရာကိုသွားပြီး၊အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါစေ။ (**တင်တင်သည် ရှေးနည်းအတိုင်းစာရွက်ပေါ်တွင်မှတ်လိုက်သည်**)။

တင်တင်။ ။ဒါက တရုပ်သံအမတ်ကြီးဆီက၊ တနေ့ကပို့လိုက်တဲ့ ပန်းအိုးအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းစာ။

 www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း........။(တင်တင်သည် ရှေးနည်းအတိုင်းမှတ်လိုက်သည်)။

တင်တင်။ ။ဒါကအကိုကြီးရဲ့ မဲဆန္ဒနယ်က၊အဒေါ်ကြီးတဦးဆီကစာ၊ သူ့သားတက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကျတာ ၃ ခါရှိပြီတဲ့။ သင့်တော်တဲ့ရာထူးတခုခုပေးပါတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီစာမေးပွဲကိုတောင် မအောင် သေး ဘူး ဆိုရင်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး၊အလုပ်ပေးမလဲကွယ်။

တင်တင်။ ။ရွေးကောက်ပွဲတုန်းက ဒီအဒေါ်ကြီးဟာ၊အကိုကြီးအတွက် အသက်စွန့်ပြီးလုပ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သက်ပြင်းချလျက်) အင်း........အတွင်းဝန်ဆီကိုပို့ကွာ။ အောက်တန်းစာရေးဖြစ်နိုင်အောင် ကြည့်ပြီးခန့်လိုက်ပါလို့ ပြော။ (တင်တင်သည် ရှေးနည်းအတိုင်းမှတ်လိုက်သည်)။

တင်တင်။ ။ဒီစာက ပုဒ်မ ၅ နဲ့ ဘမ်းထားတဲ့ဗိုလ်သန်းဆိုတဲ့လူရဲ့ မိန်းမက အသနားခံတဲ့စာ။ သူ့ယောကျ်ားဟာ ပုဒ်မ ၅ နဲ့ဘမ်းထားတာ ၇ နှစ်ရှိပြီတဲ့ ။ အပစ်ရှိရင်လဲ၊ ရုံးတင်တရားစွဲပါတဲ့ ။ တရားမစွဲရင်လဲ၊ လွှတ်ပစ်ပါတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အတွင်းဝန်ဆီကိုပို့လိုက်ကွယ်။ လိုသလို ကြည့်လုပ်ပါလို့ ရေးလိုက်။

တင်တင်။ ။ဒီစာက၊အကိုကြီးနဲ့ နိုင်ငံရေးအတူတူလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ မကျေးက၊သခင်ဘိုးသာရဲ့ မိန်းမဆီကစာ။သူ့ယောကျ်ားသေပြီးကတဲက၊ သူတို့လဲ အင်မတန်ဆင်းရဲနေပါတယ်တဲ့။ ခလေး ၃ ယောက်ကို အခုထက်ထိကျောင်းမထားနိုင်သေးပါဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်ရင်၊ အကိုကြီးကငွေ သုံးထောင်လောက် မစပါတဲ့။ ငွေမတတ်နိုင်ရင် လိုင်

www.dhammaransi.com

စင်တစောင်ရအောင်လုပ်ပေးပါတဲ့။ လိုင်စင်ရရင်၊ ဝယ်မဲ့ တရုပ်သူဌေးတယောက် သူတို့အိမ်နားမှာရှိပါတယ်ဘဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း........ငွေငါးရာ ပို့လိုက်ပါလို့ မောင်ဘကို ပြော။ (တင်တင်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်းမှတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုအတွင်း ဦးဘိုးလုံး၏အတွင်းရေးအတွင်းဝန်တဦးဖြစ်သူ-ကိုဘသည် အခမ်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ ၎င်းသည် ဦးဘိုးလုံး၏ နားအနီးသို့ကပ်၍တိုးတိုး တိုးတိုး-နှင့်ပြောသည်)။

တင်တင်။ ။ဒီစာကတော့........ (ဦးဘိုးလုံးသည် တင်တင်အား လက်ဖြင့်တားလျက်ရှိသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ကိုဘပြောပြချက်များကိုနားထောင်ရင်း၊ လန့်သလိုလို၊ စိုးရိမ်သလိုလို၊ စိတ်တိုသလိုလို မျက်နှာထားအမူအရာများပြောင်းလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ....တင်တင်ရေ။ ဒီနေ့တော့၊ ဒီလောက်နဲ့ဘဲ တော်ပါဘီ။ နောက်မှဆက်ဘတ်ထာပေါ့ကွယ်။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (စာ ရွက် များ ကို ယူ ပြီး ထွက် သွား သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီကိုလိုက်လာတာမကောင်းဘူးလို့၊မင်းပြောမပြဘူးလား။

ကိုဘ။ ။ပြောတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြောရင် ဘာဖြစ်လို့မပြန်သလဲ။

ကိုဘ။ ။ဒါတော့၊ကျွန်တော်လဲမသိဘူး-အကိုကြီး။ ကျွန်တော်လဲ အစွမ်းကုန်ပြောတာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သိပ်ခက်ထာဘဲကွာ။ (ဦးဘိုးလုံးနှင့်ကိုဘတို့သည် တဦးကိုတဦးကြည့်လျက်ရှိကြသည်)။

 www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြန်လွှတ်လိုက်ကွာ။ငါမတွေ့ချင်ဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေစေ။

ကိုဘ။ ။အကိုကြီးဟာ အကိုကြီးပြော။ ကျွန်တော်ပြောလို့တော့မရဘူး။ ချုံးဖွဲချငိုနေတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။သိပ်ခက်ထာဘဲကွာ။ ကဲ....ကဲ....ကဲ။ လွှတ်လိုက်၊လွှတ်လိုက်၊လွှတ်လိုက်။ **(ကိုဘထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည်လက်နှစ်ဘက်ကိုယှက်၍စားပွဲခုံပေါ်တွင်တင်ထားပြီးလျှင်၊ ရှေ့တဲ့တဲ့ကိုစိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ အနည်ငယ်ကြာသောအခါ၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိသောမိန်းမတဦးသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်ငိုလျက် အခမ်းထဲသို့ဝင်လာပြီး၊ ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်သည်)**။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ရင်းမိန်းမကိုလှမ်းကြည့်လျက်) မခင်တင့်ရေ....ရုံးကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာရတာလဲကွယ်။ အကိုကြီးကိုသက်သက်အရှက်ခွဲရအောင်လား။

မခင်တင့်။ ။အကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ မခင်တင့်ကိုပစ်ထားသလဲ။ မခင်တင့်လိုက်လာမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပစ်မထားပါဘူး မခင်တင့်ရယ်။ အကိုကြီးမှာဘယ်လောက် အလုပ်တွေများနေသလဲဆိုတာ မခင်တင့်မသိဘူးနော်။

မခင်တင့်။ ။သိပါတယ်။ ခင်လှကြီးနဲ့ဘဲ အလုပ်များနေတယ်ဆိုတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသဖြစ်လျက်) တော်-တော်။ ဒီကောင်မစကား ဒီမှာလာမပြောနဲ့။တခြားစကားဘာပြောပြော၊ပြောချင်တာပြော။ ထို့........။

မခင်တင့်။ ။အကိုကြီး အိမ်ကိုဘယ်တော့လာမလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။လာပါ့မယ်ကွယ်။ ဒီကနေ့ညဘဲလာပါ့မယ်။

www.dhammaransi.com

မခင်တင့်။ ။အကိုကြီးဟာ ဘာမှမသိဘူးနော်။ အခုမခင်တင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေဘီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အံ့ အား သင့် လျက်) ဟင်........ဟုတ် လား။ ယောကျ်ားကလေးလား၊မိန်းမကလေးလား။

မခင်တင့်။ ။ဘယ် သိ အုံး မ လဲ-အ ကို ကြီး ရဲ့။ မွေးမှမမွေးသေးဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အကိုကြီးဆီက ငွေမှန်မှန်ရရဲ့လား။

မခင်တင့်။ ။အကိုကြီးမလာတာလဲကြာသွားဘီ။ ငွေမပို့တာလဲ ကြာသွားဘီ။ မခင်တင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပစ်ထားရတာလဲ-အကိုကြီး။ ဟင်....ဟင်....ဘာဖြစ်လို့ပစ်ထားရတာလဲ....။ မခင်တင့်ဟာ၊အကိုကြီးကိုဘယ်လိုအားကိုးနဲ့လိုက်လာတယ်ဆိုတာ၊ အကိုကြီးအသိဆုံးဘဲ။ အခုဆိုရင်၊ မခင်တင့်ရဲ့မိဘမောင်ဘွားတွေအားလုံး မခင်တင့်ကို သေခန်း ရှင်ခန်းဖြတ်ထားဘီဆိုတာလဲအကိုကြီးအသိဆုံးဘဲ.... အဲဒီတော့၊ အကိုကြီးကသာ မခင်တင့်ကိုစွန့်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့၊ မခင်တင့် တရှက်ကနှစ်ရှက်အဖြစ် မခံဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိုက်မှာဘဲ....အကိုကြီး။ မခင်တင့်ရဲ့အဖြစ်ကိုက၊ အင် မတန် ဆိုး ပါ တယ် အကိုကြီး ရယ်။ (မျက်ရည်များကျလာပြီး၊ စားပွဲခုံပေါ်တွင် မျက်နှာနှင့်မှောက်လျက် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလျက်ရှိလေသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မခင်တင့်ရှိရာသို့ထသွား၍ ကျောကိုအသာပုတ်လျက်) ကဲ....ကဲ....မခင်တင့်ရေ၊ ဒီရုံးထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုနှစ်ပါးသွားနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အခုနေများ ရုံးခန်းထဲတယောက်ယောက်ဝင်လာရင်၊ စောက်ကျိုးနဲ့မှာဘဲ။ ကဲ....ကဲ....ပြန်....ပြန်....အကိုကြီး ညကိုဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်။ ငွေတွေလဲယူလာခဲ့မယ်။ (မခင်တင့်

www.dhammaransi.com

သည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် မျက်နှာနှင့်မှောက်၍ ငိုနေရာမှ ခေါင်းထောင်ထပြီးလျှင်၊ မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိသည်။ ရှင်းနောက်ထိုင်ရာမှထသည်)။

မခင်တင့်။ ။ဒါဘဲနော်....အကိုကြီး၊ ဒီကနေ့ညကို လာရမယ်။ ဆက်ဆက်လာရမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။စိတ်ချပါကွယ်။ (မခင်တင့်သည် ကိုဘ၏အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ရှင်း၏နောက်ဘက်မှာရှိသောဘီဒိုထဲမှအရက်ပုလင်းကိုထုတ်ပြီးဖလ်ခွက်ထဲသို့ အနဲငယ် ငှဲထည့်လိုက်သည်။ ဤသို့ထည့်ပြီး၊ ရေအနဲငယ် ရော၍ သောက်ချလိုက်သည်)။ (မင်းစေကလေးသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်)။

မင်းစေ။ ။ဖျာပုံက ခရိုင်ဝန်ရောက်နေတယ်။ ဆရာကြီးက ခေါ်ထားလို့ လာတယ်လို့ ပြောတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေး....လွှတ်လိုက်။

(ဖျာပုံခရိုင်ဝန် ဦးတင်ထွန်းဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ကုလားထိုင်တလုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြပြီး) ထိုင်ပါ။ (ရှေ့တွင်ရှိသော စီးကရက်ဘူးကိုလှမ်းပေးရင်း) ဆေးလိပ်သောက်သလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်မသောက်ချင်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးတင်ထွန်း ဘယ်တုန်းကဒီကိုရောက်သလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။မနက်ကဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။နယ်အခြေအနေ ဘယ့်နှယ်လဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကောင်းပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးတင်ထွန်း....ဖျာပုံမှာ ပျော်ရဲ့လား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။အမှုထမ်းအရာထမ်းဆိုတာ၊ ထားရာမှာ ပျော်ရမှာဘဲ။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။လိုတာတခုခုရှိရင်ပြောနော်။ အားမနာနဲ့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ-ဦးတင်ထွန်းရေ။ ကျုပ်မှာလဲအလုပ်တွေ သိပ်ရှုပ်နေတယ်။ လိုရင်းကိုဘဲပြောရမှာဘဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့လထဲက လုပ်ခဲ့တဲ့ မအူပင်၊ကြားရွေးကောက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ အမတ်လောင်း မရှုမလှရှုံးသွားတာ၊ ဦးတင်ထွန်းလဲ သိပြီးရောပေါ့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဟုတ်ကဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အဲဒီမှာခရိုင်ဝန်ဟာ၊ အင်မတန်ညံ့တယ်။ ကျုပ်ဒီကညွှန်ကြားလိုက်တဲ့ အတိုင်းလုပ်ရင်၊ ကျုပ်တို့နိုင်ချေရှိပါတယ်။ လုပ်ရမှာသိပ်မခက်ပါဘူး၊ အတိုက်အခံခေါင်းဆောင် ၃-၄-ဦးလောက်၊ ပုဒ်မ-၅-နဲ့ ဆွဲလိုက်ယုံဘဲ။ ပြီးတော့၊ ဩဇာရှိတဲ့ သူကြီး-ဆယ့်လေး ငါးယောက်လောက်ကို ခေါ်ပြီး၊ ကြည့်လုပ်ဘို့ ကျောကလေးရင်ကလေးသပ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးသွားနိုင်တာဘဲ။ အဲဒါကို ဒီခရိုင်ဝန်ဟာ မလုပ်ဘူး။ အင်မတန် ခေါင်းမာတဲ့လူ။ ကျုပ်လဲ စောက်မြင်ကပ်ကပ်ရှိတာနဲ့၊ မအူပင်ကနေပြီး ကျောက်ဖြူကိုချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ၊ သူ့နောက်ကို ကျုပ်အလိုက်ခိုင်းထားတယ်။ တခုခုနဲ့မိရင်တော့၊ မသက်သာဘူး၊ ကျုပ်တော့ရက်စက်ရမှာဘဲ။ တယ်ခက်တယ်ဗျာ။ ခရိုင်ဝန် တချို့ဟာ၊ သဘောမပေါက်ကြသေးဘူး။ဝန်ကြီးနဲ့ သူတို့နဲ့ ဆိုတာ၊ တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်ကို ဦးနဲ့ပဲ့ခွဲပြီး ထမ်းနေကြရတာဘဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ တယောက်ကိုစွန့်ရှိရင်တယောက်က ကူညီမှ တာဝန် ကြေပြွန်ရာ ရောက်မှာပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား-ဦးတင်ထွန်း။ (ဦးတင်ထွန်းလည်း ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ဦးဘိုးလုံးကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ရှေ့လဆန်းမှာလုပ်မဲ့ ဖျာပုံမြို့မ ကြားရွေးကောက်ပွဲမှာတော့၊ အရှုံးမခံချင်ဘူး။ နိုင်ချင်တယ်။ အဲဒါ ဦးတင်ထွန်းကူပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။မတရားတာကို၊ မခိုင်းခြင်ပါနဲ့ ဝန်ကြီးမင်း။ နောက်ပြီးတော့လဲ၊ အရာရှိတွေက ဒီလိုဝင်ပြီး ကူရင်၊ ဝန်ကြီးမင်းတို့အတွက် ပိုပြီးဆိုးပါလိမ့်မယ်။ အခုခေတ် လူထုက၊ အတော်ကြီးတိုးတက်နေပြီ။ မတရားလုပ်ထာ၊ ငုံ့ခံနေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အတိုက်အခံကို မကြိုက်ပေမဲ့ မတရားလုပ်ထာကိုမုန်းတာနဲ့ ၊ လူထုဟာသူတို့ရဲ့မဲတွေကို အတိုက်အခံထဲ အကုန်ပစ်ထည့်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကျုပ်ပြောတာကိုစမ်းကြည့်ပါအုံး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။အကျိုးမရှိတာကို မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ မအူပင် ကြားရွေးကောက်ပွဲတုံးက၊ ခရိုင်ဝန်ကသာ မကူတာ။ ကူတဲ့အရာရှိတွေကကူတယ်။ အဲဒီလို မတရားလုပ်ထာကို မုန်းပြီး၊ လူထုကအရွဲ့တိုက်လိုက်ထာနဲ့၊ ဝန်ကြီးမင်းတို့ရဲ့ အမတ်ဟာ ဒီလောက်မရှုမလှရှုံးသွားရတာပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဦးတင်ထွန်းကသာ၊ စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ကူပါ။ ကျုပ်တို့အမတ်နိုင်ရစေ့မယ်။ကေန်နိုင်ရမယ်။အဲဒီတော့၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဦးတင်ထွန်း။ ကူမယ်မဟုတ်လား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်မကူနိုင်ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အံ့အားသင့်လျက်) ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဥပဒေကခွင့်မပြုဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးက ခွင့်ပြုရင်၊ ဥပဒေ အရေး မကြီးပါဘူး။

www.dhammaransi.com

ဦးတင်ထွန်း။ ။ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးမှာ ဥပဒေ အရေးမကြီးပေတဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဥပဒေအရေးကြီးပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အနည်းငယ် တွေနေပြီးမှ) ဒီလိုဆိုရင်၊ ရွေးကောက်ပွဲ အနိုင်ရအောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒါကတော့! ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့အလုပ်ဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ဘူးလေ။ကိုယ့်လူက၊ စကားပြောတယ်ပြီး မာပါလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။သည်းခံပါ-ဝန်ကြီး။ ကျွန်တော် ဒီလိုဘဲ ပြောတတ်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကျုပ်က-ဦးတင်ထွန်းရဲ့ အကြောင်းကို ကြားရကထဲက၊ အင်မတန် သဘောကြပြီး၊ ကောင်းကောင်းကြည့်မလို့ စိတ်ကူးထားတာ။ အခုလိုကျုပ်ကို ဘောက်ကျကျ စကားပြောတော့၊ ရင်ဝကို စုံကန်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာဘဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်ပြောတာ တုံးတိတိနေရင်၊ သည်းခံပါ ဝန်ကြီး။ ကျွန်တော် ဘသူရဲ့အမ အစကိုမှလဲ မခံချင်ဘူး။ ဥပဒေအပြင်ဘက်က အလုပ်တွေကို ခိုင်းလာရင်လဲ၊ ဘယ်သူခိုင်းတာကိုမှ မလုပ်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော် ထပ်ပြီးပြောပါရစေ။ မလုပ်ဘူး။ ဥပဒေအပြင်ဘက်က အလုပ်တွေကို၊ အပေါ်က ခိုင်းတဲ့အတိုင်း၊ တောင်လုပ် မြောက်လုပ် လုပ်ပေးတာကြောင့်၊ ရာဇဝတ်မှုရာနှုန်းရတွေ တိုးတက်ကြီးပွါးတာထက်၊ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်လို့ အလုပ် ပြုတ်သွားတာကို ကျွန်တော် ပိုပြီးနှစ်သက်တယ်-ဝန်ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကိုယ့်လူက၊ အတိုက်အခံဂိုဏ်းသားတွေရဲ့အိတ်

www.dhammaransi.com

ထဲကို ရောက်နေဘီထင်တယ်။ ပြောတဲ့ လေကတော့၊ အတိုက်အခံ ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ လေအတိုင်းဘဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့။ ဒီလို မရေမရာပြောတာ၊ ကျွန်တော်မခံဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက်) အင်း....အင်း.... ကောင်းဘီ၊ ကောင်းဘီ၊ သွားတော့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။(ထလျက်) ဥပဒေအတွင်းကဆိုရင်၊ ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ၊ ကျွန်တော်အသေခံလုပ်ပါမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလျက်) ထိုင်ပါအုံး။ (ဦးတင်ထွန်း ထိုင်သည်)။ ကဲ-နိုင်ငံရေးသမားလို မပြောခြင်ပေမဲ့၊နယ်ရဲ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုခရိုင်ဝန်အနေနဲ့ အစီရင်ခံစမ်းပါအုံး။ ကျုပ်တို့အမတ်လောင်း နိုင်ခြေ ရှိရဲ့လား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။မရှိဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖျာပုံနယ်မှာအစိုးရအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဒီလောက် လုပ်ထားတာတောင်၊ နိုင်ခြေမရှိဘူးလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။မရှိဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာဖြစ်လို့လဲ။

(ဦးတင်ထွန်းလည်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပြောသာပြောပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်သိချင်လို့ပါ။ ပြောသာပြောပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ပြောရမှာခက်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြောသာပြောပါ။

(ဦးတင်ထွန်းလည်း ဘာမှမပြောဘဲ၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ပင်ရှိသည်)။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြောသာပြောပါ၊ ကျုပ်သိချင်လို့ပါ၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး။ ကြောက်စရာလဲမရှိဘူး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါဖြင့်ပြောပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။မနှစ်က၊ ဝန်ကြီးဟာ၊ မိန်းမတယောက်နဲ့ အရက်တွေမူးပြီး အရပ်ထဲကခဲနဲ့ ဝိုင်းအပေါက်ခံရတယ် ဆိုတဲ့သတင်း၊ သတင်းစာတွေထဲမှာပါလာတဲ့ အချိန်က စပြီး၊ ဝန်ကြီးတို့ရဲ့အဖွဲ့အပေါ်မှာ လူထုရဲ့ကြည်ညိုမှု မရှိတော့ဘူး။ တခြားနယ်တွေမှာတော့မပြောတတ်ဘူး။ ဖျာပုံမှာတော့ မရှိတော့ဘူး။ အခုရွေးကောက်ပွဲ လုပ် ရင်၊ အတိုက်အခံကိုမကြိုက်ပေမဲ့၊ ဝန်ကြီးတို့ရဲ့အဖွဲ့ကို မ ကြည်ညိုတာနဲ့၊ အတိုက်အခံထဲကို လူထုက မဲထည့်ပစ် လိုက်မှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီလောက်တောင်ဘဲလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒီလောက်တောင်ဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဝန် ကြီး ဆို တာ လဲ၊ နောက်ဆုံးတော့၊ လူတ ယောက်ဘဲ။ အဲဒီတော့ လူတယောက်အနေနဲ့ မမူးရ တော့ဘူးလား၊ မိန်းမမလိုက်ရတော့ဘူးလား။ ဟင်.... ဘယ့်နှယ်လဲ–ဦးတင်ထွန်း။ ကျုပ်မေးတာ ဖြေစမ်းပါ အုံး။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒီဟာဖြေဘို့၊ ကျွန်တော့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ လူထုကိုမေးပါ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဝန် ကြီးတယောက်ဟာ၊ ဝန် ကြီး အ လုပ် ကို ကောင်းကောင်းလုပ်ရင် ပြီးရောပေါ့။ ဒီဝန်ကြီး အရက် မူးတာ၊ မိန်းမလိုက်ထာဟာ သူ့ရဲ့ အ တွင်း ရေးဘဲ မဟုတ်ဘူးလား။

 www.dhammaransi.com

ဦးတင်ထွန်း။ ။အရက် မူးချင်ရင်၊ မိန်းမ လိုက်ချင်ရင်တော့၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် လုပ်ဘို့ မကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာဘဲ....သည်းခံပါ။ ဒီအကြံပေးဘို့၊ ကျွန်တော့်မှာဘာမှတာဝန်မရှိပါဘူး။ ဝန်ကြီး မေးလွန်းလို့သာ ကျွန်တော်ပြောရတာပါ။ သည့်ပြင်အကြောင်း မရှိရင်လဲ၊ ကျွန်တော်ပြန်ပါရစေ။ ပြောပါများ၊ အမှား တွေပါသွားမှာ စိုးပါတယ် (ထလိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ထိုင်ပါအုံး (ဦးတင်ထွန်းပြန်၍ထိုင်သည်)။ ကဲ၊ ကျုပ်အရက်မူးလို့၊ မိန်းမလိုက်လို့၊ ဖျာပုံ လူထုက၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကိုမကြည်ညိုတော့ဘဲ၊ အတိုက်အခံကို မဲပေးမယ်ဆိုရင်၊ အတိုက်အခံအနိုင်မရအောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လုပ်စရာဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား။ အတိုက်အခံ အနိုင်ရသွားတာကိုတော့၊ ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကြည့်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့၊ အတိုက်အခံအနိုင်မရအောင်၊ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူးလား။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်မဖြေချင်ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖြေသာဖြေပါ၊ အတိုက်အခံ အနိုင်မရအောင် လုပ်တဲ့ အဖြေဆိုရင် ကျုပ် လက်ခံမယ်။ ဘယ်အဖြေ ရှိသလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်မဖြေချင်ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖြေသာဖြေပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒါဖြင့်ဖြေပါ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဝန်ကြီးတို့အမတ်လောင်းအနိုင်ရဘို့၊တလမ်းထဲ ရှိတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အဲဒီလိုလဲကူအုံးမှပေါ့။ခုတင်ကလို၊ဘာမှကူဘော်

www.dhammaransi.com

လောင်ဘက်မရဘဲ၊ ကျုပ်ကို ဒုံးတိတိကြီး ပြောနေတာ၊ ကျုပ်အင်မတန်ဒေါသထွက်တယ်။ ဒေါသကို အတော်ချုပ်တည်းထားရတယ်။ အဲဒီတလမ်းထဲဆိုတာက ဘာလမ်းလဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒီတလမ်းထဲဆိုတာက၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်ရှိရာထူးကရော၊ ပါတီကရောထွက်ပစ်လိုက်တဲ့လမ်းဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အလွန်ဒေါသဖြစ်လျက်) ဘာကွ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။ဒီနေ့မနက် သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလာတဲ့ သတင်းသာ မှန်မယ်ဆိုရင်၊ အခုလိုထွက်ပေးတာတောင်၊ အနိုင်ရဘို့ဟာ အလုပ်ရအင်မတန်ခက်အုံးမယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့ တင်ထွန်း။ ဒါ ငါ့ကိုမင်းသက်သက်စော်ကားတာဘဲ။ မင်းငါ့ကိုဘာမှတ်လို့လဲ။ ဝန်ကြီးတယောက်လုံးကို၊ ဒီလိုစော်စော်ကားကားပြောတာ ကောင်းသလား။ (လက်နှင့်နှင်လျက်) ....သွား....သွား....သွား....သွား....။ (ဦးတင်ထွန်းသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ဦးတင်ထွန်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်၍)အလကားအကောင်။ လခထုတ်ကောင်းအောင်၊ ညာပြီးအရာရှိအရေကိုခြုံထားတာ။ ကွန်မြူနစ်လက်ကိုင်ဒုတ်ဘဲ။

ဦးတင်ထွန်း။ ။(ဦးဘိုးလုံးဘက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး)ဝန်ကြီး....ဒီစွပ်စွဲချက်ကို လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်ရှေ့မှာ ပြောကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ဦးတင်ထွန်းကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်နေသည်။ ဘာမှမပြော။ ဦးတင်ထွန်းသည် တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် အလွန်ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည်။ ၎င်း၏ရှေ့တည့်တည့်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး အကြံယူလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဖြုံးကနဲအကြံရ၍ အတွင်းဝန်တယ်လီဖုံးကို ဇပ်

www.dhammaransi.com

ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။) ဟုလို၊ အတွင်းဝန်လား။ ဒီခဏလာစမ်းပါ။ (တယ်လီဖုံးကိုချထားပြီး၊ ဘီဒိုထဲက အရက်တခွက်ကိုထသောက်ပြန်သည်၊အတွင်းဝန်သည်မှတ်စုစာအုပ်တအုပ်ကိုကိုင်ပြီး၊ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အတွင်းဝန်အား၊ ကုလားထိုင် တွင် ထိုင် ရန် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး) ဖျာပုံခရိုင်ဝန်ဟာ၊ တယ်ပြီးလူဝါးဝတဲ့ အကောင်ပါလား။

အတွင်းဝန်။ ။လူတော့ လူကောင်းတယောက်ဘဲ....ဝန်ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာလူကောင်းရမှာလဲ။ ဒီကောင်ဟာ အရေခြုံ ခရိုင်ဝန်။ အမှန်စင်စစ်ကတော့၊ ကွန်မြူနစ်ဒရှိုဘဲ။

အတွင်းဝန်။ ။ဖျာပုံခရိုင်ဝန် ဦးတင်ထွန်းမှတ်လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတင်ထွန်းပါဘဲ။

အတွင်းဝန်။ ။အခု ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာရှိတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေသလဲ။

အတွင်းဝန်။ ။ဘာမှမပြောပါဘူး။ ညနေ သင်္ဘောနဲ့ ဖျာပုံ ပြန်မဲ့အကြောင်းဘဲ လာပြောပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီကောင် မကောင်းဘူး။ ဒီကောင် ဖျာပုံမှာ ရှိရင်၊လွတ်လပ်ပြီးတရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေပေါ်ကွန်မြူနစ်တွေနိုင်မှာဘဲ။ ဒီကောင် ဟာ အစိုးရလခကိုယူထားပြီး၊ လုပ်တော့ မြေအောက် ကွန်မြူနစ်အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေတာ။

အတွင်းဝန်။ ။သည်းခံပါဝန်ကြီး၊ ကျွန်တော် ပြောပရစေ။ ဝန်ကြီး........ဒီ ဦးတင်ထွန်းအပေါ်မှာ အထင်လွဲနေဘီထင်တယ်။ ခရိုင်ဝန်ထဲမှာ အကောင်းဆုံး ခရိုင်ဝန်တဦးဘဲ။ နိုင်ငံရေးပယောဂလဲ အကင်းစင်ဆုံးဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တော်ပါတော့ဗျာ။ခင်ဗျားတို့အတွင်းဝန်တွေဟာ

www.dhammaransi.com

ခင်ဗျားတို့ အရာရှိတွေကိုထိပြီဆိုမှဖြင့်၊ ရှေ့ကကာဆီးကာဆီးနဲ့။ ကျုပ်ဖြင့်ခင်ဗျားတို့နဲ့တောင်၊ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။

အတွင်းဝန်။ ။သည်းခံပါဝန်ကြီး။ကျွန်တော်ကတော့ ဝတ္တရားအတိုင်း ပြောပြရတာပါ။ ဦးတင်ထွန်းရဲ့ ကွန်ဖီဒင်ရှယ်ဖိုင်ကိုယူကြည့်လိုက်ရင်၊ သူ့အကြောင်းကောင်းကောင်းသိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သိရသလောက်ဆိုရင်၊ ဦးတင်ထွန်းဟာ၊ အခွန်တော်ငွေ ကောက်တဲ့နေရာမှာရော၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာမှာရော၊ တာဝန်ကျေပြွန်တဲ့နေရာမှာရော၊ နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားမှုခံရတဲ့နေရာမှာရော၊အပျော်အပါးနဲ့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကင်းစင်တဲ့နေရာမှာရော၊ ခရိုင်ဝန်တွေထဲမှာဆိုရင်ထိပ်ဆုံးတန်းမှာရှိပါတယ်။ ဒီလူဟာ၊ ဒီအတွင်းဝင်ရုံးကနယ်ကိုပို့လိုက်ထာဘဲ။ဒီရုံးမှာနေတုန်းကရော၊ နယ်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာရော၊ အတွင်းဝန်အဆက်ဆက်၊ တိုင်းမင်းကြီးအဆက်ဆက်ရေးထားတဲ့ ကွန်ဖီဒင်ရှယ်ဖိုင်ရှိပါတယ်။ ဝန်ကြီးဘတ်ချင်ရင် ကျွန်တော်ပို့လိုက်ပါ့မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကွန်ဖီဒင်ရှယ်ဖိုင်ထဲမှာ ဘာဘဲရေးထားထား....ဒီကောင်ဟာလူဆိုးဘဲ။ ခရိုင်ဝန်အရေခြုံထားပြီး၊ ကွန်မြူနစ်ဒရှိအလုပ်ကို လုပ်ပေးနေတာ။ ဒီကောင် ဖျာပုံမှာရှိရင်၊ ကြားရွေးကောက်ပွဲမှာ အတိုက်အခံနိုင်မှာဘဲ။ ဒီကောင့်ကို ဖျာပုံမှာကျုပ် မထားချင်ဘူး။ စင်ကလိုင်ခန္တီးကိုပို့ချင်တယ်။

အတွင်းဝန်။ ။ဒီကိစ္စကိုတရက်နှစ်ရက်လောက်ထားပြီးစဉ်းစားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ် ဝန်ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီ။

www.dhammaransi.com

ဒီကနေ့ကစပြီး၊ ၇ ရက်အတွင်းပြောင်းရမယ်။ ဖျာပုံမှာ မရှိရဘူး။ ကဲ....အတွင်းဝန်။ အဲဒါကျုပ်အမိန့်ဘဲ။ သွားတော့။

အတွင်းဝန်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်တစုံတခုရေးပြီး၊ ထွက်သွားသည်။ မင်းစေမောင်လွန်းသည်အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်)။

မောင်လွန်း။ ။ဆရာကြီး၊ နေ့လည်စာစားတော့မလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသနှင့်) သွား .... သွား .... သွား ....သွား .... သွား။ ခွေးမသားတွေ ဘယ်သူမှလာမရှုပ်ကြနဲ့။ (မောင်လွန်းသည်ကြက်သေသေ၍ခေတ္တကြည့်နေပြီး၊အပြင်ထွက်သွားသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(အပြင်တယ်လီဖုံးကိုကိုင်လျက်) ရန်ကုန် ရဲမင်းကြီးကိုပေး။ ....ဟလို၊ ရဲမင်းကြီးလား။ ....ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး စကားပြောနေတယ်။ ....ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သဲလွန်စနဲ့ကလေးမှမရသေးဘူးလား။ ....ဟာ....ခင်ဗျာ့ပုလိပ်တွေကတယ်ရှော်တဲ့ကောင်တွေဘဲ။....ဒင်းတို့ရန်ကုန်ထဲမှါဘဲရှိနေအုံးမှာဘဲ။ရန်ကုန်မှာပုန်းနေရတာက၊နယ်ထက်ပိုပြီးလွယ်တယ်....ခင်ဗျားလဲ ဒီလိုဘဲယူဆသလား။ အင်း....အင်း....အင်း....၊ ကောင်ကလေးရဲ့ အဘေနဲ့ အမေကို ဘမ်းလိုက်ရင် မြန်မြန်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သဘောရသလဲ။....သဘောမတူဘူးလား။ဘါဖြစ်လို့လဲ။ ....အကြောင်းမလုံလောက်ဘူး-ဟုတ်လား။ ....သူတို့သားကို ဒီလိုခိုးပြေးအောင်၊ သူတို့မြှောက်ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါလုံလောက်တဲ့အကြောင်းပေါ့....အင်း....အင်း....အာမခံပေးရမယ်ဆိုရင်တော့၊နေပေစေတော့။ ကဲ....ရဲမင်းကြီး၊ ကျုပ်တော့ အကြံကုန်နေပြီ။ မြန်မြန်မိအောင် ခင်ဗျား

www.dhammaransi.com

ကိုယ်တိုင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားစမ်းပါအုံး။ ....အော်....
အော်....ဒီမှာ၊ ဒီမှာ၊ ရဲမင်းကြီး။ ခင်ဗျားကို အတွင်းရေး
တခုတိုင်ပင်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားနှုတ်လုံမှုဖြစ်မယ်။ နှုတ်လုံ
နိုင်ပါ့မလား။ ....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုရှိတယ်။ ဒီ
ဘက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ဗဟုသုတရှိ
တယ်။ ကျုပ်ဆေးဖရောင်းတိုင်ထွန်းချင်တယ်။ ကျကျနန
ထွန်းတတ်တဲ့ဆရာရှိသလား။ ....ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။
ခင်ဗျားနဲ့ အကျွမ်းဝင်ရဲ့လား။ ....ဒီလိုဆိုရင်သိပ်ကောင်း
တာပေါ့။ ဒီဆရာက နှုတ်လုံပါ့မလား။ တော်တော်ကြာ၊
ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးဖရောင်းတိုင်ဆိုပြီး၊ စာလုံးမဲ
ကြီးတွေနဲ့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါလာပါအုံးမယ်။ ဘယ်
နှယ်လဲ။ ....အင်း....အင်း....အင်း ဒီလိုနှုတ်လုံရင်ကောင်း
တာပေါ့။ ....ဒီမှာရဲမင်းကြီး။ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်ဖွင့်
ပြောရမှာဘဲ။ ဒါကလေးကိုကျုပ်မြန်မြန်ပြန်ရမှုဖြစ်မယ်။
ကျုပ်ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိဘူး။ ....ဆရာက၊ တော်တော်
စွမ်းသလား။ အင်း....အင်း....အင်း....။ ကောင်းတယ်။
သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငွေကုန်တာတော့ အရေး
မကြီးဘူး။ဘယ်လောက်ဘဲကုန်ကုန်။ ကုန်ပေစေ။ကောင်
မကလေး မြန်မြန်ပြန်လာဘို့ဘဲအရေးကြီးတယ်။....စရံငွေ
ဘယ်လောက်ပို့လိုက်ရမလဲ။....အခုမပို့ရသေးဘူးလား။
ကောင်းပြီ။ဘယ်အချိန်မဆိုလိုချင်ရင်အသင့်ဘဲ။ဘာ....။
ကောင်မကလေးဝတ်တဲ့လုံချည်၊ ချွေးခံအင်္ကျီ၊ အပေါ်အင်္ကျီ
ကိုလိုချင်တယ် - ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ဘို့လဲ။ ....အင်း....
အင်း....အော်....ဟုတ်လား။ ဆေးဖရောင်းတိုင်ထဲမှာ မီး
ဇာလုပ်ဘို့၊ဟုတ်လား။တယ်ထူးဆန်းပါလား။....ရပါစေ့
မယ်။ ခုချက်ခြင်းပို့လိုက်ပါ့မယ်။ ....စိတ်ချပရစေနော်....

ရဲမင်းကြီး။ကျေးဇူးကိုဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး။ဟုတ်ကဲ့-ဟုတ်ကဲ့။သင့်ခ်ယူ။ (တယ်လီဖုံးချထားလိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး၊ ဘီဒိုထဲမှအရက်တခွက်ကို သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကိုဘသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ရင်း၏ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ထိုင်သည်။ ကိုဘလည်း ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်သည်)။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံး....အခုဘဲ တယ်လီဖုံးနဲ့ သတင်းထူးတခုရတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ခင်လှကြီးတို့ကိုတွေ့ပလား။

ကိုဘ။ ။ဒါအတွက်မဟုတ်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အို....ဒင်းဒို့ကိုမိမျှား....မိသလားလို့။ဒါဖြင့်ဘာသတင်းလဲ။ ....အောင်နေအုံး။ နေအုံး။ (စားပွဲပေါ်မှ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ မင်းစေဝင်လာသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည်ကိုဘဘက်သို့လှည့်ပြီး) မောင်ဘရေ၊ ခဏနေအုံးနော်။ ဟေ့ကောင်။ မောင်လွန်းဘယ်သွားသလဲ။ ခပ်မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း။ (မင်းစေသည် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။)အင်း....ပြောတော့။

ကိုဘ။ ။မနက်က ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့အိမ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ်တယ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးကို ခေါင်းဆောင်ခေါ်တာကတော့၊ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးလုံးရဲ့ ပါလီမန်အတွင်းဝန် ကိုဘိုနီဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာအစည်းအဝေးတဲ့လဲကွ။

ကိုဘ။ ။မနက်ကသတင်းစာတွေထဲမှာပါလာတဲ့ ကိုကြီးလုံးရဲ့အကြောင်းကိုဆွေးနွေးတဲ့အစည်းအဝေးတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဟုတ်ပါဘူးကွာ။မင်းဘယ်ကကြားသလဲ။ ဘာ

www.dhammaransi.com

ဆွေးနွေးစရာရှိသလဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်က ငါ့ကိုခေါ်မေးလိုက်ရင်ပြီးသွားနိုင်တဲ့ကိစ္စဘဲ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးကသာငြင်းနေ။ ဦးလှရွှေကိုယ်တိုင်က၊ ခုနကဘဲ ကျွန်တော့်ဆီကို တယ်လီဖုံးဆက်တယ်။ ဒီအစည်းအဝေးမှာ သူလဲပါတယ်ဘဲ့၊ သူအစည်းအဝေးတက်ထားကတော့၊ ကိုဘိုနီကတယ်လီဖုံးနဲ့ခေါ်လိုက်လို့ တက်ထားဘဲဘဲ့။ ဒီအထဲမှာသူမပါပါဘူးတဲ့။ အဲဒါ အထင်မလွဲအောင် ကိုကြီးလုံးကိုပြောပေးပါဘဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာတွေပြောကြသဘဲ့လဲ။

ကိုဘ။ ။အပြောဆိုးကတော့၊ကိုကြီးလုံးရဲ့ပါလီမန်အတွင်းဝန်ကိုဘိုနီဘဲတဲ့။သူက ကိုကြီးလုံးကို ပါတီထဲကကော၊အစိုးရအဖွဲ့ထဲကကောထုတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ဒေါသဖြစ်လျက်) ဒင်းနှမကို ငါမယူလို့လား။ ဂမြင်းမသား၊ တောသား၊ ငါဆွဲတင်ထားလို့၊မန္တေတန္တေကမှ လူရာဝင်လာဘဲ့ခွေးက၊ ငါ့ကို ပြန်ဟောင်တယ်ဆိုတာ၊ငါအသဲနာသကွာ။

ကိုဘ။ ။ကိုဘိုနီဟာ၊ကိုကြီးလုံးရဲ့နေရာမှာပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးလုပ်ချင်နေတာကြာဘီ-ကိုကြီးလုံးရဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါသိပါတယ်ကွာ။ (မောင်လွန်းဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့....မောင်လွန်း။ရွှေတောင်ကြားအိမ်ကို မြန်မြန်သွားစမ်း။ သွားပြီးရင်၊ခင်လှကြီးဝတ်တဲ့ လုံချီရယ်။ အင်္ကျီရယ်။ ချွေးခံအင်္ကျီရယ်၊ပေးပါလို့ သူ့အမေကြီးဆီမှာတောင်း။ အဲဒါတွေကိုရန်ကုန်ရဲမင်းကြီးဆီ၊ မင်းကိုယ်တိုင်သွားပေးလိုက်။ မြန်မြန်သွား။ ကြားလား၊ ဟိုဝင်ဒီဝင်၊ ဝင်မနေနဲ့ကွာ။ သွား....သွား....။ မြန်မြန်သွား။ (မောင်လွန်းသည် အခန်းဝသို့သွားနေစဉ်)။ ဟေ့....

www.dhammaransi.com

မောင်လွန်း၊ခဏနေအုံး။ သူ့အမေကြီးက ဘာလုပ်ဘိုလဲလို့မေးရင်၊အရေးကြီးလို့ငါကတောင်းတယ်။ဆက်ဆက်ပေးပါလို့သာပြော။ဟုတ်လား။

မောင်လွန်း။ ။ဟုတ်ကဲ့(ထွက်သွားရန်ပြင်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့....ဟေ့....နေအုံး။ မင်း....ရဲ့မင်းကြီးဆီကိုသွားရင်၊ သူနဲ့ဆက်ဆက်တွေ့အောင်ရှာ။ အောက်ကကောင်တွေလက်ထဲပေးမပစ်ခဲ့နဲ့။ ကြားလား။ သွား....သွား....မြန်မြန်သွား။ အင်း....ဆက်ပါအုံး။ဘိုနီက၊ငါ့ကိုထုတ်ပစ်ရမတဲ့လား။

ကိုဘ။ ။ဟုတ်ကဲ့....ကိုကြီးလုံးရဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီတော့၊ဝန်ကြီးချုပ်ကဘာပြောသလဲ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးရဲ့အကြောင်းတွေကို သူလဲ ကြားနေတာကြာပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ၊ကိုကြီးလုံးကိုသတိလောက်ပေးပြီး၊ ပြည်ထဲရေးက၊တခြားဌာနတခုခုကို ပြောင်းပေးလိုက်ရင် တော်လောက်ပြီလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့၊ ကိုဘိုနီကတော့၊ပါတီကကော၊အစိုးရအဖွဲ့ကကော၊ကိုကြီးလုံးကို ထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ အတင်းတောင်းဆိုတယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်းဆိုစမ်းပါအုံး။

ကိုဘ။ ။အဲဒီတော့ဝန်ကြီးချုပ်က ဒီကနေ့ညအထူးအလုပ်အမှုဆောင်အစည်းအဝေးကိုခေါ်။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာဆုံးဖြတ်လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ခေါ် ချင် ခေါ်ပေါ့ကွာ။ ငါက ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးကသာ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲလို့ပြောနေ။ ကိုဘိုနီကတော့၊ အလုပ်အမှုဆောင်တွေအားလုံးကို သူ

ပြောပြီးပြီတဲ့။ ဦးဒွေးနဲ့ ဦးသိန်းမောင် နှစ်ယောက်ထဲဘဲ၊ ကိုကြီးလုံးဘက်မှာရှိတော့တယ်တဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်ပြီး)လုပ်ချင်တာလုပ်ကြပါစေ။ ငါဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ညောင်မြစ်ကိုတူးလာကြရင်တော့၊ ပုတ်သင်ဥတွေကိုဖေါ် ရမှာပေါ့ကွာ။ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေနဲ့ ဖြစ်သေးတယ်။ ဒင်းက၊ ပုသိမ်ညှန့်ထဲက စိန်ဖေရဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ငါအကုန်ဖွင့်ချမှာပေါ့။ ချစ်တီးဘဏ်ကိစ္စမှာလဲဒင်း ငွေတသိန်းယူထားတာ၊ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား။ ဒီပြင် ကောင်တွေလဲ ငါ့ကိုတွယ်ကြပေစေ၊ ဘိန်းစားချင်းချင်း တလုံးပို့ရှုလို့ ဘာရမလဲကွ။ မောင်ဘ.... မင်းမှတ်ထား လိုက်ပါ။ငါငို့မခံဘူးကွ။ ငါပြန်ချပယ်။ငါပြန်ချမယ်။ငါ့ ကိုချတဲ့လူတွေအားလုံးကိုငါပြန်ချမယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ငါ့ကို အူကြောင်ကြောင်လုပ်ရင်လဲ၊ဝန်ကြီးချုပ်ကိုငါပြန်ချမယ်။ ငါမခံဘူး။ ဘာသူဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ၊ ငါအကုန်သိ တယ်။ ဘိန်းစားချင်းချင်း တလုံးပို့ရှုချင်လို့ ရမလား ကွာ။ ငါအကုန်ပြန်ချမယ်။

(ဦးဘိုးလုံးသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်၊ အတွင်းဝန်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်ထားသောတယ်လီဖုံးကို ဇပ်ကနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်)။ ဟလို၊ အတွင်းဝန်လား.... ပါလီမန်အတွင်းဝန် ဘိုနီကို ခဏလွှတ်လိုက်စမ်းပါ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးရယ်-ပြောရအုံးမယ်။ ကမ္ဘာမီးလောင်နေ တဲ့အခါ ပိုးစိမ်းဖြူက ဝင်တောက်တယ်လဲ မအောက်မေ့ ပါနဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာလဲကွ။

www.dhammaransi.com

ကိုဘ။ ။သုံးလလောက်တုံးက၊ မမြလေး ကျွန်တော့်ဆီကို လာပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်း-သူ့ဆီကော လစဉ်မှန်မှန်ငွေပို့ရဲ့လား။

ကိုဘ။ ။ပို့ပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အားလုံးဆီကိုပို့ရဲ့လား။

ကိုဘ။ ။ပို့ပါတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မခင်တင့်ကတော့၊ မရဘူးလို့ဆိုပါလားကွာ။.... မရတာအတော်ကြာဘီတဲ့။

ကိုဘ။ ။မခင်တင့်အကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့၊ ကိုကြီးလုံး ရယ်။ ကိုကြီးလုံးလဲ သိသားဘဲ။ သူက လစဉ်တခါထဲ ပေးလို့ ဘယ်တော့မှလောက်ထာမဟုတ်ဘူး။ လတိုင်း ၃-၄-ကြိမ်ပို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလတော့ ကျွန်တော် တမင်သက်သက်ဇွတ်ဖြတ်ထားတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း....ပြောပါအုံး။ မမြလေးမင်းအိမ်ကိုလာပြီး ဘာပြောသလဲ။

ကိုဘ။ ။သူ့မောင် ဘိုးမှဲ့ဆိုတာကိုရုံးမှာ အလုပ်သွင်းဘို့လာ ပြောတယ်။ ဒီကောင်ကလဲ၊ ခုနစ်တန်းတောင် မအောင် သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အောက်တန်းစာရေး ခန့်အောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီဘိုးမှဲ့ဟာခန့်တဲ့နေ့က စပြီး၊ ဘာခိုင်းလို့မှ မရဘူး။ ဝန်ကြီးယောက်ဖဆိုပြီး၊ ရုံး တရုံးလုံးမှာ ဗိုလ်ကျ နေတာဘဲ။ ရုံးအုပ်လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လာတိုင်တာ၊ သုံးလေးကြိမ် ရှိသွားဘီ။ တနေ့ကတော့၊ ရုံးအုပ်ကလဲ စိတ်တိုလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ မင်းအလုပ် မလုပ်ဘဲ၊ အစိုးရ လခကို ဒီလို ယူနေတာ ကောင်းသလားလို့မေးတယ်။ အဲဒါ၊ သူ့ကိုဒီလိုမေးရပါ့ မလားဆိုပြီး၊ ရုံးအုပ်ကို အကိုကြီးယောက်ဖတော်က

www.dhammaransi.com

မြင်းလုံးနဲ့ ကောက်ရိုက်ထာ ထိပ်ကွဲသွားတယ်။ သတင်းစာထဲ မရောက်အောင် ကျွန်တော်လဲ ဆိုင်ရာလူတွေအားလုံးကို ရှစ်ခိုးဦးတင်လုပ်ပြီး ဖုံးထားရတယ်။ ရုံးအုပ်ကိုလဲ နှုတ်ပိတ်ခ ကျွန်တော် ငွေတထောင်ပေးလိုက်ရတယ်-ကိုကြီးလုံးရဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီဘိုးမှဲ့ဟာ တယ်ခက်တဲ့အကောင်ဘဲ။

ကိုဘ။ ။အဲဒါနောက်ထပ်ပြီးအလွန်အကျွံတွေမဖြစ်ရအောင်၊ ဘိုးမှဲ့ကိုခေါ်ပြီး တချက် နှစ်ချက်လောက် ဟောက်ပေးလိုက်စမ်းပါအုံး....ကိုကြီးလုံးရဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေးပါကွာ။

(ဦးဘိုနီဝင်လာသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ-ကိုဘိုနီ။ ထိုင်စမ်းပါအုံး။....မင်းတို့လုပ်ထာကောင်းရဲ့လား။

ဦးဘိုနီ။ ။ကျွန်တော်တို့လုပ်ထာကောင်းရဲ့လားလို့ မေးမနေပါနဲ့ ။ ကိုယ်လုပ်ထာကောင်းရဲ့လားလို့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်မေးပါအုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါဘာလုပ်လို့လဲ။

ဦးဘိုနီ။ ။အဲဒီကာသဲက၊ ကိုကြီးလုံးဟာ၊ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေပြီလဲဆိုတာသိနိုင်နေပြီ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့်ထုလျက်) ငါဘယ်ဘဝရောက်နေလို့လဲ။

ဦးဘိုနီ။ ။ကိုကြီးလုံး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ၊ ရန်ဖြစ်ချင်လို့ခေါ်တာလား။ မေးစရာရှိလို့လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ရန်ဖြစ်စရာရှိလဲ၊ ဖြစ်ဘို့ဘဲ။

(ဦးဘိုနီနှင့်ဦးဘိုးလုံးတို့သည်စကားမပြောဘဲ၊ တယောက်ကို တယောက် စိမ်းစိမ်းကြည့်နေကြသည်။ ဦးဘိုနီကို

လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလျက်) မင့်အပေါ်မှာ ငါ့ကျေးဇူးတွေ အများဆုံး။ ခွေးဝင်စားဘဝက၊ ဒီဘဝကိုရောက်အောင် ငါဆွဲထုတ်လာရတာ။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို မထောက်ထားဘဲ၊ ငါ့နေရာကို လုချင်တာနဲ့၊ ငါ့အပေါ်မှာ ခုလိုကြံတာ၊ ငါအခံရခက်သကွာ။

ကိုဘိုနီ။ ။ကိုကြီးလုံးဟာ၊ ကိုယ်လုပ်ထာလဲ ကိုယ်ပြန်ကြည့်အုံး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးခွေးကျကျဘို့ တဲတဲကလေးဘဲ လိုတော့တယ်ဆိုတာ၊ ကိုကြီးလုံးမသိဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်။ မင်းငါ့ကိုဘယ်အခါမဆို ပြောနိုင်သားဘဲ။ လာပြောပါလား။ အခုတော့၊ ငါ့ကိုဘာမှအသိမပေးဘဲ၊ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့ကိုပါတီထဲကကော၊ အစိုးရအဖွဲ့ထဲကကောနှင်ထုတ်ဘို့ မင်းကြံတာကောင်းရဲ့လား။

ကိုဘိုနီ။ ။ကိုကြီးလုံးဟာ၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြောလို့၊ ဘယ်တုန်းကများ ရခဲ့ဘူးလို့လဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်း-ငါ့ကိုဘယ်နှစ်ခါများပြောခဲ့ဘူးလို့လဲ။

ဦးဘိုနီ။ ။ဘယ်နှစ်ခါ ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ကိုကြီးလုံး အသိဆုံးဘဲ။ ပြောရတဲ့လူမှာ၊ အာပေါက်ခါနီးနေပါပြီ။

(ဦးဘိုးလုံးသည်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ၊တွေပြီးစဉ်းစားလျက်ရှိသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါ့ကို ပါတီထဲကကော၊ အစိုးရအဖွဲ့ထဲကကော၊ ထုတ်ပစ်ဘို့ ဝန်ကြီးချုပ်ကို မင်းပြောတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား။

ဦးဘိုနီ။ ။ဟုတ်တယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အင်း-လုပ်ပေါ့ကွာ။.... ဒီကနေ့ည အလုပ် အမှုဆောင် အထူးအစည်းအဝေးမှာလဲ၊ ငါ့ကိုပါတီကကော၊

www.dhammaransi.com

အစိုးရအဖွဲ့ကကော ထုတ်ပစ်ဘို့ မင်းဘဲ အဆိုသွင်းမှာဘဲလား။

ဦးဘိုနီ။ ။မနက်ကဆိုယင်၊ ကျွန်တော့် အိမ်ကို ကိုကြီးလုံးလာကြည့်စေချင်တယ်။ ရန်ကုန်တမြို့လုံးက တိုက်နယ်နဲ့ ရပ်ကွက်ခေါင်းဆောင်တွေဆိုတာ၊ အိမ်ထဲမှာ မဆန့်လို့၊ တချို့အိမ်ပြင်မှာ ထွက်နေကြရတယ်။ ဒီနေ့ သတင်းစာတွေထဲမှာ၊ ကိုကြီးလုံးနဲ့ ခင်လှကြီးတို့ရဲ့ သတင်းကို ဘတ်ရပြီး အကုန်လုံးဟာဆွေ့ဆွေ့ကိုခုန်နေကြတာဘဲ။ ကိုကြီးလုံးရဲ့ အိမ်ကိုတောင် ဝိုင်းမလို့။ ကျွန်တော် အတော် တားထားရတယ်။ ကိုကြီးလုံး ဒီလူတွေကို နိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ရင်ထိန်း။ မထိန်းနိုင်ယင် ကျွန်တော်တို့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ပြီး၊ ကွန်မြူနစ်တွေကို ခေါင်းဆောင်တင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟေ့-ဘိုနီ။ ငါမေးတာကို မင်းမဖြေသေးဘူး။ ဒီကနေ့ည အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေးမှာ ငါ့ကို ပါတီကကော၊ အစိုးရအဖွဲ့ကကော၊ ထုတ်ပစ်ဘို့ မင်းဘဲ အဆိုသွင်းမှာလား။

ဦးဘိုနီ။ ။ကျွန်တော် အဆိုမသွင်းလဲ၊ သွင်းမဲ့လူတွေ ပြည့်နေတာဘဲ။ ကိုကြီးလုံးလုပ်ပုံတွေကို ဘသူမှ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မင်းတို့က ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေမှကိုးကွ။ လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ ရှမ်းနဲ့ ဆင်လယ်ပြင်ကြသိမှာပေါ့။ ဟေ့....ဘိုနီ။ မင်းကိုငါပြောလိုက်မယ်။ ငါ့ မခံဘူးကွ။ ဘိန်းစားချင်း အတူတူ၊ မင်းတို့က တလုံးပိုရှူချင်လို့ ဘာရမလဲ။ မင့်အကောင်တွေကိုပြောလိုက်။ ငါ့ကိုချတဲ့ အကောင်တွေမှန်သမျှ၊ ငါအကုန်ပြန်ချမယ်။ ညောင်မြစ်

www.dhammaransi.com

တူးရင်၊ ပုတ်သင်ဥတွေကို ဖေါ်ရမှာဘဲ။ ကဲ-မောင်မင်းကြီးသား ကြွလိုရာကြွ။ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပေတော့။ (လက်နှင့်ပြ၍ ဦးဘိုနီကို နှင်လိုက်လေသည်။ ဦးဘိုနီ ထွက်သွားသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(စားပွဲပေါ်ရှိခလုတ်ကလေးကိုနှိပ်လိုက်သည်၊မင်းစေတဦးဝင်လာသည်။) တင်တင်ကိုခေါ်လိုက်စမ်း။

မင်းစေ။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။(ကိုဘ၏အခန်းတံခါးဆီသို့သွား၍ တံခါးကိုဖွင့်လျက်) မောင်ဘရေ-ခဏဟေ့ ။(ကိုဘထွက်လာသည်။)

ကိုဘ။ ။(အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလျှင်လာခြင်း) ကနေ့ညအလုပ်အမှု ဆောင် အထူး အစည်း အ ဝေး ဘိတ် စာ ကို ရ ပြီ.... ကိုကြီးလုံး။ဝန်ကြီးချုပ်အိမ်မှာ ၇ နာရီခွဲတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။လုပ်ပေစေ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးရဲ့ကိစ္စကိုဆွေးနွေးရအောင်ဆိုပြီး၊ဘိတ်စာထဲမှာရေးထားတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ရေး.......ရေးကွာ။ ငါ စောက် ဂရု မစိုက်ပါဘူး။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံး။ အလုပ်အမှုဆောင်တွေထဲက ဦးမြအေး၊ ဦးဘဝက်၊ ဦးအောင်မောင်း၊ ဦးမောင်ကြီးနဲ့ ဦးစိန်ရင်တို့ကို၊ အကိုကြီးရဲ့အိမ်မှာ ဒီကနေ့ညနေ ၆ နာရီအချိန်ဖိတ်ပြီး၊ စည်းဝါးရိုက်ရယင်၊ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သူတို့ကိုခေါ်လာဘို့၊ ဦးမြအေးကို ကျွန်တော် တယ်လီဖုံးလုပ်လိုက်မယ်၊ လုပ်ရမလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။အေး .... ကောင်း သွား ဘဲ။ (မောင် ဘ သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်၊ ဦးဘိုးလုံးသည် ၎င်း၏ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။ ၎င်းနောက် အပြင်တယ်လီဖုံးကို ကောက်၍ ကိုင်သည်။) ဟလို

ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီးကိုပေးပါ။ ....ဟလို....ရန်ကုန်ရဲမင်းကြီး လား။....ဘာအကြောင်းထူးသေးသလဲ။ ခင်ဗျာ့လူတွေ၊ သေသေချာချာမှ ကြိုး စား ကြ ရဲ့ လား ဗျာ ။ .... ကျွန်တော့အထင်ဖြင့် သူတို့အေးစက်စက်လုပ်နေကြတယ် ထင်တယ်။ ....အေးဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထူး ကြိုးစားပေးပါ။ ....ဒါထက်။ ခပ်စောစောက ပြောတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ရောက်ပြီလား။ ....ဒါဖြင့် မကြာခင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ကျွန်တော်အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ....ဒီမှာ၊ ရဲမင်းကြီး။ ဒီကိစ္စဟာနှုတ်လုံမှုဖြစ်လိမ့်မယ်နော်။ မနက် ဖြန် သတင်းစာတွေထဲမှာ၊ဒီဆေးဖရောင်းတိုင်အကြောင်း၊ စာလုံးမဲကြီးတွေနဲ့ ပါလာရင်တော့၊ကျွန်တော် ဒီအတွင်း ဝန်မျှားရုံးအပေါ် ထပ်ကနေပြီး၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးချရလိမ့်မယ်။ ....ဟလို။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ယုံပါတယ်။ ယုံလို့လဲ ဒီလိုခိုင်း တာပေါ့။ဖရောင်းတိုင်အတွက်ငွေကုန်စရာရှိရင် အားမနာ နဲ့နော်။ ချက်ခြင်းပြောပါ။ ....ဟလို....ဟလို....ဒီမှာ.... ရဲမင်းကြီး။ဒီဆရာက စွမ်းရဲ့လား။အရင်တုန်းကလုပ်ထာ တွေဘယ်နှစ်ရက်အတွင်း၊အိမ်ပြန်ရောက်လာသလဲ။....သုံး လေးရက်နဲ့ ပြန်ရောက်နိုင်သလား။ အို.... အတော်စွမ်း သားဘဲ။ (တင်တင်ဝင်လာသည်။) ကိုင်း....ဒါဘဲနော်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ (တယ် လီ ဖုံးကို ချ ထား လိုက် သည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကဲ....တင်တင်ရေ။ စာရေးရအောင်။ (တင်တင် သည် စာရေးရန်အသင့်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဦးဘိုးလုံးက လျှောက်ပြောသွားသည်ကို၊ တင်တင်က လိုက်ရေးလျက်ရှိ သည်။)

www.dhammaransi.com

ဝန်ကြီးချုပ်ခင်ဗျား....

ယနေ့ည ၇ နာရီခွဲအချိန်၊ ဝန်ကြီးချုပ်၏အိမ်တွင် ကျင်းပမည့် အထူးအလုပ်အမှုဆောင် အစည်း အဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်ဘိတ်စာကိုကျွန်တော်ယခုပင်ရရှိပါသည်။ အစည်းအဝေးမလုပ်မီ၊ အရေးကြီးသော အချက် တချက် နှစ်ချက်ကို၊ဤစာဖြင့် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး အကြောင်း ကြားလိုပါသည်။

ဘိုနီသည် ကျွန်တော်မွေးလာခဲ့ရသော မျောက်ဖြစ်ပါ သည်၊ ၎င်းမျောက်သည် ယနေ့အဘို့တွင်၊ ကျွန်တော့်ကို ပင် ပြန်၍ခြောက်လျက်ရှိပါပြီ။ ၎င်းဘိုနီတွင် အာဏာရူး ရောဂါ စွဲကပ်လာပြီး၊ ကျွန်တော်၏ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ရာထူးကိုလုရန် ၎င်းသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစား လျက်ရှိသည်ကို ဝန်ကြီးချုပ်လည်း သိသလောက်သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ယနေ့ည အထူးအစည်းအဝေးတွင်၊ ကျွန်တော့်အား ပါတီမှသော်၎င်း၊ရာထူးမှသော်၎င်း၊ထုတ်ပယ်ပစ်ရန် ၎င်း ကိုယ်တိုင်ကအဆိုသွင်းပါလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စတွင်မြွေမသေ၊ ဒုတ်မကျိုးဖြစ်အောင်၊ ဝန်ကြီးချုပ်ကအထူးကြိုးစားပေး စေချင်ပါသည်။ကျွန်တော့်ကိုထိလာလျှင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော်ငုံ့ပြီးခံမည်မဟုတ်ပါ။ညောင်မြစ်တူးလာလျှင်၊ ပုတ်သင်ဥတွေကို ကျွန်တော်ဘော်ရပါလိမ့်မည်။

ကဲ....တင်တင်၊ တော်ပြီကွာ။ မြန်မြန်သွား....ရိုက်ခဲ့။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်။ဦးဘိုးလုံးသည်ဘီဒိုထဲ က အရက်တခွက်ကို သောက်ပြန်သည်။ ကိုဘဝင်လာ သည်။)

ကိုဘ။ ။ကိုမြအေးဆီကို တယ်လီဖုံး အခုဘဲဆက်ပြီးတယ်။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။သူဘာပြောသလဲ။ ညနေ ၆ နာရီခွဲ အိမ်ကိုလာမယ်မှတ်လား။

ကိုဘ။ ။မလာဘူးတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(**အံ့အားသင့်လျက်**)ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ကိုဘ။ ။ကိုမြအေးဟာ၊ဒီတခါ စကားပြောတယ်ကြမ်းတယ်.... ကိုကြီးလုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီကောင်ဘာတွေပြောလို့လဲ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးကို ဘုရားမှတ်လို့ သူတသက်လုံး ကိုးကွယ်လာခဲ့တာ။ ဖွတ်ထွက်တော့မှ၊ တောင်ဘို့ကြီးဖြစ်နေမှန်း သိရတော့တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးလုံးခေါ်တာကို၊ သူလာဘို့ မလိုတော့ဘူးတဲ့။ သူဒင်မဟုတ်ဘူး။ ဘဝက်၊ အောင်မောင်း၊ မောင်ကြီးနဲ့ စိန်ရင်တို့လဲ လာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။နောက်ပြီးတော့လဲ၊ ကိုကြီးလုံးကို ကြောင်သူတော်တဲ့၊ ကလိမ်ခြုံတဲ့။ တဏှာရှုးတဲ့။ စုံလို့ပါဘဲ ကိုကြီးလုံးရယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့်အတော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ (**ဦးဘိုးလုံးသည်ဘာမှမပြောဘဲ၊ ၎င်း၏မေးကို လက်နှင့်ထောက်လျက် ရှေ့တဲ့တဲ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်**)။ ကိုကြီးလုံး.... ဒီကောင်တွေကတော့၊ အကိုကြီးကို ထုတ်ပစ်မှာဘဲ။ (**ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေးနည်းအတိုင်း ဘာမှ မပြောဘဲ၊ မေးကိုလက်နှင့်ထောက်၍ ရှေ့တဲ့တဲ့ကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်**။) သူတို့အားလုံး၊ ချည်ပြီး၊ တုတ်ပြီး ဖြစ်နေကြပြီနဲ့တူတယ်။ (**ဦးဘိုးလုံးလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းဝင်**။) နိုင်ငံရေးဆိုတာဟာ၊ လက်မြန်တဲ့လူက နိုင်တာဘဲ။ နိုင်ငံရေးမှာ ခံစစ်ဘက်ကလူဟာ အမြဲရှုံးမယ်။ ထိုးစစ်ဘက်ကလူဟာ အမြဲနိုင်မယ်။ (**ဦးဘိုးလုံးလည်း ရှေးနည်းအတိုင်းပင်**။) ဒီလူတွေကို အကုန်ထုတ်ပစ်ပြီး၊

ကိုယ့်ဩဇာခံမဲ့ လူတွေနဲ့ အဖွဲ့သစ်တခုထောင်ပေါ့။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေးနည်း အတိုင်းပင်) နိုင်ငံရေးမှာ လက်နှေးလို့ မရဘူး။ လက်မြန်တဲ့လူဟာ စစ်တဝက် နိုင်ပြီးသား ဖြစ်ထာဘဲ။ အဲဒီတော့၊ ဒီကောင်တွေကို ထုတ်ပစ်ပြီး၊ အဖွဲ့သစ် ဖွဲ့တယ်ဆိုတာ၊ အခုချက်ခြင်း သတင်းစာတွေထဲ ထည့်လိုက်ပေါ့။ ကိုယ်ကတရက်ဦးဆို၊ နဲ့သလား။ (ဦးဘိုးလုံးလည်း ရှေးနည်း အတိုင်းပင်) ဘိုနီဟာ အင်မတန် လူဝါးဝတဲ့အကောင်။ အခုမီးဟာ၊ ဒင်းမွေးတဲ့မီးဘဲ။ ဒီအကောင်ကို၊ ဒိုးကလေးလက် အပ် လိုက်ပြီး၊ ကနေ့ည အစည်းအဝေးကသူ့အပြန်မှာ ဖြောင် ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ ကိုကြီးလုံး....ဒိုးကလေးကို အားမရရင်၊ ဘိုးဆောင်လက်ကို ကျွန်တော်အပ်လိုက်မယ်။ ဘိုးဆောင် က ဒိုးကလေးထက်ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်။ သူတို့အထဲမှာ၊ ဘိုနီပြုတ်သွားရင်၊ ကျန်တဲ့အကောင်တွေ ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွား မှာဘဲ။ (ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေးကအတိုင်းပင်။ တင်တင် သည် စာရွက်များကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်၊ လက်မှတ် ထိုးရန်အတွက် ဦးဘိုးလုံး၏ ရှေ့တွင် စာရွက်များကို ချထားလိုက်၍ ဦးဘိုးလုံး၏ အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိ သည်။)........ကိုကြီးလုံး....ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပါအုံးလေ။

(ရင်း၏အခန်းဘက်သို့လှည့်ထွက်သွားသည်၊ လေးငါးလှမ်း လောက် သွားမိသောအခါ၊ နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍) ကိုကြီးလုံး....နိုင်ငံရေးမှာလက်နှေးရင်၊ ရှုံးလိမ့်မယ်နော်။ (ရင်း၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သက်မကြီး ချပြီး) တင်တင်ရေ၊ ထိုင်အုံး ကွယ်။ (တင်တင်သည် ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်

www.dhammaransi.com

သည်)။ ဒီစာတော့ထားလိုက်တော့၊ စာအသစ်တစောင် ရေးရအောင်။

(တင်တင်သည်စာရေးရန် အသင့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် ဦးတိုးလုံး ရှောက်၍ပြောသွားသည်ကို လိုက်၍ရေးလျက်ရှိသည်)။

ဝန်ကြီးချုပ်ခင်ဗျား........

ယခုအချိန်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ကံဇာတာ အမှေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ကံဇာတာအမှေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်ဖြစ်သည့်အတွက်၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး မခင်သိုက်လည်း၊ ကျွန်တော့်ကို ပစ်၍ ပြေးပါပြီ။ အခြား ချစ်သူ များလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို ပစ်၍ပြေးပါပြီ။

ကျွန်တော်တသက်လုံးမွေးလာခဲ့ရသည့် မြောက်များကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ ချောက်နေကြပါပြီ။ ယခုလို ကံဇာတာ အမှေးမှိန် ဆုံးသော အချိန်တွင်၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ တကောင်ကြွက် ဖြစ်နေရပါပြီ။

ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့မိသော အပြစ်များမှာ၊ အမှန်စင်စစ်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်၏နေရာတွင်ရှိသော ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ အနဲနှင့်အများဆိုသလို ကျူးလွန်ကြမည့် အပြစ်များဖြစ်ကြပါသည်။ အခြားအချိန်များတွင်၊ ၎င်းအပြစ်များသည်၊ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကသာမက၊ တနိုင်ငံလုံးကပင် ချမ်းသာခွင့်ပေးနိုင်မည့် အပြစ်များဖြစ်သော်လည်း၊ ယခုလို ကျွန်တော်၏အတွက်ကံဇာတာအမှေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်အခါမျိုးတွင်မူကား၊ ၎င်းအပြစ်များသည် အမှုဆောင် အဖွဲ့နှင့်တကွ၊ တနိုင်ငံလုံးက မှန်ဘီလူး

www.dhammaransi.com

ကြီးများဖြင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်ခြင်းမျိုးကို ခံနေရသော အပြစ်များအဖြစ်သို့ ပင်ရောက်နေရပါပြီ။

သာမန် အားဖြင့်ဆိုလျှင်၊ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုး အတွက်၊ ကျွန်တော် စွန့်စားခဲ့သော စွန့်စားချက်များကို ထောက်ရှုစာနာပြီး၊ ဤမျှအပြစ်များကို အလုပ် အမှု ဆောင်ကသင်ပုန်းချေပစ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ယခုလို ကံဇာတာအမေးမှိန်ဆုံးသော အချိန်အခါမျိုးတွင်မူကား၊ ဤအပြစ်များကြောင့်၊ ကျွန်တော်သည်ပါတီမှသော်၎င်း၊ အစိုးရ အဖွဲ့မှ သော်၎င်း၊ အထုတ်ခံရမည့် ဘဝသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေပါပြီ။

မည်သူမပြု မိမိမှု ဆိုသော တရားကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါသော ကြောင့်၊ ဤသို့ ဖြစ်ရသည့်အတွက်၊ ကျွန်တော်သည် မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်လိုပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုသာ၊ ကျွန်တော်အပြစ်တင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ညောင်မြစ်တူးလျှင်၊ ပုတ်သင်ဥတွေကို ဖေါ်မည်ဟုမူလက ကျွန်တော်စိတ်ကူးခဲ့မိပါသော်လည်း၊ ၎င်းစိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းများကိုဆုမ္မပဲ့ပြင်လိုက်ပြီး၊ ပါတီနှင့် အစိုးရအဖွဲ့မှ ကျွန်တော်အနူးအညွတ် နှုတ်ထွက်ပေးလိုက် ပါသည်။

ကျွန်တော်၏နှုတ်ထွက်ခြင်းကိုလက်ခံပါရန်ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါသည်။

ကဲ....တင်တင်ရေ။မြန်မြန်သွား........ရိုက်ခဲ့ကွယ်။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ **(ထွက်သွားသည်)။**

(ဦးဘိုးလုံးသည် ကိုဘ၏အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး၊

www.dhammaransi.com

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်၊ ရှင်းနောက် အခန်းတွင်းသို့ "မောင်ဘ" ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုဘသည် ထွက်လာသည်။)

ဦးဘိုးလုံး။ ။မောင်ဘရေ....ငါတော့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွာ။

ကိုဘ။ ။ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း၊ ကိုယ်ကလက်ဦးအောင်ချမယ်မှတ်လား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပါတီကကော၊ အစိုးရကကော နှုတ်ထွက်လိုက်ဘို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ဘီ။

ကိုဘ။ ။ဟာ....ကိုကြီးလုံးကလဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုကြီးလုံးဟာ နိုင်ငံရေးမှာကျားသေကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်ပေစေတော့ကွာ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံရေးလဲ၊ငါမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။လူတွေက ကျေးဇူးမသိတတ်ကြဘူးကွ။ ငါအကောင်းတွေ လုပ်ခဲ့တာတွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှသိဒ္ဓိမတင်ကြဘူး။ ငါအမှားကလေးများလုပ်လိုက်မယ်မကြံနဲ့။ ဖနောင့်နဲ့ဝိုင်းပြီး၊ ပေါက်သတ်ဘို့ပြေးလာကြတာဘဲ။ နိုင်ငံရေးကိုတော့ငါစိတ်ကုန်ပြီ.... မောင်ဘရေ။ငါစိတ်ကုန်ပြီကွာ။

ကိုဘ။ ။ကိုကြီးလုံးထွက်ချင်ထွက်ပါ။ ဒါတော့ ကိုကြီးလုံးရဲ့ သဘောဘဲ။ဒါပေမဲ့ဒီဘိုနီကိုတော့၊ကျွန်တော်မကျေဘူး။ ဒီအကောင်ကိုတော့၊ ကျွန်တော်ဖျောက်ရလိမ့်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ပြီးဒါပြီးပါစေတော့ကွယ်။ဒါတွေဟာ အတုံ့အလှဲတွေရှိတယ်။ တဖက်ကပစ်၊ တဖက်ကပစ်နဲ့ ။ သေနတ်ပြောင်းဝမှာဘယ်တော့မှမီးခိုးတိတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ.... မင်းကိုငါခေါ်တာတခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ငွေစာရင်းကို ရှင်းရအောင်၊ မခင်တင့်တို့လူသိုက်ကို၊ တယောက်တသောင်းစီပေး။ငါ့ကိုငွေနှစ်သိန်းပေး။ ပိုတာကိုမင်းယူ။

ကိုဘ။ ။ဟုတ်ကဲ့....ကိုကြီးလုံး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကနေ့ညရထားနဲ့ ငါမန္တလေးကို လိုက်မယ်။ မန္တလေးကနေပြီးတော့မှ၊ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ၊ စီစဉ်မယ်။

ကိုဘ။ ။ဒီနေ့ည၊မခင်တင့်ဆီကိုသွားမယ်ဆိုတာ၊ မသွားတော့ဘူးလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မသွားတော့ဘူးကွာ။ မင်းဘဲကြည့်ပြောလိုက်ပါတော့။

ကိုဘ။ ။ဒါကလေးကတော့၊ ရှုံးမိုက်မိုက်ရယ်။ အပြောရတော့ အတော်ခက်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကောင်းအောင်သာ ကြည့် ပြော လိုက် ပါ တော့ ကွာ။ကဲ....အချိန်မရှိဘူး။ မင်းလုပ်စရာရှိတာတွေကိုသွားလုပ်ချီတော့။ ဩော်....ဒါထက် မောင်ဘရေ၊ကြင်စွေ့နဲ့ အီစွတ်ဆီက၊တယောက်ငါးသောင်းစီသွားယူခဲ့။ တခါထဲရအောင်ယူခဲ့နော်။အရေးကြီးတယ်လို့ပြော။ ခွေးမသားတွေ၊ ငါရာထူးကပြုတ်ရင်၊ ငွေပေးဘို့နေနေသာသာ။ အတွေ့တောင်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတခါထဲရအောင်ယူခဲ့နော်။ ကြားလား။

ကိုဘ။ ။မရလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကိုကြီးလုံးရယ်။ ကိုကြီးလုံးကို ဒီကောင်တွေခိုင်းလာတာ၊သူတို့ပေးတာတွေထက်ဆယ်ဆ မကတန်ပါတယ်။ (**မင်းစေကလေးဝင်လာသည်။ ကိုဘ ထွက်သွားသည်။**)

မင်းစေ။ ။ဆရာကြီး....မန္တလေးက ဦးတေဇဝန္တဆိုတဲ့ဘုန်းကြီး ရောက်နေတယ်။ နံမယ်ပြောလိုက်ရင်ဆရာကြီးသိပါတယ်တဲ့။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဆရာတော်ကြီးကလဲ၊ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလိုက်လာပါ လိမ့်မလဲဗျာ။ ကဲ....ပင့်ခဲ့။ ပင့်ခဲ့။ **(မင်းစေ ထွက်သွားသည်၊ဦးဘိုးလုံးသည် ဘုန်းကြီးဝင်လာမည့်အခန်းတံခါးဆီကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဦးတေဇဝန္တဝင်လာသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည်မတ်တပ်ရပ်လျက် ဘုန်းကြီးကိုလက်အုပ်ချီသည်။)**

ဦးဘိုးလုံး။ ။ထိုင်ပါဘုရား။ အပင်ပန်းခံလို့၊ အလကားရုံးကို ကြွလာတယ်။အိမ်ကိုကြွပြီး၊ အိမ်ကတယ်လီဖုံးဆက်ခေါ် လိုက်ရင်၊ တပည့်တော်လာခဲ့မှာပေါ့ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဘုန်းကြီးအခုအိမ်ကလာတာ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတာနဲ့၊ရုံးကိုလိုက်လာတယ်....။ ကိစ္စ အကြောင်းထူးတော့မရှိပါဘူး။ တကာကြီးလဲသိမှာပါဘဲ။ ရန်ကုန်မှာ စံလင်းဆိုတဲ့ အကောင်တယောက်ဟာ ကျောင်းတကျောင်းထောင်ပြီး၊ ကွန်မြူနစ်သင်တန်းတွေ ပေးနေတယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တပည့်တော်သိပါတယ်။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းတကာရဲ့သားကလေးလဲ၊ အိမ်ကထွက်ပြေးပြီး၊ဒီကျောင်းကိုရောက်သွားတယ်။ အခုသူ့မိဘတွေလိုက်ခေါ်လို့၊ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါဘီ။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီသူငယ်ဟောနေတဲ့ ဝါဒတွေကတော့၊ ကြောက်ခမန်းလိလိဘဲ။ ဘုရားဆိုတာမရှိဘူးတဲ့။ တရားဆိုတာမရှိဘူးတဲ့။ သံဃာဆိုတာမရှိဘူးတဲ့။ လူသေရင်၊ ဘာမှပြန်မဖြစ်တော့ဘူး။ ပျောက်သွားတာဘဲတဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီသင်တန်းဟာတယ်ဆိုးပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။အင်း....နောက်ပြီးတော့လဲ၊မိဘဆိုတာကို ဘာမှကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး။သူတို့ကမြင်းကြလို့ သားသမီး

www.dhammaransi.com

တွေ့မေးလာတာတဲ့။အဲဒီတော့ဒီမိဘတွေဟာဆင်းရဲသား လူတန်းစားတွေကို သွေးစုတ်လာရင်၊ မိဘဆိုပြီးမညှာရဘူး။သားသမီးတွေကိုယ်တိုင်က သတ်ပစ်ရမယ်တဲ့။အင်း.... ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ်အရွယ်ကစပြီး ကျွေးမွေးပြုစုကြည့်ရှုလာရတဲ့မိဘကိုမှ၊ ကျေးဇူးမတင်ရဘူးဆိုရင်၊ လောကမှာ ကျေးဇူးတင်စရာလူရယ်လို့ ရှိပါအုံးမလား တကာကြီးရယ်။ ကျမ်းဂန်အရဆိုရင်တော့၊ကျေးဇူးကန်းတာဟာ ယုတ်မာမှုတခုဘဲ။ ကျေးဇူးသိတတ်တာဟာ မင်္ဂလာတခုဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တပည့်တော်ရဲ့သားကိုယ်တိုင်လဲ၊ ဒီကျောင်းကို ရောက်နေပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဒီဟာတွေကို ကြားရတော့၊ ဘုန်းကြီးတော့ နောင်ရေးအတွက် အမျှားကြီး ကြက်သီးထမိတယ်တကာကြီး။ တကာကြီးတို့၊ အဲဒါကို ဒီလိုဘဲလက်ပိုက်ကြည့်နေကြတော့မလား။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တပည့်တော်အရေးယူပြီးပါပြီ။ ဒီကျောင်းကိုလဲ ပိတ်ထားလိုက်ပြီ။နောက်ပြီးတော့ ဒီစလင်းကိုလဲ ပုဒ်မ ၅ နဲ့ဘမ်းထားပြီးပါပြီ။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။အခုခေတ်ကလေးတွေဟာ၊မိဘတွေကိုအလိုလိုမှ မရိုသေနေရတဲ့အထဲ၊အခုလိုမိဘကိုပုန်ကန်ဘို့ မြှောက်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့၊ တိုင်းပြည်ဟာ တခါထဲပျက်သွားမှာပေါ့ တကာကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တင်ပါ့-ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။တကာကြီးရယ်။ဒီကွန်မြူနစ်ငမိုက်ကန်းတွေက၊ မိဘကို သတ်တယ်ဆိုတာ၊ သာမန်ကိစ္စကလေးအောက် မေ့နေကြတယ်။ လောကမှာ တခြားအပြစ်တွေကို

ဘယ်လောက်ဘဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန်။ တနေ့သောအခါ သံဝေဂရပြီး၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကိုလုပ်ရင်၊ ဒီလူဟာ ငရဲကလွတ်နိုင်သေးတယ်။သာဓကပြရမယ်ဆိုရင်၊ ဘုရား လက်ထက်က ဘုရင်ရဲ့လူသတ်သမားကြီးဟာ၊တသက်လုံး ရာဇဝတ်ကောင်တွေကိုသတ်ခဲ့ပေမဲ့၊သေခါနီးမှာ၊ရှင်သာရိ ပုတ္တာရဲ့တရားကိုနာရလို့ ကုသိုလ်စိတ်တွေဖြစ်ပြီး၊ သေ တဲ့အခါ၊နတ်ဖြစ်တယ်။ အဇာတသတ်ကျတော့ ဘုရားကို ကြည်ညိုတဲ့နေရာမှာ၊ တေဒဂ်ရပေမဲ့၊ အဖေကို သတ်ခဲ့မိ တဲ့အတွက်၊ သေတဲ့အခါ ငရဲကိုဇောက်ထိုးဆင်းရတယ်။ အ ဂုံ လိ မာ လ ဟာ၊ သူ့ အ မေ ကို သာ သတ် မိ ရင်၊ ရဟန္တာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်လဲ မဝင်နိုင်ဘူး။ ငရဲ ဇောက်ထိုးဆင်းရမှာဘဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့လဲ၊ အနန္တော အနန္တ ငါးပါးထဲမှာ မိဘကို ထည့်ထားတာပေါ့ တကာ ကြီး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဒီ ကွန် မြူ နစ် ရန် ဟာ သေး မယ် လို့ တော့ ဘုန်းကြီးမထင်ပါဘူး။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ကြီးပါတယ်ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။ဒီကြီးတဲ့ရန်ကိုနိုင်အောင်တိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်၊ ဒီရန်ကို ရှေ့တန်းက ခေါင်းဆောင်မြီး တိုက်နေကြရတဲ့ အာဏာပိုင်တွေ၊ တရားစောင့်ကြ။ အာဏာပိုင်တွေ တရား မစောင့် ကြရင်တော့၊ ဘယ် လက်နက်နဲ့ဘဲ တိုက်တိုက်၊ ကွန်မြူနစ်ရန်ကို တိုက်လို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အာဏာပိုင်တွေတရားမစောင့်ကြဘူးဆိုရင်၊ ဒီအာဏာပိုင် တွေဟာ၊ ကွန်မြူနစ်ကို တိုက်ရင်းနဲ့၊ နိုင်ငံတွင်းမှာ

www.dhammaransi.com

ကွန်မြူနစ်တွေအမြစ်တွယ်နိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးနေတဲ့ လူတွေဖြစ်ကုန်မှာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တင်ပါ့ဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။အာဏာ ပိုင် တွေ တ ရား စောင့် ဘို့ ဆို တာ၊ ဘုန်းကြီးတွေလို နေဘို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရာမေရိယ....အရက်သောက်ခြင်း။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ.... မိမိ ကာ မ ပိုင် မ ဟုတ် သူ မျှား နှင့် ဖေါက် ပြား ခြင်း။ အက္ခဓုတ္တ....အလောင်းအစား ကြူးခြင်း။ လဥ္ဇဂ္ဂါဟ.... တံစိုးလက်ဆောင်ယူခြင်းဆိုတဲ့ ကံလေးပါးကိုထိန်းနိုင်ရင်၊ အာဏာပိုင်တွေအတွက်လုံလောက်ပါပြီ။ ဒီကံလေးပါးကို ထိန်းနိုင်ရင်ဘဲ၊ အာဏာပိုင်တွေဟာ တရားစောင့်တဲ့ အာဏာပိုင်တွေလို့ ဆိုနိုင်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ အမှတ်ရလွယ်အောင် ဒီကံလေးပါးရဲ့ ရှေ့ဆုံးစကားလုံးတွေကို ယူပြီး၊ သ-က-အ-လ လို့ မှတ်ထားပေါ့ ဒကာကြီးရယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်လဲ ဒီကနေ့ကစပြီး၊ ဒါတွေအကုန်လုံးကို ဖြတ်လိုက်ပါပြီဘုရား။

ဦးတေဇဝန္တ။ ။သာ ဓု .... ဒ ကာ ကြီး ရယ်။ သ ာဓု၊ သာ ဓု။ ဘုန်းကြီးလဲ ဒီနေ့ညနေ ရထားနဲ့ဘဲ ပြန်မယ်။ ကဲ.... သွားလိုက်အုံးမယ် ဒကာကြီး။ (ဘုန်းကြီးထွက်သွားသည်။ **တင်တင်သည် စာရွက်များကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်။ ဦးဘိုးလုံး၏ရှေ့တွင် စာရွက်များကို လက်မှတ်ထိုးရန်ချပေးသည်။ ဦးဘိုးလုံးလည်းလက်မှတ်ထိုးသည်။ တင်တင်သည် စာရွက်များကိုပြန်ယူသည်။**)

တင်တင်။ ။(**ဦးဘိုးလုံး၏ အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်**) အကိုကြီး အခုလို အလုပ်ကထွက်ပြီး ဘယ်သွားမလဲ။

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘယ်ရယ်လို့ မပြောတတ်ဘူး။ ခြေဦးတဲ့ရာ လျှောက်သွားမှာဘဲ။

တင်တင်။ ။အကိုကြီး ဘယ်သွားသွား။ အကိုကြီးနဲ့ တင်တင် လိုက်မယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(မယုံကြည်နိုင်သောမျက်နှာထားနှင့် တင်တင်ကို မော့ကြည့်လျက်) ဟဲ့....မိရွှေတင်။ နင်ရူးနေသလား။ နင်ငါ့ကို ယူပါလို့ ငါရှစ်ခိုးဦးတင် ပြောခဲ့တုံးကတော့၊ နင်ငါ့ကို ခါးခါးသည်းသည်း ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ အခုငါ့ကို အကုန်လုံးကပစ်ပြီး၊ ငါဟာတကောင်ကြွက် ဖြစ်တော့မှ။ နင်ငါနဲ့ သွားလေရာလိုက်မယ်လို့ပြောတယ်။ မိရွှေတင် နင်ရူးပလား။

တင်တင်။ ။တင်တင်မရူးပါဘူး။ တင်တင်ဟာ အကိုကြီးကို အရင်တုံးကထဲကချစ်ပါတယ်။ ချစ်ထာမှသိပ်ချစ်ထာဘဲ။ ဒါပေမဲ့အကိုကြီးဟာ ရာထူးက သိပ်မြှောက်ထားလို့၊ဘဝင်မြင့်နေပြီး မယားတွေမိုလိုပေါ်နေတဲ့အခါ၊တင်တင်ဟာ "သူ့လဲအငယ်တယောက်ဘဲ" ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အကိုကြီး ဘာပြောပြော တင်တင် ငြင်းခဲ့တာဘဲ။ အခုတော့၊ အကိုကြီးမှာ တယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အကိုကြီးကို တင်တင်ပုံပြီးအပ်ထာဘဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။နင်အဟုတ်ပြောတာလား၊ မိရွှေတင်။ ငါ့ရန်သူတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး၊ ငါ့ကိုအရူးလုပ်မလို့လားဟင်။

တင်တင်။ ။အဟုတ်မှ၊ တကယ်ကိုအဟုတ်ပါအကိုကြီး။ ဘုရားစူးရစေရဲ့ ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါ သိပ် ဝမ်း သာ တယ် ဟယ်။ ငါ က တော့၊ တလောကလုံး ငါ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးလို့

ထင်ထားတာ။ အဟုတ်ဘဲနော် မိရွှေတင်။ ငါ့ကိုတော့ အရှူးမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။

တင်တင်။ ။အဟုတ်ပါအကိုကြီးရဲ့။ အကိုကြီး ကျေးဇူးတွေ တင်တင် အပေါ်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ တင်တင် ကျေးဇူးမကန်းတတ်ပါဘူး အကိုကြီးရယ်။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဒီလို ဆိုရင်တော့ နေရာကျဘီ။ မိရွှေတင်နဲ့ အကိုကြီးတို့ မိုးလင်းက မိုးချုပ်၊ မိုးချုပ်က မိုးလင်း၊ အချစ်နလံထတာကို ဘယ်သူမှ မနှောက်ယှက် နိုင်တဲ့ နေရာကိုသွားမယ်။ ဘယ်အကောင်၊ ဘယ်အကောင်မမှ အကိုကြီးနဲ့ မိရွှေတင်တို့ အချစ်နလံထတာကို လာပြီး မနှောက်ယှက်စေရဘူး။

တင်တင်။ ။အဟုတ်လား အကိုကြီးရယ်။ တော်တော် ကြာတော့၊ တင်တင်ဟာအကိုကြီးမယားတွေ အယောက် နှစ်ဆယ် ထဲက တယောက် ဆိုတာ မျိုးတော့ မဖြစ် ပါရစေနဲ့။

ဦးဘိုးလုံး။ ။မဖြစ်စေရပါဘူးကွယ်။ စိတ်ချပါ။ ကဲ-ဒီစာကို အပို့ခိုင်းလိုက်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ အသင့်လုပ်ထား။ ကနေ့ည ရထားနဲ့ မန္တလေးကို လိုက်ရမယ်။ ၇-နာရီ လောက်၊ အကိုကြီးဝင်ခေါ်မယ်။

တင်တင်။ ။ဟုတ်ကဲ့။ (ထွက်သွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်များဖိုင်တွဲများကို ဟိုမ ဒီမ နှင့် တစုံတခုကိုရှာလျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အခန်းတံခါး ဆောင့်ဖွင့်လိုက်သံကို ကြားရ၍ ဦးဘိုးလုံးသည် တံခါး ရှိရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းတံခါးမှ ဦးဘိုးလုံး၏သား ဘိုးသောင်းသည် ဇွတ်အတင်း တိုးဝင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းကို မင်းစောက အတင်းဆွဲလျက်ရှိသည်၊

www.dhammaransi.com

ဦးဘိုးလုံးသည်ရင်း၏သားကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း၊ ထိုင်ရာမှ ဇပ်ခနဲထလိုက်သည်)။

ဦးဘိုးလုံး။ ။(သူ ၏ သား ကို လက် ညှိုး နှင့် ထိုး လျက်) ဟေ့ကောင်-ခွေးမသား။ ငါရှိရာကို မင်းဘယ်တော့မှ မလာနဲ့လို့ပြောထားတာ ဘာလို့လာသလဲ။
(ဘိုးသောင်းသည် မင်းစေဆွဲထားသောလက်ကို တအား ဆောင့်ပြီးဆွဲလိုက်သဖြင့်၊ လွတ်သွားသည်။မင်းစေလည်း အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်နေသည်။)

ဘိုးသောင်း။ ။ကျုပ် ဒီကိုလာတာ၊ ခင်ဗျာ့သား အဖြစ်နဲ့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းသူပြည်သား တယောက် အဖြစ်နဲ့ လာတာ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘာအဖြစ်နဲ့ လာလာ။ မင်း ငါရှိတဲ့နေရာကို မ လာ ရ ဘူး။ သွား - သွား ....သွား - သွား - သွား-။ ခွေးမသား-သွား။

ဘိုးသောင်း။ ။ကျုပ်တို့ သင်တန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား မတရားသင်တန်းလုပ်ပစ်လိုက်သလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ငါလုပ်ခြင်လို့ လုပ်တယ်။ သွား။ မင်းကို ဂရု စိုက်ပြီး ဖြေနေစရာမလိုဘူး။ ဟေ့ကောင် (မင်းစေသို့) ဆွဲထုတ်သွား။
(မင်းစေသည် ဘိုးသောင်းကို ဆွဲလိုက်ရာ၊ ဘိုးသောင်း သံည် ဆောင့်ခါလိုက်သဖြင့် လွတ်သွားပြန်သည်။)

ဘိုးသောင်း။ ။ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မတရားဘမ်းထားသလဲ။

ဦးဘိုးလုံး။ ။ဘမ်းခြင်လို့ဘမ်းထားတယ်။ သွား-သွား-သွား။ ဒါဘဲနေ၁် မင်းမသွားဘူးလား။ (ဤသို့ ပြောပြော

www.dhammaransi.com

ဆိုဆိုနှင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် တွန်းထုတ်ရန် ဘိုးသောင်းဆီသို့ ဒေါသနှင့်သွားသည်။)

ဘိုးသောင်း။ ။(၎င်း၏ ခါးထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဇပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး) ဟင် - ဘမ်းခြင်လို့ ဘမ်းအုံးကွာ။ (တချက် ပစ်လိုက်သည်၊ ဦးဘိုးလုံးကို ထိသွားသည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ရှေ့သို့ တလှမ်းတိုးပြန်သည်။) ဟင်၊ လုပ်ခြင်လို့ လုပ်အုံးကွာ။ (နောက်တချက် ထပ်ပြီး ပစ်ပြန်သည်။ ဦးဘိုးလုံးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားသည်။ မင်းစေလည်း အခမ်းထဲက ထွက်ပြေးသည်။ ဘိုးသောင်းသည် သူ့အဖေဦးဘိုးလုံး၏အလောင်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်နေစဉ်၊ ကားလိပ်တဖြည်းဖြည်း ကျလာသည်။)

ပြီးပြီ။

www.dhammaransi.com

သာသနာရေး ဦးစီးဌာန သို့
အရှင်ကောဝိဒ မှ
လှူ ဒါန်း ပါ သည်။